

รายงานการประชุม

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๔๓

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ณ ห้องประชุมงบประมาณ ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา ๓

.....
เริ่มประชุมเวลา ๑๓.๔๕ นาฬิกา

ประธาน (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) : กรรมการมาครบองค์ประชุมแล้วนะครับผมขอเปิดการประชุม เมื่อเช้านี้ได้ดูอะไรดี ๆ เยอะไม่รู้มีใครได้ดูบ้าง เลขานุการฯแล้วเขาก็อ้างถึงผมหลายหนทั้ง ๒ ท่านด้วยบอกว่าสมัยท่านไม่เป็นหลังจากนั้นเป็น อันนี้ขึ้นอยู่กับตัวบุคคลเราอาจจะต้องไปเขียนอะไรไว้ในรัฐธรรมนูญอินท์เอาไว้หน่อย เพื่อว่าเวลาทำกฎหมายลูกจะได้ใส่พวกปัญหาที่เขาเกิดขึ้นให้ป้องกันไว้เสีย แต่มันก็แบ่งยากเหมือนกับ สตง. เหมือนกัน แต่ว่า สตง. ปัญหาพิเศษกว่าเพราะตัวผู้ว่าเขาเป็นใหญ่ แต่ว่าองค์กรอิสระอื่น ๆ เลขานุการเป็นมือ เพียงแต่ว่ามือเพื่อที่จะรองรับให้งานมันสัมฤทธิ์ผล แต่ที่นี้ถ้าตัวองค์กรลงไปยุ่งกับการบริหารงานบุคคลเสียเองมันก็จะเกิดปัญหา เพราะในที่สุดเลขานุการไม่รู้จะทำอย่างไรไม่ใช่คนของเขาทั้งนั้นกลายเป็นคนของคนที่ข้างสุดแต่ว่าใครจะอยู่สายไหนก็ตั้งกันขึ้นมาทำให้องค์กรแตกได้ ฉะนั้นตัวนี้ต้องโน้ตเอาไว้ฝ่ายเลขานุการเพื่อเวลาใครเขาจะมาทำกฎหมายลูกคงต้องทำ ถ้าจะถามท่านรองที่มานี้ก็สงสาร คำตอบจะทำให้เป็นอันตรายได้ เอาไว้เราค่อยดูอีกทีหนึ่งตอนนั้นแต่อาจจะต้องเขียนนิทหนึ่งเอาไว้ในรัฐธรรมนูญเพื่อแยกตัวนี้ออกมาให้มันชัดเจน และยิ่งไปแบ่งเงินทองกันแบบเดียวกับ กสทช. นั่นก็เลยยิ่งเป็นอันตราย แบ่งการควบคุมเขาก็สายไหน สายไหน สายไหนมันก็ต้องมีงบประมาณของสายนั้น ๆ ไซ้ใหม่ครับ

นายอภิชาติ สุจริตานนท์ : ผมขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานนะครับอย่างเขาให้ประธาน กกต. ตั้งเลขานุการโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ กกต. ทุกท่านคือแผนแบบที่ทำมาแต่เดิมคงจะให้ประธานไปหาเลขานุการเหมือนกับประจำตัว แต่ในสมัยของท่านฯขงค์ได้ขึ้นมาจากข้างในท่านก็ขึ้นถึงรองเลขานุการ อันนี้พวกเราก็ให้ทั่วไปมาสมัครคนนอกมาสมัครกันเยอะแยะแล้วก็ลงมติเลือกกันซึ่งตอนนั้นก็โหวตกัน ผมก็ยังมีความเห็นเห็นว่าเลขานุการน่าจะเป็นคนนอกมาอันนี้เรียนให้พวกเราทราบ แต่ว่าพอโหวตแล้วก็กรรมการส่วนใหญ่เห็นว่าท่านฯขงค์เหมาะสมอันนี้ผมก็แพ้โหวตนะครับ แต่โดยส่วนตัวผมรักท่านฯขงค์ท่านเป็นคนดีไม่มีอะไรเลยครับการทำงานท่านอยู่กับพวกเรามาที่ดี แล้วเราก็เลยใช้วิธีจ้างเพราะตอนนั้นท่านฯขงค์เกษียณพอดีก็เลยใช้วิธีจ้างปีต่อปี ซึ่งจะจ้างไปได้ถึงอายุ ๖๕ ปีเราก็ต่อมาจากกระทั่ง

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ที่ผมออกมาที่ ๒ ปีแล้วเมื่อก็ผู้สื่อข่าวก็มาถามผมครับ คือเลขาธิการไม่ใช่ตำแหน่งขึ้นไปต้องไปแก้กฎหมายลูกที่ว่าให้ประธานตั้งเลขาธิการโดยความเห็นชอบของกรรมการก็ต้องเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นครับ ขอบพระคุณครับ

ประธาน : เชิญครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอบคุณครับท่านประธาน วันนี้ทางคณะอนุกรรมการศึกษาฝ่ายนิติบัญญัติได้มีการประชุมก็มีประเด็นที่เสนอต่อที่ประชุม ๔ เรื่องด้วยกัน ในเรื่องแรกกับเรื่องที่ ๒ เรื่องแรกเป็นเรื่องของการจัดกลุ่มสมาชิกวุฒิสภาที่ประชุมได้มอบหมายให้ทางคุณเมธา ศิลาพันธ์ รองเลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้งได้ไปดำเนินการจัดกลุ่มมาเป็น ๒๐ กลุ่ม ซึ่งได้มีการดำเนินการเสนอแล้วอยู่ในเอกสารหมายเลข ๑ แล้วทางคุณเมธาได้เสนอแผนงานในการดำเนินการตามเอกสารหมายเลข ๒ หมายเลข ๓ นอกจากนี้ก็ได้มีการเสนอความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับร่างมาตราที่เกี่ยวข้องกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ได้มีการยกร่างไปแล้ว และทางคุณเมธาเห็นว่าน่าจะมีการแก้ไขปรับปรุงถ้อยคำหรือเนื้อหาบางส่วนเพื่อความชัดเจนตามเอกสารหมายเลข ๔ แต่ว่าเอกสารหมายเลข ๔ อาจจะพิจารณาที่หลังได้ แต่จะขอให้ทางคุณเมธาอธิบายเบื้องต้นให้ที่ประชุมได้ทราบ และทางคุณเมธามีภารกิจจะต้องไปตอนบ่ายสองโมงครึ่ง จะขออนุญาตให้ทางคุณเมธาได้แถลงในเลขที่ ๑ เรื่องการจัดกลุ่ม และแถลงเรื่องที่ ๒ เรื่องความเห็นที่เกี่ยวกับร่าง ส.ส. เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นก่อนครับ

ประธาน : เชิญครับ

นายเมธา ศิลาพันธ์ : กราบเรียนท่านประธาน ท่านกรรมการร่างรัฐธรรมนูญที่เคารพครับ ในเอกสารที่นำกราบเรียนเอกสาร ๑ จะเป็นเรื่องของการจัดกลุ่มบุคคลต่าง ๆ กราบเรียนว่าได้นำเอกสารที่ใช้ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคมที่มีอยู่ ๔ รูปแบบไปปรับปรุงใหม่เพื่อให้มีความรอบคอบยิ่งขึ้น โดย ๒๐ กลุ่มที่จัดทุกกลุ่มจะเปลี่ยนถ้อยคำจากเดิมว่าเป็นบุคคลที่ทำงาน จะเปลี่ยนว่าบุคคลผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ หรือประสบการณ์ทำงานหรือเคยทำงานด้านต่าง ๆ ซึ่งในนี้มีอยู่ ๒๐ ครับ ด้านแรกคือด้านการบริหาร การบริหารแต่เดิมใช้ถ้อยคำว่าการบริหารราชการแผ่นดิน แต่เห็นว่าจะแคบกว่าคำนี้เนื่องจากทางภาคเอกชนสามารถเข้ามาได้ด้วยก็เปลี่ยนเป็นการบริหาร และความมั่นคงเหมือนเดิมแล้วเพิ่มการต่างประเทศเข้ามาอันนี้เป็นด้านแรก ด้านที่ ๒ จะเป็นด้านกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมอันนี้เหมือนเดิมครับ ด้านที่ ๓ ด้านการเงินการคลังและงบประมาณ อันนี้เพิ่มเข้ามาใหม่หลังจากที่ไปดูแล้วเห็นว่าตัวนี้อาจจะ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

แตกต่างกับเรื่องการเงินการธนาคารอยู่ ส่วนกลุ่มที่ ๔ จะเป็นด้านการศึกษาเหมือนเดิม ด้านการสาธารณสุขเหมือนเดิม ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเหมือนเดิม ด้านศาสนาและวัฒนธรรม อันนี้ตัดศิลปะออกไปรวมกับกลุ่มที่ ๘ กลุ่มที่ ๘ จะเป็นด้านการศึกษา สื่อสารมวลชน ศิลปะ วรรณกรรม การแสดงและการกีฬา กลุ่มที่ ๙ จะเป็นด้านเกษตรกรรม เกษตรกรรมแต่เดิมมีประมง ปศุสัตว์ด้วย หลังจากที่ได้ไปดูความหมายในพจนานุกรมแล้วก็ได้ใส่ไว้ในหมายเหตุข้อที่ ๒ ว่าคำว่า เกษตรกรรมหมายถึงการเพาะปลูกพืช การเลี้ยงสัตว์ การประมงและการป่าไม้ก็เลยตัด ให้เหลือเฉพาะเกษตรกรรมอย่างเดียว ด้านที่ ๑๐ จะเป็นด้านลูกจ้างหรือผู้ใช้แรงงานอันนี้ เหมือนเดิมครับ ด้านที่ ๑๑ ด้านผู้ประกอบการธุรกิจการค้าการธนาคาร การธนาคารในที่นี่ก็จะเป็น เรื่องผู้ประกอบการจะต่างกับด้านที่ ๓ ซึ่งเป็นเรื่องของการเงิน เป็นเรื่องของค่าเงิน เรื่องของ ดอกเบี้ยต่าง ๆ ด้านที่ ๑๒ จะเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ด้านที่ ๑๓ ผู้ประกอบอาชีพอิสระ อันนี้เปลี่ยนจากเดิมที่ใช้คำว่าวิชาชีพเป็นอาชีพเพื่อให้กว้างขึ้นตามที่ประชุมได้แนะนำ ด้านที่ ๑๔ จะเป็นด้านสิ่งแวดล้อมและผังเมืองเหมือนเดิม ด้านที่ ๑๕ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและพลังงาน เหมือนเดิม ด้านที่ ๑๖ ด้านประชาสังคมและชาติพันธุ์เหมือนเดิม ด้านที่ ๑๗ การคุ้มครองผู้บริโภค เหมือนเดิม ด้านที่ ๑๘ เด็ก เยาวชนและสตรีเหมือนเดิม ด้านที่ ๑๙ ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาส เหมือนเดิม ด้านที่ ๒๐ ด้านอื่น ๆ นอกจากข้อ ๑ ถึงข้อ ๑๙ อันนี้ก็เหมือนเดิม ซึ่งอันนี้ก็เป็นการแตกออกจากเอกสาร ๔ เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคมเป็นหลัก และปรับกลุ่มย่อยไปเข้าให้ถูกกลุ่ม มากที่สุดอันนี้กราบเรียนที่ประชุมครับ ในส่วนของเอกสาร ๒ เนื่องจากท่านประพันธ์ประธาน อนุกรรมการศึกษาโครงสร้างฝ่ายนิติบัญญัติได้สั่งการให้ทำมาด้วย อันนี้จะเป็นเรื่องขั้นตอน การสรรหาสมาชิกวุฒิสภาจากการเลือกตั้งทางอ้อม ๒๐๐ คน กำหนดระยะเวลาแบบเร็วที่สุด ๔๕ วัน โดยจะเริ่มจากข้างล่างก่อนก็จะเป็นเรื่องกรณี กกต. เป็นหน้าที่ กกต. ที่จะต้องประกาศ คือเรื่องวันเวลา สถานที่รับสมัคร ประกาศวันเวลาลงคะแนนเลือกตั้ง ส่วนสถานที่เลือกตั้งก็จะ ให้ในแต่ละระดับไปประกาศกำหนดในภายหลัง นอกจากนั้นจะมีการประกาศจัดลำดับกลุ่ม เสร็จแล้วพอขึ้นมาในปีกกาทางขวาที่เขียนว่า กกต. จังหวัดและอนุกรรมการประจำอำเภออันนี้ ก็จะเป็นการเตรียมการและการลงคะแนนในระดับอำเภอ โดยจะมีการรับสมัครบุคคลซึ่งอันนี้ ก็รับสมัครแยกเป็นรายกลุ่ม ค่าสมัคร ๕,๐๐๐ บาทและหลักฐานเอกสารต่าง ๆ ตามที่คุณสมบัติ และลักษณะต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญกำหนด เสร็จแล้วหลังจากนั้นจะใช้เวลาตรวจสอบ ๑๕ วัน เสร็จแล้วก็มี การประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิสมัครพร้อมหมายเลขตามลำดับกลุ่ม คือลำดับกลุ่ม

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

จะมีการประกาศในชั้น กกต. ไว้แล้วเพื่อให้หมายเลขที่เรียงต่อกันในแต่ละกลุ่มต่อเนื่องกันไป เช่นถ้ากลุ่มเกษตรเบอร์ ๑ ถึง ๒๕ กลุ่มต่อไปก็จะได้เบอร์ ๒๖ เป็นต้น เสร็จแล้วในระดับอำเภอ ก็ต้องประกาศสถานที่ลงคะแนนเอง หลังจากนั้นจะมีการเลือกตั้งในวันเดียวกันเข้าป้าย ๒ ครั้ง ครั้งแรกจะเป็นการลงคะแนนเลือกกันเองเพื่อเลือกในกลุ่มตัวเองให้เหลือกลุ่มละอันนี้แยกเป็น ขนาดของจังหวัด จังหวัดขนาดใหญ่คือประชากรเกิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ คนต้องเลือกให้เหลือกลุ่มละ ๑๐ คน ๒๐ กลุ่มก็จะเป็น ๒๐๐ คน จังหวัดขนาดกลาง ๗ คน จังหวัดขนาดเล็ก ๕ คน อันนี้ ถ้าสมัครน้อยกว่าหรือเท่ากับจำนวนต้องให้จัดลงคะแนนด้วยเพื่อจะได้เรียงลำดับไว้ เสร็จแล้วผู้ที่ ลงคะแนนก็จะเลือกได้เฉพาะผู้สมัครในกลุ่มของตนเองและก็ได้เลือกได้ ๑ เบอร์ เสร็จแล้วภาคป้าย เอาผู้ผ่านการคัดเลือกกันเองมาเลือกข้ามกลุ่ม คือผู้สมัครแต่ละคนก็จะกาเลือกผู้สมัครกลุ่มอื่น นอกจากกลุ่มของตนเองได้ ๑ เบอร์ก็จะเรียงลำดับคะแนนเพื่อให้เหลือจังหวัดขนาดใหญ่ ๗ คน กลาง ๕ คนแล้วก็ได้เล็ก ๓ คน สำหรับตัวจังหวัดขนาดใหญ่ ขนาดกลาง ขนาดเล็กจะอยู่ในเอกสาร ๓ ที่เป็นหมายเหตุหน้าถัดไปคือจังหวัดขนาดใหญ่ประชากรเกิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ คนมีจังหวัดเดียว คือกรุงเทพมหานคร ส่วนจังหวัดขนาดกลาง ๑,๐๐๐,๐๐๐ คนไม่เกิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ คน มี ๒๐ จังหวัด มีจังหวัดเชียงราย จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดขอนแก่น จังหวัดอุดรธานี จังหวัดสกลนคร จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัด อุบลราชธานี จังหวัดชัยภูมิ จังหวัดนนทบุรี จังหวัดปทุมธานี จังหวัดนครสวรรค์ จังหวัด สมุทรปราการ จังหวัดชลบุรี จังหวัดศรีธรรมราช จังหวัดสงขลาและจังหวัดสุราษฎร์ธานี แล้วจังหวัดขนาดเล็กไม่เกิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ คนคือจังหวัดที่เหลืออีก ๕๖ จังหวัด เมื่ออำเภอต่าง ๆ ได้ตัวผู้ผ่านการเลือกตั้งในระดับอำเภอแล้วก็จะส่งรายชื่อไปให้จังหวัด ซึ่งตรงนี้จังหวัดก็ต้องใช้เวลา เตรียมการในการที่จะทำบัตรเลือกตั้ง ซึ่งแต่ละจังหวัดก็จะไม่เหมือนกันเนื่องจากจำนวนผู้ผ่าน การเลือกตั้งอาจจะไม่เหมือนกันอาจจะไม่เท่ากัน จังหวัดพอเตรียมการแล้วก็จะมีการประกาศ รายชื่อผู้ผ่านการเลือกตั้งระดับอำเภอ ประกาศสถานที่ลงคะแนนระดับจังหวัดแล้วก็ลงคะแนน เลือกผู้สมัครกลุ่มอื่นเรียงลำดับคะแนนเพื่อให้เหลือกลุ่มละจังหวัดขนาดใหญ่ ๑๐ คน ขนาดกลาง ๗ คน ขนาดเล็ก ๕ คนเสร็จแล้วประกาศรายชื่อผู้ผ่านการเลือกตั้งจัดลำดับแล้วให้ประชาชน ตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามร่วมด้วย รวมทั้งส่งรายชื่อให้ กกต. ในส่วนขั้นตอนของ กกต. จะต้องใช้เวลาเตรียมการอย่างน้อย ๒ วัน เพราะว่าจะต้องมีการเดินทางจากจังหวัดมาด้วย อันนี้จะมีการลงคะแนนเลือกผู้สมัครกลุ่มอื่นคือเลือกข้ามกลุ่มแล้วก็เรียงลำดับผู้ได้รับคะแนนสูงต่ำ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

เสร็จแล้วลำดับที่ ๑ ถึง ๑๐ จะเป็นผู้ได้รับเลือกตั้งที่เหลือก็จะขึ้นบัญชีไว้ก็ประกาศรายชื่อและเปิดให้มีการคัดค้านกระบวนการเลือกตั้งและคุณสมบัติ ลักษณะต้องห้ามด้วย ในเอกสาร ๓ อันนี้จะ เป็นจำนวนที่แยกจังหวัดใหญ่ กลาง เล็กไว้ว่าจังหวัดขนาดใหญ่คือ กทม. มี ๕๐ เขตก็จะมีกลุ่มละ ๗ คนคุณด้วย ๒๐ กลุ่มคุณด้วย ๕๐ เขตอันนี้ผู้ที่ผ่านการเลือกตั้งระดับอำเภอก็จะมี ๗,๐๐๐ คน เสร็จแล้วพอไประดับจังหวัดก็จะมีกลุ่มละ ๑๐ คน ๒๐ กลุ่มแล้วก็ ๑ จังหวัดเป็น ๒๐๐ ส่วนจังหวัด ขนาดกลาง ๒๐ จังหวัดจะมีจำนวนอำเภอทั้งหมด ๓๖๕ อำเภอก็จะมีกลุ่มละ ๕ คน ๒๐ กลุ่ม ๓๖๕ อำเภอก็จะรวมเป็น ๓๖,๕๐๐ พอไปถึงระดับจังหวัดก็จะมีกลุ่มละ ๗ คน ๒๐ กลุ่ม ๒๐ จังหวัดก็จะเป็น ๒,๘๐๐ ส่วนจังหวัดขนาดเล็กผู้ที่ผ่านระดับอำเภอก็จะมีกลุ่มละ ๓ คน ๒๐ กลุ่ม ๕๑๓ อำเภอ ๓๐,๗๘๐ ส่วนผู้ที่ผ่านเลือกตั้งระดับจังหวัดก็จะมีกลุ่มละ ๕ คน ๒๐ กลุ่ม ๕๖ จังหวัดก็ เป็น ๕,๖๐๐ คน ทีนี้ถ้าจะดูปริมาณงานว่าแต่ละจังหวัดจะต้องจัดเลือกตั้งในระดับ จังหวัดมากน้อยเท่าไรก็จะมีค่าเฉลี่ยว่าอำเภอละประมาณ ๘๐ คน ถ้าเกิดว่าจังหวัดไหนมี ๑๐ อำเภอจังหวัดต้องจัดเลือกตั้งประมาณ ๘๐๐ คน ส่วนของ กกต. ก็จะมี ๘,๖๐๐ คน คือทุกจังหวัดจะต้องส่งเข้ามาเลือกตั้งที่กรุงเทพมหานครที่ กกต. กลางเป็นคนจัดก็ ๘,๖๐๐ คน อันนี้กราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาครับ

ประธาน : เอาทีละเรื่องเอาเรื่องกลุ่มก่อน เชิญครับ

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : ผมเรียนถามว่าตอนเราเรียงลำดับสุดท้ายเราจะ เรียงตามอักษรใช้ใหม่ครับ เพราะอันนี้ไม่ได้เรียงตามอักษรแต่ในหน้าถัดไปเขาบอกว่าตอนที่ เราเรียงว่าอันไหนเป็นเบอร์ ๑ เบอร์ ๒ เราจะเรียงตามอักษร

นายเมธา ศิลาพันธ์ : ใช่ครับ

ประธาน : เชิญครับ

นายธิตินันท์ เชื้อบุญชัย : คือถ้าจะเรียกย่อ ๆ จะเรียกอย่างไรดี คือผมมีความรู้สึก ท่านใช้ชื่อยาวไม่รู้จะไปบอกเขาอย่างไรบ้าง พอมีไอเดียใหม่ครับ

นายเมธา ศิลาพันธ์ : หมายถึงเลือกกันเองหรือเลือกตั้งทางอ้อมครับ

นายธิตินันท์ เชื้อบุญชัย : ชื่อบุคคลผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญต่าง ๆ ถ้าต้องการ ใช้ย่อ ๆ ทาง กกต. คิดว่าจะใช้คำอะไรครับ

นายเมธา ศิลาพันธ์ : ก็จะเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับซึ่งอันนี้ตอนแรกเราเสนอว่าเป็นผู้ที่ ทำงานก็มีข้อสงสัยว่าแล้วผู้ที่เกษียณไปแล้วอยู่ในข่ายขอบเขตนี้ด้วยหรือไม่ ก็เลยเอาไปทำงาน

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

หรือเคยทำงาน เสร็จแล้วนอกจากผู้ที่ทำงานหรือเคยทำงานแล้วอาจจะมีอีกกลุ่มหนึ่งไม่ได้ทำงาน โดยตรง แต่ว่าอาจจะสอนหนังสือหรือมีการทำวิจัยหรืออะไรซึ่งเป็นผู้มีความรู้หรือเชี่ยวชาญ หรือประสบการณ์ด้านนี้ก็ได้ อันนี้ถ้าจะให้พูดมี ๒ ลักษณะคือเป็นผู้ปฏิบัติเองกับผู้ที่เป็นผู้ที่สนับสนุนช่วยเหลือ ถ้าจะใช้คำกลาง ๆ ก็เกี่ยวข้องกันกับด้านนี้ครับ

ประธาน : บุคคลที่เกี่ยวข้องกับด้านต่าง ๆ เชิญครับ

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ท่านประธานครับขออนุญาตผมสงสัยเรื่องของสื่อสาร เพราะว่าในความรู้สึกรู้สีกผมด้านการสื่อสารผมไปคิดว่าเป็นเรื่องเทคโนโลยีวิทยาศาสตร์ด้วยซ้ำไป แต่ถ้าสื่อสารมวลชนผมเข้าใจนักหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ที่นี้ก็เลยไม่แน่ใจว่าการไปใช้คำสื่อสาร แยกจากสื่อสารมวลชนมันอาจจะต้องขอคำอธิบายนิดหนึ่งว่าเป็นอาชีพอะไรรับการสื่อสารตรงนี้

นายเมธา ศิลาพันธ์ : การสื่อสารจะเป็นอาชีพผู้ที่รับสัมปทานหรือผู้ที่พิจารณา สัมปทาน ซึ่งเป็นงานเริ่มต้นของการสื่อสารมวลชนต่าง ๆ โดยเฉพาะวิทยุหรือวิทยุโทรทัศน์ ซึ่งจะ อยู่ในกลุ่มเดียวกันแต่เพียงว่าตัวนี้จะเป็นจุดที่เริ่มต้นก่อนที่จะไปถึงสื่อสารมวลชนต่าง ๆ ครับ

นายอัชพร จารุจินดา : เรียนท่านประธานครับถามท่านเมธานิดหนึ่งว่า ในรัฐธรรมนูญถ้าจะเขียนคงเขียนสั้น ๆ แบบนี้ แต่จะมีทางที่จะมีคำอธิบายอะไรออกไปเวลา เขาสมัครใหม่ กกด. สามารถที่จะกระจายว่าด้านการบริหารหมายถึงกลุ่มลักษณะไหน อย่างไร

นายเมธา ศิลาพันธ์ : อันนี้จริง ๆ คำเดิมจะเป็นบริหารราชการแผ่นดิน ที่นี้พอมา ดูแล้วพวกผู้บริหารงานในด้านอื่น ๆ เช่นในสถานศึกษาระดับสูงก็มีผู้บริหารเหมือนกัน ในองค์กร อีกระที่ไมใช่บริหารราชการแผ่นดินก็มีเช่นเดียวกัน รวมถึงภาคเอกชนต่าง ๆ ที่ไม่เข้าในกลุ่มอื่น ๆ ก็เลยเปลี่ยนใหม่เป็นคำว่าบริหาร แล้วไปหมายเหตุไว้ในข้อ ๑ ว่าทั้ง ๒๐ กลุ่มก็ให้หมายถึง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งอันนี้ถ้าจะให้ติดตามความเห็นผมคือต้องไปเขียนรายละเอียด ในกฎหมายลูกให้ชัดเจนว่าในแต่ละกลุ่ม รวมถึงเรื่องคุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครว่าจะต้องมี ความผูกพันกับกลุ่มนี้หรือมีผลงานเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้จึงจะสมัครในกลุ่มต่าง ๆ เหล่านี้ได้ ให้เกี่ยวพันกันให้เชื่อมโยงสัมพันธ์กันด้วยครับ

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ขอโทษนะครับขออนุญาตถามเพิ่มเติมว่าอย่างกรณีเราไป มาบุญครองจะมีคนขายโทรศัพท์มือถืออะไรพวกอย่างนี้ แล้วเราก็มีเรื่องประกอบการธุรกิจการค้า อยากจะรู้ว่าบอกว่าเป็นสื่อสารเบื้องต้นบางที่เขาก็ขายโทรศัพท์มือถือด้วย ตรงนี้ถือว่าเป็น สื่อสารหรือว่าเป็นข้อ ๑๑ ครับ

นายเมธา ศิลาพันธ์ : ถ้าเป็นอาชีพค้าขายคือเอาโทรศัพท์นี้ไปแล้วเอาเงินมาน่าจะเป็นเรื่องค้าขายครับ แต่อย่างไรก็ตามอาจจะมีข้อโต้แย้งอีกมากในกลุ่มอื่น ๆ อย่างไรก็ตามก็จะสมัครได้กลุ่มเดียว เราจะไม่ให้สมัครได้หลายกลุ่มครับ

ประธาน : กกต. มีวิธีตรวจใช้ใหม่ครับว่าเขาจะสมัครหลายกลุ่มหรือเปล่า

นายเมธา ศิลาพันธ์ : มีครับคือโดยปกติเมื่อมีการสมัครในวันปิดรับสมัครแต่ละวันทุกอำเภอจะต้องมีข้อมูลเลขประจำตัวประชาชน ๑๓ หลักเข้ามาพร้อมชื่อ พร้อมนามสกุลเข้ามาแล้วข้อมูลเหล่านี้จะวิ่งมาส่วนกลาง ส่วนกลางก็ทยอยแจกประมาณ ๒๔ หน่วยงานที่จะตรวจลักษณะต้องห้ามต่าง ๆ ซึ่งอันนี้ส่วนใหญ่จะไปใช้ลักษณะต้องห้ามของ ส.ส. ด้วยเรื่องติดยาเสพติด ล้มละลาย ทุจริตอะไรต่าง ๆ เยอะแยะก็จะส่งไปหน่วยงานต่าง ๆ ด้วยครับ

ประธาน : เชิญครับ

นางจรี วิจิตรวาทการ : มีคำถามในกลุ่มที่ ๑๐ ด้านลูกจ้างหรือผู้ใช้แรงงาน ทำไมใช้หรือไม่ใช้และ คือลูกจ้างอาจจะมั่งตั้งแต่ลูกจ้างเขาก็เรียกลูกจ้างหมดในภาคเอกชนตั้งแต่เงินเดือนสูง ๆ เราก็แยกเรียกว่าลูกจ้าง ผู้ใช้แรงงานก็คือคนใช้แรงงาน ทีนี้ถ้าหรือหมายความว่าทำไมต้องอันนี้หรืออันนั้น หรือว่ากลุ่มนี้และกลุ่มโน้นดิฉันไม่ค่อยแน่ใจว่าเหตุผลคือใช้หรือเพราะเหตุใดคะ

ประธาน : กลุ่มไหนก็ได้ เป็นลูกจ้างก็ได้เป็นผู้ใช้แรงงานก็ได้ เป็นกรรมการคิดค่าจ้างขั้นต่ำก็ได้เพราะมันเป็นเรื่องประสบการณ์และมีความรู้เกี่ยวกับด้านนี้

นายอัชพร จารุจินดา : เรียนถามนิดหนึ่งมีคนขององค์กรชุมชนที่ท่านประธานพูดถึงบ่อย ๆ นั้นให้คนพวกนี้เขาจะอยู่ในกลุ่มไหนเป็นพิเศษหรือเปล่า

นายเมธา ศิลาพันธ์ : อยู่ที่ว่าเป็นองค์กรชุมชนที่ทำเรื่องอะไร ถ้าเกิดว่าทำเรื่องเกี่ยวกับสาธารณประโยชน์หรือประโยชน์ส่วนรวมก็จะเข้าในส่วนของประชาสังคมได้ แต่ถ้าเกิดว่าเป็นองค์กรชุมชนที่ดูแลเรื่องป่าไม้โดยเฉพาะก็จะไปเข้าเรื่องทรัพยากรธรรมชาติอย่างนี้เป็นต้น ส่วนชุมชนที่ดูสมมุติว่าเป็นเรื่องของโรงไฟฟ้าอะไรต่าง ๆ ก็จะไปเข้าเรื่องประชาสังคมเป็นต้นครับ

ประธาน : ความจริงก็เอาเสียให้ชัดว่าในนี้มีอยู่ ๓ อันที่ผมคิดว่าน้ำหนักมันไม่ค่อยสอดคล้องกับของคนอื่น ๆ คืออันที่ ๑๔ อันที่ ๑๖ และอันที่ ๑๗ เพราะว่าทั้งประเทศด้านการคุ้มครองผู้บริโภคมีสักกี่คน เพราะเราไม่ได้เอาตัวผู้บริโภคนะครับมันด้านการคุ้มครองผู้บริโภคนับไปนับมาจะเหลือสักร้อยคนทั้งประเทศ ฉะนั้นตัวนี้กับสิ่งแวดล้อมและผังเมืองผมก็ว่ามีไม่เท่าไร

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ปีทมา ๑/๘

๒ อันนี้รวมกันได้ไหมเพราะน้ำหนักจะได้เยอะ เราก็จะยังไปหากกลุ่มเพิ่มได้อีกกลุ่มหนึ่ง ส่วนประชาสังคมถ้ามุ่งหมายถึงองค์กรชุมชนด้วยใส่เข้าไปเลยได้ไหม องค์กรชุมชนหรือประชาสังคม ซาดิพันธุ์คือตัวประชาสังคม พอไปใส่เข้าไว้แล้วฟังแล้วมันจะชอบกลครับ

- ๒/๑

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นางจรี วิจิตรวาทการ : ท่านประธานคะ ประชาสังคมคือกลุ่มที่รวมหลาย ๆ อย่าง ตั้งแต่องค์กรชุมชนอะไรขึ้นมา มันเป็น umbrella term ชาติพันธุ์เขาอาจจะมองว่าเขาเป็นกลุ่ม interest group ที่แยก ถ้าเราไม่ใส่เขาดิฉันคิดว่าเขาคงจะเสียใจและน้อยใจเขาคงจะมีการร้องทุกข์ มาเรื่อย ๆ ดิฉันคิดว่ามีเขาไว้ก็ไม่ได้เสียหาย ดิฉันเห็นด้วยกับท่านประธานว่าผู้บริโภครู้กับกลุ่มของ ผังเมืองอะไรนี้ อันนั้นมันเล็กจำนวนไม่เยอะ ถ้าประชาสังคม standalone มันก็รวมทุกกลุ่มคะ รวมกลุ่มเล็กกลุ่มน้อยทั้งหลายที่ทำงานทางด้านตั้งแต่มูลนิธิไป คนที่อยู่มูลนิธิก็มีสิทธิจะสมัครอยู่ได้ ประชาสังคม พวกสมาคมพัฒนาหรือว่าองค์กรชุมชนระดับแม่บ้านอะไรกลุ่มพวกนี้เขาก็สามารถ จะอยู่ภายใต้ประชาสังคม เพราะมันเป็น inclusive term ที่รวมทุก ๆ ส่วนอยู่แล้ว

ประธาน : เวลาเราพูดถึงชาติพันธุ์ เราพูดถึงตัวคนชนกลุ่มน้อยหรือเราพูดถึงคนที่ ทำงานเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อย

นางจรี วิจิตรวาทการ : คือคนที่ทำงานชนกลุ่มน้อย คือชนกลุ่มน้อยและคนที่ ทำงานเพื่อเขา เขา identify ตัวเองว่าเป็นกลุ่มชาติพันธุ์

ประธาน : และมีที่ไหน

นางจรี วิจิตรวาทการ : ลาวโซ่งหรือเป็นอะไรอย่างนี้คะ

ประธาน : เพราะว่าพวกนั้นเขาไม่บอกว่าเขาเป็นปัญหาชาติพันธุ์ พวกที่ไปทำงาน กับเขานั้นแหละไปสร้างแบรนด์เนมให้กับเขา แต่ก่อนเขาก็เป็นชาวโซ่ง ชาวลาว ชาวอะไรของเขา เรื่อยไป วันดีคืนดีพวกนี้เข้าไปก็ไปรวมเรียกเขาว่าพวกชาติพันธุ์ ทำให้ดูเหมือนกลายเป็นคนอีก พวกหนึ่ง เดิมเขาเป็นคนไทยธรรมดา เพียงแต่ว่าพูดคนละอย่างกับเรา

นางจรี วิจิตรวาทการ : คงไม่คะ ถ้าอยู่บนเขาบนดอยกระเหรี่ยงเขาก็รู้สึกว่าเขา เป็นกระเหรี่ยง ถ้าเป็นอาข่าเขาก็รู้สึกว่าเขาเป็นอาข่า

ประธาน : ใช่ นั่นแหละความเป็นถิ่นกำเนิดอย่างไร แต่ถามว่าแล้วเขาเป็นคนชาติไหน เขาบอกเขาชาติไทย

นางจรี วิจิตรวาทการ : เขาเป็นชาติไทยแต่เขาเป็น ethnic group

ประธาน : เพียงแต่ว่าเจ้าหน้าที่ไทยยังไม่ค่อยอยากจะรับเขา

นางจรี วิจิตรวาทการ : อันนั้นคือปัญหาที่ทำให้เขามองตัวเขาเองเป็นอย่างนั้น อยู่ตลอด แต่ว่าวัฒนธรรมดั้งเดิมของเขาเขาอยากจะคงไว้มันก็ได้ผิดหรือว่าไม่ได้อะไรใช้ไหมคะ เขาเป็นคนสัญชาติไทย แต่ว่าวัฒนธรรมดั้งเดิมชาติพันธุ์ของเขาคือเป็นกลุ่มอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่ได้

เหมือนกับคนอื่น เขาอาจจะมีความต้องการที่จะคงอัตลักษณ์ของเขาไว้ หรือว่าคงวัฒนธรรมเอาไว้ ซึ่งเราก็ไม่ได้เห็นว่ามันจะต้องผิดอย่างไร เขาอาจจะรู้สึกว่าเขาถูกรังแกหรือว่าถูกอยู่ชายขอบ มันถึงได้ทำให้เกิดคนที่ต้องไปทำงานกับเขาแล้วไปเรียกร้องสิทธิช่วยคุ้มครองเขา

ประธาน : คือถ้าเรามุ่งคนที่ทำงานด้านนี้มันก็ควรจะรวมกันอยู่ในด้านประชาสังคม เพราะว่าถ้าเราแยกตัวชาติพันธุ์มาหมายถึงตัวเขาอะ มันจะมีคนอื่นหลายพวกที่ร้อง มุสลิมก็จะร้อง เอาไหม คนจีนเขาร้องเอาไหม คนมอญ ชาติพันธุ์มอญเอาไหม เดี่ยวแต่ทุกคนเขาก็บอกว่าในฐานะที่เขาเป็นมอญเขาต้องมี represent ในสภา ชาติพันธุ์ represent ได้ เขาต้อง represent ได้ คนจีนพวกเขารวราชทั้งหมดก็ยกขบวนมา คือพอไปพูดถึงตัวคนเมื่อไรมันจะเกิดปัญหา ถ้าพูดรวม ๆ กันเสีย ว่าเราหมายถึงคนที่ไปทำงานด้านนี้ มันก็ควรจะรวมอยู่ในประชาสังคม มันจะได้หมดปัญหา เรื่องนั้นไป

นางจรี วิจิตรวาทการ : ท่านประธานคะ ถ้าเป็นเช่นนั้นเราอาจจะต้องมีคำนิยามประชาสังคมว่าเช่นอะไร ๆ กลุ่มต่าง ๆ คนที่ทำงานทางชาติพันธุ์ ไม่อย่างนั้นคนที่เขาทำงานทางด้านชาติพันธุ์อะไรต่าง ๆ เขาก็จะบอกว่าเขาถูกละเลยและมองข้าม

ประธาน : แล้วพวกไหนบ้างที่จะอ้างว่าเป็นประชาสังคม

นางจรี วิจิตรวาทการ : ประชาสังคมคือรวมกลุ่มทุกกลุ่มทั้งหมดที่ไม่ใช่รัฐหรือไม่ใช่ธุรกิจเอกชน

ประธาน : ที่นี้เมื่อคนที่ทำงานชาติพันธุ์เขาก็เป็นกลุ่มอย่างเดียว คือเอ็นจีโอตัวเองใช้ไหมครับ

นางจรี วิจิตรวาทการ : บางทีก็ใช่เอ็นจีโอ บางทีก็อาจจะไม่ใช่ อาจจะเป็นกลุ่มอาจารย์มหาวิทยาลัยที่ไปทำงานช่วยเหลืออะไรอย่างนี้ก็มีค่ะ

ประธาน : โดยจริง ๆ แล้วคนที่ทำเป็นเอ็นจีโอเข้าได้ประมาณสัก ๑๐ category เพราะถ้าเอ็นจีโอทำงานด้านเด็กก็ไปเข้านั้นแล้ว เขาวชนกก็ใช่ สตรีก็ใช่ ผู้พิการก็ใช่ ผู้ด้อยโอกาสก็ใช่ ทรัพยากรธรรมชาติและพลังงาน คุ้มครองผู้บริโภค พวกนี้เอ็นจีโอทั้งนั้น จริง ๆ มันเข้าได้เกือบจะทุกกลุ่ม แต่ว่าอย่างไรเสียเวลาไปออกกฎหมายลูกมันก็จะต้องมีคำอธิบายว่าหมายถึงอะไรบ้าง และท้ายที่สุดไม่เข้าอะไรเลยก็ไปเข้าที่ข้อ ๒๐ เราจะแยกประชาสังคมกับองค์กรชุมชนออกจากกันไหม องค์กรชุมชนมีทั้งหมดเท่าไร รวม ๔๐๐,๐๐๐ กว่า ก็เยอะเหมือนกันนะ มากกว่าประชาสังคม

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : เห็นควรแยกครับ เพราะว่าคนละวัตถุประสงค์ จุดมุ่งหมายครับ

ประธาน : เพราะว่าเมื่อเราเอาสิ่งแวดล้อมกับคุ้มครองผู้บริโภคไปรวมกัน มันก็จะเหลือที่ให้เรานั่นหนึ่ง ก็เอาองค์กรชุมชนใส่เข้าไป เชิญครับ

นายเจียรชัย ณ นคร : ขออนุญาตต่อเนื่องนิดเดียวครับ เรื่ององค์กรชุมชน ตัวสภาองค์กรชุมชนตามที่กฎหมายที่ท่านประธานร่างให้เขาครับ ตัวนั้นเขาจะมีกระบวนการเลือกของเขาเอง เราต้องเอามาพิจารณาประกอบด้วยไหมครับ หรือให้มาเข้ากระบวนการของเราอย่างเดียว

ประธาน : เข้ากระบวนการ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับ อย่างมันมีตัวอย่างที่อาชีพบางอย่างนะครับ อย่างถ้าเราจะ classify อย่างสตรีตาพิการค้าลอตเตอรี่ หรือสตรีตาพิการนวดฝ่าเท้า มันอาจจะเข้า category ได้ตั้ง ๑๐ ๑๓ ๑๘ ๑๙

ประธาน : เข้าได้เยอะ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : เข้าได้เยอะมากเลยครับ ที่นี้เราจะยกตัวอย่างอย่างไรดีครับ

ประธาน : เราไม่ยก อยากเข้าอันไหนก็ไปเข้า เขาก็เลือกเอง เพราะว่าถ้าอันไหนมาก เขาก็ไม่เข้าอันนั้น เขาไปเข้าอันอื่น เขาก็รอดอยู่ ก็เปิดช่องไว้แบบนี้ เพียงแต่เราต้องดูว่าอาชีพมันครบหรือยัง ความสนใจของคน กลุ่มคนมันครบหรือยัง ถ้ามันครบเราก็จะพูดได้ว่าเราไม่ได้ Left out อะไรใครไป แต่เวลานี้มันจะมีคนเข้าเยอะแยะ อย่างสาธารณสุข หมอเข้าที่ไหน ก็เข้าสาธารณสุข ถ้าเป็นข้าราชการก็เข้าด้านบริหารได้ด้วย ถ้าอยู่เอกชนก็ไปเข้าลูกจ้างได้

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : อย่างนั้นท่านก็ระมัดระวังใจนะครับ เพราะว่าสตรีเข้าได้ทุกกลุ่มเลย

นางกัระณา สุมาวงศ์ : ขอบพระคุณนะคะในความเมตตาของพวกท่าน ๆ

ประธาน : แต่บุรุษเข้าไม่ได้บางกลุ่ม ข้อ ๑๘ บุรุษเข้าไม่ได้เลย ด้านอื่นเข้าได้

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ท่านประธานครับ คือผมเห็นด้วยกับท่านประธานเรื่องคุ้มครองผู้บริโภคว่าในสังคมไทยมีอยู่ที่คนที่ทำเรื่องนี้ เพราะว่าจำได้ใน สปช. เราคุยกัน แล้วก็มีการเสนอถึงขนาดตั้ง คือจะตั้งเป็นองค์กรกันขึ้นมาเลยด้วยซ้ำไป แล้วข้างในเราก็คุยกันว่ามันเป็นการไปเอื้อให้ใครหรือเปล่าด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมมองว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีหน่วยงานด้านคุ้มครองผู้บริโภค เพราะว่า ๒๐. ในด้านอื่น ๆ ถ้าเขาอยากจะทำประสงค์มาสมัครเขาก็เข้า

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

สุพิชชาย์ ๒/๔

category ๒๐ ได้อยู่แล้วครับ เพราะผมคิดว่าถ้าไปลอยขึ้นมาแบบนี้ แล้วไปอยู่กับสิ่งแวดล้อม ผังเมือง ผมเข้าใจเจตนาครับว่าการทำงานตรงนั้นก็คือการดูแลสิ่งแวดล้อม ดูแลเมือง ก็เลยพ่วงเอา คุ่มครองผู้บริโภคนั้นไปด้วย แต่ว่าผมดูว่าสิ่งแวดล้อมกับเมืองมีคนดูแลเยอะกว่า แต่คุ่มครองผู้บริโภค ถ้าจะพูดถึงตัวบุคคลนี้พูดได้เลยที่มีบทบาททางสังคมมาก ๆ ซึ่งถ้าเราไปเขียนลอยแบบนี้ มันเหมือนกับเราเปิดช่องจะรองรับใครบางคนหรือเปล่า ผมคิดว่าไม่เห็นด้วยครับ

นายอัชพร จารุจินดา : ความจริงด้านคุ่มครองผู้บริโภคนั้นส่วนหนึ่งของด้าน ประชาสังคมเหมือนกัน เพราะประชาสังคมอย่างอาจารย์จัวร์ว่ามันทุกอย่าง ทำงานให้กับสังคม มันด้านนี้หมด

นางจัวร์ วิจิตรวาทการ : ดิฉันคิดว่าถ้าทิ้งไว้ก็ไม่เป็นไร เพราะว่าเราต้องการจะ พัฒนาให้ประชาชนมีการตระหนักรู้เกี่ยวกับการคุ่มครองผู้บริโภค เพราะฉะนั้นมีไว้หน่อยมันก็ จะมีคนเพิ่มขึ้นในระดับจังหวัดเดี๋ยวนี้มีเยอะ คนที่สนใจเรื่องพวกอาหารออร์แกนิกพวกอะไรต่าง ๆ เพราะฉะนั้นก็น่าจะโอเคค่ะ ที่จริงอันนี้ที่เสนอมาแล้วดิฉันคิดว่าดีมากแล้วที่เราปรับวันนี้แล้วน่าจะ ใช้ได้เลย เติมผู้สูงอายุในกลุ่ม ๑๙ ใช้ไหมคะ ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาสมันก็คลุมเกือบทุกกลุ่ม

นายอัชพร จารุจินดา : เรียนถามท่านประธานนิดหนึ่งครับ อันนี้เราพูดถึงว่า คนที่มาเป็นคนทำงานที่เกี่ยวข้องกับด้านนี้ เพราะฉะนั้นอย่างในด้าน ๑๘ กับ ๑๙ ไม่ได้หมายความว่า ต้องผู้พิการมาเอง หรือผู้ด้อยโอกาสมาเอง แต่ถ้าเป็นคนซึ่งทำงานเกี่ยวข้องกับการดูแลผู้พิการ อะไรพวกนี้ก็อยู่ในกลุ่มนี้ได้ใช้ไหมครับ

ประธาน : เพราะว่าเราไปเน้นตรงนี้อย่างไร มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์ทำงานหรือเคยทำงานด้าน ด้านเหล่านี้ เราไม่ได้เอาตัว ยกตัวอย่างสมมุติว่าผมเป็น คนตาบอดไม่เคยทำงานอะไรเลย ทำอยู่อย่างเดียวคือขายลอตเตอรี่ แล้วผมมาสมัครด้านข้อ ๑๙ นี้ ได้ไหม ผมเป็นผู้พิการแน่ แต่ไม่เคยทำงาน ก็ทำงานหาเลี้ยงตัวเองมาตลอด ขายลอตเตอรี่ แล้วมา สมัครได้ไหม

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ผู้ประกอบอาชีพอิสระ ข้อ ๑๓

ประธาน : ผมจะมาด้านนี้ ด้าน ๑๙ นี้ ผมมาได้ไหม

นางจัวร์ วิจิตรวาทการ : ท่านมาได้ แต่ท่านคงไม่ได้รับเลือก เพราะท่านไม่เคยมี ผลงานเลย หลักของเราก็คือว่าเราจะเปิดกว้าง ใครอยากเข้าตรงไหนก็เข้าไป แต่ว่าเขาก็ไม่ได้ รับเลือกเพราะเขาไม่มีผลงาน

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ประธาน : ไม่นั่นะ ถึงตอนดวงผมตีนี้

นางจรี วิจิตรวาทการ : ก็คงไม่เป็นไรมังคะ มันก็ต้องเล็ดลอดมาบ้างคนแบบนี้

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ก็มีความเชี่ยวชาญในด้านการขายลอตเตอรี่

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ท่านประธานครับ มาถึงตรงนี้อาจหาหรือสืบเนื่องเหมือนกันครับว่า เมื่อเราเปิดกว้างแล้วก็ประเด็นคนที่ตาบอดขายลอตเตอรี่เมื่อสักครู่นี้ แล้วมันก็จะโยงไปว่าเมื่อเขามีคุณสมบัติพื้นฐานมาสมัครได้ การรับรองนี้เขารับรองตัวเขาเองได้ไหมครับว่าเขาเชี่ยวชาญเรื่องการเป็นคนตาบอดขายลอตเตอรี่อะไรอย่างนี้

ประธาน : เรายังไม่ได้พูดถึงเรื่องเวลาสมัครเลย

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : คือว่าใครรับรองให้เขาอะไรอย่างนี้ อันนี้ก็ประเด็นนะครับ เพราะมันจะเกี่ยวข้องกับเมื่อก็โดยตรงที่ท่านถาม เพราะว่าโดยการตาบอดก็มีคุณสมบัติอยู่แล้ว

ประธาน : ที่เราพูดกันมาเนี่ยยังไม่ได้พูดถึงว่าเวลาเขาจะเข้ามาทำอะไร ผมกรอกของผมมาว่า ๑. ผมตาบอด ๒. ผมขายลอตเตอรี่ กรอกแค่นี้ไม่มีคนรับรอง ตาบอดนะเห็นแล้วว่าผมตาบอด หรือว่าต้องไปให้สมาคมคนตาบอดรับรองว่าผมตาบอด ที่ท่านรองเมธาคิดไว้คิดอย่างไร เชิญครับ

นายเมธา ศิลาพันธ์ : กราบเรียนท่านประธานครับ ประเด็นที่ท่านประธานได้กรุณาพูด ทางคณะกรรมการก็หยิบยกขึ้นพิจารณาเมื่อเช้าเช่นเดียวกันครับ ว่าผู้ที่จะไปทำหน้าที่เป็น ส.ว. ทั้ง ๒๐๐ ท่าน แบ่งเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละ ๑๐ ท่าน พอเข้าไปทำหน้าที่ก็จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับด้านนั้น ๆ ถ้าเป็นกรณีที่คนตาบอดแล้วก็ขายลอตเตอรี่จะเข้าไปทำประโยชน์ให้กับคนตาบอดก็คงเป็นเรื่องอื่น ไม่ใช่เรื่องขายลอตเตอรี่ เช่นเขามีชีวิตความเป็นอยู่หรือเขามีโครงการกิจกรรมอะไรที่จะโดนกระทบจากระบบของสังคมบ้าง ซึ่งอันนี้ถ้าใช้เกณฑ์ว่าคนที่จะเข้าไปเป็น ส.ว. ก็จะต้องมีความรู้ในเรื่อง ๒๐ เรื่องนี้ คนตาบอดก็น่าจะอยู่ในเรื่องของผู้ประกอบอาชีพอิสระอะไรลักษณะนั้น ส่วนถ้าจะใช้เรื่องของการขายลอตเตอรี่มาสมัครในกลุ่มที่ ๑๙ นี้ยังไม่เข้า เพราะว่าการพูดเรื่องของคนพิการว่าได้รับผลประโยชน์อะไรจากสังคมอะไรลักษณะนั้นครับ

ประธาน : ผมมีความรู้และประสบการณ์ด้านผู้พิการ ก็ผมพิการมาเองกับตัวแล้วจะมาบอกว่าผมไม่มีประสบการณ์ได้อย่างไร เชิญครับ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นายนครชิต สิงหเสนี : ผมเห็นด้วยกับคำตอบของท่านประธานครับ คือตลอดเวลาที่ผมดูเรื่องนี้อยู่ผมก็นึกว่าแค่เป็นคนตาบอดเฉย ๆ ก็ควรจะสมัครได้ ก็คือเราแบ่งประเภทให้เขาได้ และเขาก็จะเข้าไปในวุฒิสภาด้วยประสบการณ์ของคนตาบอดที่ต้องเผชิญกับชีวิตมาตลอด และอาจจะมีประเด็นอะไรที่เขาจะให้ประโยชน์ได้ ถึงเขาไม่ทำงานอะไรเลย ถ้าก่อนหน้านี้ยังไม่ได้ อ่านตรงนี้ก็แล้วนักข่าวมาถามผมว่าคนพิการได้ไหม ผมคงด้วยความรู้สึกส่วนตัวก็ตอบไปว่าใช่ เรากำลังเปิดโอกาสให้เขา แต่ถ้ามาอ่านอย่างนี้ว่าต้องมีความรู้ ความเชี่ยวชาญหรือประสบการณ์ แต่ฟังท่านประธานแล้วถูกต้องครับ ตลอดชีวิตเขาต้องมีความรู้กับความเป็นคนพิการ มาตลอด น่าจะไม่ต้องทำอะไรก็ได้ ลอตเตอรี่ไม่ต้องขายก็ได้ครับ

ประธาน : คือต้องยอมรับว่าอันนี้มันจะต้องหมายถึงการกระทำโดยเจ้าตัวเองด้วย ยกตัวอย่างเช่นเกษตรกรกรม ไม่ใช่ไปเอาเกษตรกรตำบลมาสมัคร ต้องเอาเกษตรกรมาสมัคร เพราะเขาเป็นคนตัวทำเอง มีความรู้ความชำนาญ เพราะฉะนั้นกรณี ข้อ ๑๙ ก็ต้องเอาเจ้าตัวเขามาได้ หรือคนที่ทำงานเกี่ยวกับเขาก็ได้ เจ้าตัวเขาจะมาเขาจะได้บอกว่าพวกที่มาเฮ้อเฮ้อ ทำหน้าที่แทนผมน่าจะพอได้โควตามันเอาไปหมด ผมน่าจะไม่ได้เลย มันก็จะได้มาพูดของมันได้บ้างว่าพวกนั้นมาเอาของมันไปอะไรอย่างนี้

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับ ในข้อ ๑๙ อาจจะมีข้อสงสัยเพิ่มขึ้นอีก ในกรณีของผู้พิการซ้ำซ้อน ซึ่งไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ แล้วเขาจะมาสมัครได้ไหมครับ แล้วใครจะมารับรองเขา ถ้าเขาช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ผู้พิการซ้ำซ้อนนี้อาจจะพิการทางสมอง ทางร่างกาย แขนขา เดินไม่ได้ แล้วเขาจะมีสิทธิได้สมัครไหมครับอย่างนี้ เพราะว่ามันไม่มีข้อยกเว้นนะครับ ในนี้บอกว่ายกเว้นผู้พิการที่ไม่สามารถที่จะช่วยเหลือตัวเองได้อะไรทำนองนี้ มันต้องมีข้อยกเว้นหรือเปล่าครับ

ประธาน : มันจะมีคุณสมบัติลักษณะต้องห้ามที่ว่า ต้องไม่เป็นคนหูหนวกและเป็นใบ้ อันนั้นนะ ผู้พิการพวกนั้นเข้ามาไม่ได้ แต่ตาบอดเราไม่เคยห้าม ขาขาด แขนขาด นั่งไม่ลง สั่นงัก ๆ อะไรอย่างนี้ได้ แต่ถ้าพูดไม่ได้เขาก็ไม่รู้จะเอามาแล้วจะบอกเล่าเก้าสิบได้อย่างไร ก็ไม่ได้ เชิญครับ อาจารย์

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย : ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตแสดงความคิดเห็น คือกลับมาฐานคิดว่าเราอยากได้คนเป็น ส.ว. นี้ในฐานะอะไร ในฐานะที่เป็นคนที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ มีประสบการณ์ หรือในฐานะตัวแทนของกลุ่ม ผมคิดว่า ๒ อย่างนี้อาจจะไม่มีลักษณะที่เหมือนกันตรง ๆ เสียทีเดียว ผมยกตัวอย่างเช่นอาจารย์บางคนทำงานเชี่ยวชาญ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

มากเลยเรื่องกฎหมายคนพิการแต่ไม่ได้พิการ เขาควรจะเข้ามาได้ไหมในกลุ่มของความเชี่ยวชาญด้านคนพิการ กับอีกกลุ่มหนึ่งคือคนที่เป็นคนพิการเลย นายกสมาคมคนพิการเลยครับ แล้วก็ต่อสู้เรื่องสิทธิคนพิการ ก็ควรจะเข้ามาได้ในฐานะตัวแทน คือผมคิดว่าเราต้องเคลียร์ตรงนี้ว่าเราจะให้ขอบเขตคุณสมบัติของคนที่เข้ามาเป็น ส.ว. ตาม ๒๐ กลุ่มนี้เป็นอย่างไร เพราะว่าผมคิดว่าหลายอันมันสะท้อนเรื่องความเชี่ยวชาญได้ ความรู้การทำงานได้ แต่บางอันมันสะท้อนความเป็นตัวตนเขาเลย ผมยกตัวอย่างเช่นที่ท่านประธานยกเรื่องเกษตรกรรม ท่านประธานบอกว่าต้องประกอบอาชีพเกษตร แต่ถ้าเป็นนักวิชาการที่เชี่ยวชาญเรื่องจีเอ็มโอมากเลย เรื่องกฎหมายด้านการเกษตร แต่ไม่ได้ประกอบอาชีพเกษตร เขาจะเข้ามาใน category ของเกษตรกรรมได้หรือไม่ ซึ่งผมกำลังย้อนกลับไปว่านั่นแปลว่าเราต้องการความเชี่ยวชาญและประสบการณ์มุมมองของคนจะมาเป็น ส.ว. ในฐานะของความเป็นตัวแทนเลย หรือความมีคุณสมบัติตามกลุ่มนั้น ๆ เลย หรือความเชี่ยวชาญหรือความรู้หรือประสบการณ์ หรือต้องการทั้ง ๓ อย่าง คือถ้าต้องการทั้ง ๓ อย่างก็อาจจะต้องเปิดได้ทั้ง ๓ ช่องทาง ซึ่งนั่นจะโยงกับกระบวนการวิธีการสมัคร แล้วก็กระบวนการรับรองครับท่านประธาน

ประธาน : ผมคิดว่าที่เราพูด ๆ กันถึงนี้มันได้ทุกด้าน เจ้าตัวเขาเองก็ได้ เขามีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านนั้นแม้เขาไม่ได้เป็นก็ได้ เขามีประสบการณ์ก็ได้ คือเปิดช่องไว้ว่าเขาก็จะได้มาตามด้านต่าง ๆ เหล่านั้นไปแยกแยะกัน เพราะว่าเมื่อเขาเป็นเองก็ดี หรือเขามีประสบการณ์ หรือมีความรู้ ความเชี่ยวชาญ มันก็ได้ประโยชน์ในด้านนั้น ๆ ทั้งนั้น เราถึงใช้หลายคำมีความรู้ ความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์ทำงาน หรือเคยทำงาน เราเอาหมด เมื่อกี้ที่เราเถียงกันเรื่องคนพิการที่ขายลอตเตอรี่ แล้วก็บางท่านบอกว่าต้องไปเข้าเป็นค้าขายอิสระ ผมว่าไม่ใช่ เจ้าตัวเขาก็ต้องถือว่าเข้าในข้อ ๑๙ นี้ก็เหมือนกัน หรือเขาจะไปเข้าค้าขายอิสระก็ได้ถ้าเขาอยากจะไปทางนั้นคือแต่ละคนจะมีด้านให้เลือกหลายด้าน ก็เลือกเอา แล้วก็เปิดฟรี เชิญครับ

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : ท่านประธานครับ อย่างตรงเกษตรถ้าจะเพิ่มคำว่าประมงไปด้วยจะดีไหมครับ เพราะว่าประมงบางทีเขาก็ไม่ค่อย identify ตัวเองกับเกษตรกรรมหรือเปล่าครับ

ประธาน : เขามีหมายเหตุข้างล่างว่า รวมทั้งประมงอยู่ข้างล่าง หมายเหตุข้อ ๒

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : โอเคครับ เห็นแล้วครับ แล้วก็อีกอันหนึ่งคืออย่างถ้าเป็นบัญชีเขาก็เป็นการเงินหรือเปล่าครับ นักบัญชีซึ่งก็มีอยู่เยอะเลย

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ประธาน : น่าจะรวมอยู่ในข้อ ๓ เพราะการงบประมาณมันยังน้อยกว่าการบัญชีด้วยซ้ำไป ตกลงเราเอา สิ่งแวดล้อม ผังเมือง กับคุ้มครองผู้บริโภคไปอยู่ด้วยกันไหมครับ แล้วก็เพิ่มด้านประชาสัมพันธ์พวกหนึ่ง องค์กรชุมชนก็อีกพวกหนึ่ง

นายศุภชัย ยาวะประภาส : ท่านประธานครับ ข้อ ๑๔ มันเหมือนกับเป็น ๒ กลุ่มมากกว่าจะเป็นกลุ่มเดียว เพียงแต่เอา ๒ กลุ่มที่ไม่รู้จะไปไว้อย่างไรก็เลยเอาไว้ด้วยกัน

ประธาน : สิ่งแวดล้อม ผังเมือง และคุ้มครองผู้บริโภค

นายศุภชัย ยาวะประภาส : คือสิ่งแวดล้อมกับผังเมืองอยู่ด้วยกันได้ แต่คุ้มครองผู้บริโภคมันน่าจะเป็นคนละ category กับสิ่งแวดล้อมกับผังเมืองครับ

ประธาน : ถูก แต่ว่าจำนวนมันน้อย

นายศุภชัย ยาวะประภาส : คือทราบว่าจำนวนน้อย เพียงแต่นี้ถึงข้อเท็จจริงว่าเวลาที่ไปสมัครมันก็จะกลายเป็นว่าในกล่องนี้ถ้าใครมากกว่ากันคนนั้นก็คงได้ หมายความว่าถ้ามีคุ้มครองผู้บริโภคเยอะ คุ้มครองผู้บริโภคก็คงได้ สิ่งแวดล้อมกับผังเมืองก็ได้ เพราะว่าจริง ๆ มันเป็น ๒ กลุ่มที่มันไม่ควรจะอยู่ด้วยกัน แต่มันมาอยู่ด้วยกันเพราะเหตุของจำนวนมากกว่า เพราะว่าเป็นพวกเดียวกันครับ

ประธาน : อย่างนั้นก็เอาไปอยู่กับประชาสัมพันธ์ คุ้มครองผู้บริโภค เพราะพวกเดียวกันอยู่แล้ว

นายภัทรหะ คำพิทักษ์ : ท่านประธานครับ คือมันจัดได้หลายช่องหลายรูมากเลยครับ อย่างชาติพันธุ์ไปอยู่กับศาสนาและวัฒนธรรมมันก็เข้ากัน สิ่งแวดล้อมและผังเมืองกับด้านทรัพยากรธรรมชาติมันก็ใกล้เคียงกันมาก ประชาสังคมเราก็คุยกันไปแล้ว ผู้พิการ เด็ก ผู้สูงอายุ ก็ควรจะแยกไปต่างหากไหม หรือ ๑๘ กับ ๑๙ ก็ควรจะอยู่ด้วยกันอะไรอย่างนี้เป็นต้น ที่นี้ผมคิดว่าเอาไปฝันต่อดีไหมครับ ที่อาจารย์ว่า คือเราไปนึกดูฝันต่ออีกรอบหนึ่ง และที่นี้ผมคิดว่ายุทธศาสตร์เรื่องนี้จริง ๆ คือเราคงจะต้องมาคุยเรื่อง ส.ว. ให้เต็มรูปแบบสักวันหนึ่ง ซึ่งอันนั้นมันจะเป็นประเด็นใหญ่ว่า ที่อาจารย์เคยพูดไว้คราวที่แล้วว่ามันจะไปอันไหนดี ถ้าผมคิดว่าอันนี้ส่วนหนึ่งมันน่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องบทเฉพาะกาลเรื่องอะไรด้วย เพราะฉะนั้นถ้าเรายังจุกจิกอยู่กับประเด็นนี้ตัวโครงมันจะไปไม่ได้ ที่นี้ผมว่าเราคิดช่วงเวลาเหมาะสม ๆ ผมไม่แน่ใจว่าจะก่อนไปต่างจังหวัด ช่วงอีกสักอาทิตย์หนึ่งเรากำหนดวันและเราตั้งทำดี ๆ ว่าวันนี้เรามาถกกันเรื่อง ส.ว. ให้มันได้เนื้อได้หนังเอาสักวัน ๒ วันอะไรอย่างนี้ ผมว่าอาจจะไปได้หรือเปล่าครับ สมมุติว่าถ้าเราจัดอันนี้ไป

ผมกลัวมันจะมีปัญหาเรื่องงานอื่นด้วย เช่นว่าถ้าเรา release ออกไปว่าเราคุยกันเรื่อง ๒๐ กลุ่มแล้วนะ แล้ว ๒๐ กลุ่มมันจะเป็นอย่างนี้ ปรากฏว่ามันก็จะผูกมัดเราอีก ทีนี้ตัวโครงใหญ่เรายังไม่ได้ไปพอมันมีตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ออกไปเดี๋ยวมันจะสับสนกันใหญ่ ผมคิดว่าเราไปช่วยกันมองให้รอบคอบว่า ถ้า ๒๐ กลุ่มนี้มันรวมกันจริง ๆ แล้วมันจะได้เท่าไร แล้วมันครบไหม คือมานั่งนึกอย่างที่ท่านอาจารย์ศุภชัยช่วยเรานึก เมื่อกี้ผมพยายามนึกแบบอาจารย์ศุภชัยนะครับ แต่ว่านึกไม่ออก ท่านนึกได้การบัญชีอะไรอย่างนี้ ผมพยายามนึกรู้นั้นรู้นี้มันก็ยังเข้าอยู่ แต่เข้าใจว่ามันน่าจะมีบางอันที่เราลืมอยู่ ทีนี้สมมุติว่าถ้าเราเคาะเลยวันนี้มัน ๒๐ ผมเกรงว่าเดี๋ยวมันจะมัดเราให้เราขยับไปตรงอื่นไม่ได้ เราก็ค่อยไปดูกันแล้วก็เอาสักวัน ๒ วันอะไรอย่างนี้จะดีไหมครับ

นางจรี วิจิตรวาทการ : ดิฉันคิดว่าเราดูมาหลายครั้งแล้วนะคะ ถ้ากลับไปอีก คู่อีก มันก็จะไม่มีอะไรที่ perfect เรามี contingency ตัว contingency ของเราคือข้อ ๒๐ ถ้าอะไรที่เล็ดลอดหลุดไปมันก็ใส่มาใน ๒๐ ได้ ไม่ค่อยมีความจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงใหม่ผสมใหม่ แต่ข้อเสนอของท่านอาจารย์ศุภชัยดี เราก็ก็นำเข้าไปในข้อนั้นโดยที่การบัญชี การเงิน การคลัง และงบประมาณเติมบัญชีไปมันก็น่าจะลงตัวเยอะ แต่ถ้าสมมุติว่าจะต้องมาจัดใหม่ ผสมใหม่ ดิฉันว่ามันทำให้เราเสียเวลาเยอะค่ะ ไม่ว่าจะเราจะไปคิดอย่างไรอีกก็รอบ มันจะไม่มีวันออกมาสมบูรณ์แบบ แต่ขณะนี้ที่เรามีอยู่แล้วค่อนข้างดี ก็เห็นใจเกรงใจคนที่จัดว่าจัดแล้วจัดอีก คุยแล้วคุยอีก มันน่าจะจบได้โดยที่เรามีข้อ ๒๐ ที่เป็นคลุมอย่างอื่นอยู่แล้ว แล้วจริง ๆ ในความเป็นจริง บุคคลคนหนึ่งสามารถที่จะเข้าสู่ข้อใดข้อหนึ่งได้มากกว่า ๑ ข้อ อันนี้ทุกคนก็ต้องมี strategy ของตัวเอง คิดว่าตัวเองไปกลุ่มไหนจะมีโอกาสมากที่สุด เขาก็จะไปสมัครกลุ่มนั้น แต่หลักการของเราที่เราเปิดกว้างดิฉันว่าดีแล้ว เปิดกว้างให้คนคนหนึ่งสามารถจะเลือกไปทางใดทางหนึ่งได้ เพราะฉะนั้นถ้าจะไปตกสัก ๑ กลุ่ม ๒ กลุ่ม ก็ให้เขาไปเข้าอยู่ใน ๒๐ เราจะได้ยุติข้อนี้ได้ แล้วก็ไปดูข้อที่คุณภัทรระอยากดู โครงสร้างใหญ่ของ ส.ว. ก็ไม่เป็นไร แต่ไม่เห็นว่าจะต้องไปเสียเวลากับตรงนี้มากขึ้นอีก ส่วนจะเอาคนอื่น ๆ มาอยู่กับเด็ก เยาวชน สตรี ดิฉันว่าไม่แฟร์ พอแล้ว

นายภัทรระ คำพิทักษ์ : ท่านอาจารย์ครับ คือผมไม่ค่อยห่วงสตรีกับใครจะไปพ่วงกัน เฉพาะในอนุกรรมการเมื่อเข้านี้คุยกันดูเดือดมากเลย เกียงกันหน้าดำหน้าแดงเลย เพราะว่าคือปัญหาไม่ได้อยู่ที่ ๑๐ กลุ่มหรือ ๒๐ กลุ่ม เราย้อนไปกระทั่งตั้งแต่วิธีเข้า จะเข้ามาแล้วมันคิดตรงกันไหม ปรากฏว่ากรรมการเองก็แม้แต่ตกลงในที่ประชุมใหญ่แล้วก็ยังคิดไม่เหมือนกันอีก เมื่อเข้า ว่ามันจะผูกพันไปกลุ่มแบบไหน กลุ่มอาชีพ กลุ่มอย่างไร แล้วมาสู่การรับรอง ก็เหมือน

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

สุพิชชาย ๒/๑๐

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

อย่างที่ท่านอาจารย์ยกตัวอย่างเมื่อกี้ รับรองตัวเองได้ไหม ให้คนอื่นรับรอง วิธีการรับรองมีอยู่ ๒-๓ วิธี แล้วก็คุยกันยาวเหยียดกันหน้าศาลาเลยเมื่อเช้านี้ ถึงลงมาดูว่า ๒๐ มันจะโอเคไหม คือมันไม่ได้ เริ่มต้นที่ ๑๐ หรือ ๒๐ นะท่านอาจารย์จूरี่ แต่มันเริ่มว่าโครงสร้างทั้งหมดที่มันจะมาเป็น ๑๐ หรือ ๒๐ มันควรจะเป็นอย่างไร และหลังจาก ๑๐ หรือ ๒๐ ต่อไปอีกมันจะเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นผมเลยคิดว่าถ้าเราจะคุยกันเรื่องโครงสร้างแบบนี้เราต้องใช้เวลาเยอะ แล้วเราก็ต้อง เตรียมพร้อมพอสมควร อย่างเช่นว่าเราจะจัด ท่านอาจารย์ไปแล้ว -----

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

เมื่อก็คุยกันเรื่องความรู้ผู้เชี่ยวชาญมีประสบการณ์กับความเป็นตัวแทนกลุ่มเราจะเอาทั้ง ๒ อย่างใหม่ มันก็วนไปวนมาเมื่อก็เราว่าด้านเด็กและสตรีอย่างว่าแต่เอาผู้พิการอะไรมารวมเลย เอาว่าเป็น ตัวแทนกลุ่มซึ่งอาจจะไม่ใช่คนพิการก็ได้ หรือว่าเป็นคนที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญอยู่แล้วอย่างที่ท่านอาจารย์ว่าคือตาบอดอยู่แล้วก็รู้มีประสบการณ์กับตัวเองอยู่แล้วจะทำอย่างไร เมื่อเข้าคุยกัน เรื่องพวกนี้แล้วเรื่องการรับรองหรือให้คนอื่นรับรองพวกนี้ก็ได้ชัดเมื่อเข้าคุยกันเกือบ ๒ ชั่วโมง กระทบก็ได้ชัดพอสมควรระดับหนึ่งระดับแค่ว่าทางเข้าทำอย่างไร แต่ระดับว่าพม่า ๒๐ หรือจะเป็น ๑๐ ก็ยังตกลงกันไม่ได้ในระดับอนุกรรมการเพราะเวลาไม่พอ พวกเราก็เลยบอกว่า ถ้าอย่างนั้นเราก็มารายงานที่ประชุมใหญ่ไปก่อน แต่ผมว่ารายงานในที่ประชุมใหญ่ก็ยังมีความรู้สึกว่าเรายังวนอยู่ในนี้ ที่นี้ผมคิดว่ามันจำเป็นที่จะต้องไปพูดเรื่องโครงสร้างและถึงที่สุดแล้วอาจจะต้อง พูดว่าวิธีการเลือก ส.ว. ที่ดีที่สุดเมื่อกลางวันก็คุยกับกรรมการบางท่าน ท่านก็ยังมีความรู้สึกว่า เลือกทำให้ง่าย ๆ ก่อนดีไหม แล้วเราไปกำหนดบทเฉพาะกาลเอาว่ามันจะเป็นอย่างไร บางท่าน ก็มีความคิดเห็นแบบนั้นอยู่ซึ่งผมคิดว่าการพูดกันแบบนี้จำเป็นต้องพูดในเวลาที่เหมาะสม ในที่ ที่เหมาะสมและพูดกันได้เต็มปากเต็มคำ พูดออกมาจากใจกันจริง ๆ จากทุกคนเพราะมันเป็นเรื่องที่สำคัญอันนี้ผมว่า timing นี้มันก็สมควรอยู่ รู้สึกเมื่อวานของ สปท. เขาก็ประชุมเรื่องนี้มีประชุม เรื่องนี้แล้วรู้สึกว่าจะแถลงออกมา ผมไม่แน่ใจว่าแถลงออกมาในลักษณะไหน สมมุติว่าเราคุยกัน วันนี้แล้วมันควรจะเป็นช่วงนี้หรือเปล่าอะไรอย่างนี้ ผมว่าเราน่าจะช่วยกันทำการบ้านให้ดี แล้วผม ดูโครงสร้างเพราะมันจะไปพันอะไรหลายสิ่งหลายอย่างมากในเรื่อง ส.ว. นะครับ

ประธาน : เชิญครับ

นายศุภชัย ยาวะประภาส : ท่านประธานครับผมเห็นด้วยว่า ๒๐ กลุ่มนี้ยังไม่น่า ที่จะประกาศออกไปแต่ก็คิดว่ามันน่าจะพอสมควรแล้ว เหตุผลที่ตรงนั้นเพราะว่าถ้าเราไปดูในเอกสาร เรื่องขั้นตอนผมเข้าใจว่าถ้าตอนที่ไปดูเรื่องขั้นตอนแล้วค่อย ๆ คิดต่อว่าตอนที่มาสมัคร ยกตัวอย่าง ผู้ที่ประกอบอาชีพอิสระเราจะใช้อะไรไปรับรองเขาแล้วจะรับรองแบบไหน พอค่อย ๆ คิดไปที่ละ Step เราจะเริ่มมองว่ากลุ่มนี้อยู่ดี ๆ เรานึกว่ามีแล้วจะหายไปหรือเปล่า หรือกลุ่มนี้จะอย่างไร ผมก็ ยังคิดว่าเหมือนผมพยายามนั่งนึกในเรื่องที่ผมไม่ค่อยรู้เหมือนเวลาต่อขาโต๊ะมันไม่สามารถจะพิท ขาโต๊ะหนึ่งเอาไว้ได้ พอมันลงล็อกหมดแล้วถึงจะพิททั้ง ๔ ขาพร้อมกันอย่างนี้ อันนี้เหมือนกับ ถ้าเราไปพิท ๒๐ กลุ่มนี้ปุ๊บแล้วพอเราไปเริ่มขยับขั้นตอนเราอาจจะพบว่าขั้นตอนนี้บางกลุ่ม ไม่ค่อยพิท เราน่าจะขยับอย่างไรดีหรือเปล่า แต่อันนี้ผมคิดว่าน่าจะไปได้สัก ๘๐-๙๐ เปอร์เซ็นต์ครับ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

เพียงแต่ถ้าเราประกาศไปปุ๊บแล้วเกิดคนเขาดูในหนังสือพิมพ์เขาพยายามนั่งจับผิดเรามากก็อาจจะมีบางอย่างที่คลาดสายตาไปก็เลยยังคิดว่าในระหว่างที่เราดูกระบวนการเราอาจจะมีอะไรออกอีกเยอะคิดว่าอย่างนั้น แต่ยังคงคิดว่าเราก็น่าจะดูกระบวนการวันนี้ได้เพราะมีเอกสารให้เราดูอยู่แล้วและลองไล่ไปว่ามันใช่หรือไม่ใช่ และระหว่างนั้นก็ติดตามไปผมพยายามติดตามบางทีก็หนีไม่ค่อยออก อย่างผู้ประกอบการอาชีพอิสระผมก็นึกไม่ออกว่าใครจะไปรับรองเขา แล้วจะรับรองแบบไหนอะไรอย่างนี้ พอถึงอย่างกรณีใกล้ตัวผมคือมหาวิทยาลัยเด็ยวนี้เวลาเด็ก ๆ ที่รับปริญญาสมัยนี้จำนวนเยอะทีเดียวที่จะมีช่างภาพส่วนตัว ปรากฏว่าช่างภาพส่วนตัวเป็นผู้ประกอบการอาชีพอิสระหมด แต่ถามว่าแล้วตกลงใครรับรองก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกันอันนี้เป็นต้นเฉย ๆ ครับ แล้วอาจจะมีอาชีพอิสระอื่น ๆ อีกที่ยังนึกถึงการรับรองไม่ได้ แต่ถ้ารับรองไม่ได้แปลว่าจะต้องมาขึ้นใบสมัครเองแล้ว กกด. จะตรวจอย่างไรก็พยายามนั่งติดตาม แต่ว่านึกได้ไม่ทะลุหรอกเพียงแต่ยังคิดว่าเรา run through สักรอบหนึ่งเพื่อให้เห็นภาพแล้วให้มันจบไปวันนี้ เพียงแต่ถ้าไม่ run through เลยเราก็น่าจะนึกต่อไม่ได้เราก็นึกหยาบ ๆ แต่ถ้า run through อันนี้ไปเราจะนึกภาพออกได้ชัดขึ้นครับ

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ขออนุญาตครับ ผมเข้าใจของผมเองไม่ทราบว่าถูกหรือเปล่าว่ารายชื่อกลุ่มพวกนี้จะไม่ได้อยู่ในรัฐธรรมนูญใช้ใหม่ครับ เพราะฉะนั้นเราก็มีเวลาที่จะให้ กกด. หรือใครต่อใครไปเขียนในกฎหมายลูกได้อีกใช้ใหม่ครับ แต่ว่าเราลงเอยเบื้องต้นเราก็มีหลักว่าน่าจะมี ๒๐ กลุ่ม เราก็นึกหลักว่าให้เขาเลือกตัวเขาเองแล้วเดี๋ยวเราอาจจะคุยต่อว่าให้เขารับรองตัวเองได้ กำหนด ผู้ใหญ่บ้าน นายอำเภอรับรองอะไรก็ไม่ว่างค์กรก็ว่ากันไป หลักคือเปิดกว้างถ้าใครมี qualify พื้นฐานแล้วก็สมัครเข้ามาได้และไปเลือกกันเอง อันนี้ผมคิดว่าถ้าโครงสร้างใหญ่ ๆ มันนั่งอย่างนี้แล้ว ส่วนว่ากลุ่มจะชื่ออะไร อย่างไร ใครจะเข้ากล่องไหน อย่างไร อันนี้ผมคิดว่าค่อยไปว่ากันละเอียดในชั้นปฏิบัติ เพราะถ้าหากตราบโตะเราไม่เอาไปใส่ในรัฐธรรมนูญอยู่แล้วชื่อพวกนี้มันก็จะเบาใจเราได้ว่าเราเดินทางาคิดคู้ขนานไปได้เรื่อย ๆ ต่ออันนี้ผมเข้าใจถูกนะครับ เพราะว่าเดี๋ยวผมจะไปแถลงข่าวถ้าเขาถามผมก็จะไม่ตอบอะไรครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : อย่าเพิ่งแถลงเรื่องนี้ เพราะเมื่อก็เดินเข้ามาเขาบอกมีใครบอกเขาว่าวันนี้เราจะพิจารณาเรื่อง ส.ว. ผมก็บอกว่าผมยังไม่รู้เลย เชิญครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับขออนุญาตคือผมว่าวันนี้เป็นวันโอกาสดีที่ว่ามีโอกาสที่เราจะคุยด้วยกันแล้วจะมาจัด regrouping ใหม่ให้มันเข้ากับเพราะว่าผมก็เห็นใจ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

คณะอนุกรรมการที่ทำออกมาด้วยความยากลำบาก เพราะว่าเราจะได้ให้ guideline เขาต่อไป หลักการกว้าง ๆ ว่าควรจะทำอะไรต่อไป เราน่าจะทำให้ตกผลึกแล้วจะได้มอบให้ทางอนุกรรมการไปทำงานต่อ ไม่อย่างนั้นก็วนเวียนอยู่อย่างนี้ไม่จบเสียที วันนี้มีโอกาสและมีเอกสารอยู่ข้างหน้าเราพยายามจะคุยของการทำงานที่จะรับรองตัวเองหรือให้การรับรองประสบการณ์เชี่ยวชาญ ผมว่าเอาให้ตกผลึกกว่านี้เลย แล้วให้ฝ่ายอนุกรรมการเขาไปทำงานต่อแล้วมาเสนอเราอีกทีหนึ่ง อย่างนั้นเราก็ไม่สามารถที่จะทำอะไรต่อไปได้เลย เพราะว่าถ้าเราไปเรื่องนี้แล้วไปทำเรื่องหลักการกว้าง ๆ ใหญ่อย่างนี้ก็ยังไม่เสร็จสักทีหนึ่ง เราทำอันนี้แล้วให้หลักการกว้าง ๆ เขาไป และไปทำงานต่อ ในรายละเอียดแล้วมาเสนอเราอีกทีที่น่าจะเป็นวิธีการที่ทำงานได้รวดเร็วขึ้นครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : เดียวแก้อึดใจของภักธระก่อนว่าสูตรที่เราคิดเราไม่ได้ข้องแวะกับบทเฉพาะกาลหรือระยะเปลี่ยนถ่ายเลย สูตรที่เราคิดนี่เราคิดสำหรับใช้ไปวันข้างหน้าโดยยังไม่คิดเลยว่าแล้วตอนเปลี่ยนถ่ายจะใช้อันนี้ได้หรือไม่ได้ซึ่งตรงนั้นยังไม่ได้คิด ถามว่าทำไมเราถึงคิดสูตรนี้ คำตอบมีอันเดียวคือเราไม่ต้องการให้ ส.ว. อยู่ใต้อำណิพรรคการเมือง ไม่ใช่เรื่องสภาผู้สภาเมีย เรื่องของไม่ต้องการให้อยู่ใต้อำណิพรรคการเมืองและไม่ต้องการให้ใครเป็นคนมาจิ้ม จิ้มก็คือสรรหา การเลือกตั้งก็คืออยู่ใต้อำណิพรรคการเมือง เพราะเป็นไปไม่ได้ที่ ส.ว. จะไปสมัครรับเลือกตั้งในจังหวัดโดยไม่พึ่งพาพรรคการเมือง เราพบมาแล้วว่ามันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ เราจึงช่วยกันคิดออกมาได้ว่าวิธีเลือกตั้งทางอ้อมมันไม่ทำให้ต้องลงทุน และไม่ต้องไปวิ่งตะลอนหาเสียง มันก็หาเสียงเฉพาะในกลุ่ม ๔๐๐ คน ๓๐๐ คนที่จะมาสมัครเท่านั้น แล้วมันก็จะได้ตัวแทนสมกับที่เราต้องการว่า ส.ว. มีที่มาคนละอย่างจะได้คิดคนละแง่มุมกับ ส.ส. ไม่ใช่ใครผิดใครถูกแต่ความคิดต่างมุมจะได้เอามาผสมผสานกัน เพราะฉะนั้นผมคิดว่าอันนี้ที่เราคิดกันมาเราก็มองมุ่งไปในทิศทางนั้น ที่เรามาติดขัดกันอยู่จนไปวนมา ๑. แบ่งกลุ่มกันอย่างไร ๑๐ หรือ ๒๐ จนกระทั่งตะล่อมมาเอา ๒๐ แล้วก็แบ่งอย่างไร แล้วตอนคำนวณจะคำนวณอย่างไร จริงอยู่ทั้งหมดจะไม่ได้อยู่ในรัฐธรรมนูญ แต่จะต้องเขียนหลักเป็นหลัก ๆ ไว้เพื่อไปออกรายละเอียดในกฎหมายเลือกตั้ง แต่ถามว่าแล้วทำไมเราถึงจะต้องมาพูดกันถึงเรื่องนี้ก็เพราะถ้าเรายังตอบไม่ได้คนก็บอกที่แกคิดแกยังตอบไม่ได้แล้วจะไปเขียนกฎหมายลูกได้อย่างไร เพราะฉะนั้นเราต้องทำความเข้าใจพวกเราเสียก่อนว่าอย่างนี้ใช้ไหม ถ้าใช่เราก็จะได้จำไว้แล้วถ้าเรามีโอกาสทำกฎหมายลูกเราก็ไปเขียนเอาไว้หรือท่านรองเมธาจะอยู่ กกต. ต่อไปก็ไปเขียนในกฎหมายลูกให้ถ้าเราไม่ได้เป็นคนเขียน ถ้ารัฐธรรมนูญนี้มันใช่ ผมคิดว่าถ้าจะพูดวันนี้ก็ได้ก็เอาเสียเขาจะได้ไปทำงานต่อ แต่ผมรู้สึก

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

๒๐ อันที่พูดมานี้เติมตรงโน้นนิดตัดตรงนี้หน่อยมันก็พอใกล้ ๆ เห็นเค้ากลางแล้ว และถ้าทำอย่าง อาจารย์ศุภชัยว่าคือดูขั้นต่อไปซึ่งตัวนั้นสำคัญเหมือนกันว่ามันเลือกกันอย่างไร ส่วนการที่เวลา จะสมัครผมคิดว่าเมื่อเราทำใจกว้างว่ากลุ่มแต่ละกลุ่มมันซ้อนกันอยู่ในตัว สมัครกลุ่มไหนก็ได้ อยู่แล้ว การเอาหลักฐานมาแสดงเราอาจจะเขียนไว้ว่าแม้กระทั่งในกฎหมายลูกบอกว่าเวลา มาสมัครกลุ่มไหนต้องมีหลักฐานว่าตนอยู่กลุ่มนั้น แล้วหลักฐานอาจจะบอกว่าเป็นไปตามที่ กกต. ประกาศกำหนด เช่นคนที่ประกอบอาชีพอิสระก็เอาไป ก.ง.ด. ที่เสียภาษี อาชีพอิสระมันมี พวกดาราอาชีพอิสระเขาก็เสียภาษีแบบคนมีอาชีพอิสระ หมอเขาก็เป็นอาชีพอิสระ ทนายความ ก็เป็นอาชีพอิสระมารวมอยู่ในอาชีพอิสระ เพราะฉะนั้นพวกนี้เขาก็จะมีกระบวนการเสียภาษี ที่แตกต่างกันเอาไปนั้นมาแสดงก็ได้ หรือถ้าเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเขาก็เอาใบ ร.ง. มาแสดง คือพยายามวางหลักว่าเวลามาให้จ่ายที่สุดอย่ายุ่งยาก ซึ่งอาจจะต้องไปเขียนไว้ที่ใดที่หนึ่ง ว่าอย่ายุ่งยากเพื่อเปิดโอกาสให้เขามากันให้มากที่สุด เมื่อมาแล้วตอนจะเลือกกันแต่ละขั้นตอนตัวนี้ สำคัญที่จะต้องทำความเข้าใจกันไว้ อีกอันหนึ่งที่ว่าทำไมเราถึงต้องเอาบางอันไปรวมกับอีกอันหนึ่ง ที่บอกว่าจำนวนมันน้อย เพราะถ้าไม่ไปรวมกันอันนั้นมาจังหวัดมีอำเภอละคนสองคนรวมจังหวัด แล้วไม่ถึง ๑๐ คนมาถึงทั่วประเทศแล้วไม่ถึง ๕๐ คนอันนั้นมันเหมือนกับได้ฟรี ๆ เลยก็จะอยู่ใน ฐานะที่แสดงให้เห็นถึงความไม่ธรรมของขบวนการของเรา เพราะฉะนั้นตัวนี้ที่จะต้องพยายามจับ อันนั้นมารวมกับอันนี้ไม่ใช่เพราะไม่ให้ความสำคัญ แต่ต้องคำนึงถึงจำนวนที่มันมีเพื่อให้เกลี้ย ๆ กัน เวลาสมัครจะได้มีคนใกล้เคียงกัน ลองดูไปในขบวนการอันที่ ๒ ในหน้า ๒ พอดูแล้วอย่าเพิ่ง ไปแถลงอะไรเลย จนกระทั่งวันอีกสักวันแล้วเรากลับมาดู ดูแล้วเรา criticize ไปแล้วเดี๋ยวให้ ท่านรองเมธาเอกกลับไปปรับปรุงใหม่แล้วก็กลับมาพูดกันอีกที่คราวนี้ก็จะเรียบร้อย เชิญครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขออนุญาตครับข้อ ๑๔ ที่ว่าด้านสิ่งแวดล้อมและผังเมือง แล้วตัดเรื่องการคุ้มครองผู้บริโภคออกไป คือถ้าเราเติมไปด้านสิ่งแวดล้อม ผังเมือง ที่อยู่อาศัย หรือการคุ้มครองผู้บริโภคมันก็จะใกล้ ๆ กันเพราะว่าเรื่องการร้อง เรื่องการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่องที่อยู่อาศัยนี้ร้องมากซื้อบ้านจัดสรรอะไรร้องกันมากมายมันก็จะอยู่กลุ่มใกล้เคียงกัน คือมี เรื่องที่อยู่อาศัยด้วยคนสร้างบ้าน คนซื้อบ้าน

ประธาน : กิจการเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ปีทมา ๓/๕

นายประพันธ์ นัยโกวิท : อย่างนั้นก็ได้ครับที่อยู่อาศัยอสังหาริมทรัพย์ การคุ้มครองผู้บริโภคอะไรอย่างนี้ ที่อยู่อาศัยอสังหาริมทรัพย์ ที่อยู่อาศัยหรือการคุ้มครองผู้บริโภคอะไรอย่างนี้ครับ

ประธาน : เชิญคุณภักดิ์ครับ

นายภักดิ์ คำพิทักษ์ : ท่านประธานครับถ้าจะเอาผมว่าต้องเริ่มจากตรงนี้ว่า ท่านอาจารย์เคยพูดถึงเรื่องวุฒิสภา ความหมายของวุฒิสภาและลักษณะของการทำหน้าที่ของวุฒิสภา ท่านอาจารย์พูดไป ๒ หนผมจำได้ถ้าเริ่มจากตรงนั้นเราก็ต้องถกกันว่า ส.ว. ที่เราจะออกแบบต่อไปนี้จะให้ความสำคัญกับความเป็นตัวแทนกลุ่มอาชีพ ตัวแทนกลุ่มสังคม ตัวแทนกลุ่มผลประโยชน์ หรือคิดจากอะไร อันนี้เป็นพื้นฐานสำคัญที่คณะกรรมการต้อง debate กันให้จบว่าคิดจากอะไร เพราะมันจะเป็นขาเข้ามาแล้วมันยังจะบอกวิธีขาเข้าด้วย หรือว่าจะเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ มีประสบการณ์ในสาขาต่าง ๆ เพื่อที่จะมาประกอบกันเป็นวุฒิสภา เพื่อที่จะช่วยกันกลั่นกรองกฎหมายให้มันดูเรื่องความรอบคอบ อันที่ ๓ หรือมันจะเป็นทั้ง ๒ อย่างไม่เหมือนกันนะครับ ๒ อย่างผมว่าไม่เหมือนกันคือถ้าเป็นตัวแทนในที่ก็อย่างหนึ่งก็อาจจะไปว่า สมาคมวิชาชีพหรือสมาคมอาชีพต่าง ๆ เป็นผู้ส่งใหม่อย่างนี้เป็นต้น หรือว่านิติบุคคลเป็นคนส่งใหม่ หรือไม่มีนิติบุคคลเป็นคนส่ง ถ้าเป็นความรู้ความเชี่ยวชาญมีประสบการณ์ก็เป็นคนทั่วไปเดิน Walk in เข้ามาก็ได้เนี่ยอย่างใดอย่างหนึ่ง ๑ ๒ ๓ หรือทั้ง ๒ อย่าง รวมทั้งว่าที่ผมยังนึกไม่ออกอันที่ ๔ มันอาจจะมียุทธศาสตร์อื่น ผมว่าเราต้องเริ่มจากประเด็นนี้ถกกันว่ามันจะมีลักษณะอย่างไร ถ้ามีลักษณะประเภทแบบไหนอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วมันก็จะมาสู่ที่กระบวนการแล้วก็เรื่องพื้นที่ หรือไม่พื้นที่ สมมุติบอกว่าเราเป็นตัวแทนของผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ความรู้มันจำเป็นต้องติดพื้นที่ใหม่ จำเป็นต้องมาอำเภอหรือเปล่า ต้องเป็นจังหวัดใหม่ หรือว่าคราวที่แล้วเราก็บอกว่า ถ้าเป็นตัวแทนจังหวัดมันก็ไม่แฟร์ก็ไปคิดถึงเรื่องพื้นที่ใหญ่พื้นที่เล็ก กกต. ก็ไปคิดมาให้อยู่ในรายละเอียดหน้า ๒ กับหน้า ๓ คือจังหวัดไหนที่มีจำนวนประชากรมากหรือน้อย มากกว่า ๑,๐๐๐,๐๐๐ คนมากกว่า ๓,๐๐๐,๐๐๐ คนอะไรอย่างนี้ควรจะมีสัดส่วนเท่าไรในกรุงเทพมหานคร อันนี้เราก็คุยกัน แต่ที่นี้ก่อนที่จะกระโดดไปหน้า ๒ หน้า ๓ ผมว่าต้องคุยกันให้ตกแล้วให้มีความเข้าใจที่ตรงกันเพราะจะได้พูดตรงกันว่าเราเลือก ส.ว. จากอะไร ถ้าเราไปเปลอพุดเรื่องกลุ่มอาชีพก็จะเป็นอีกแบบหนึ่ง เป็นตัวแทนกลุ่มสังคมก็จะเป็นอีกแบบหนึ่งซึ่งไม่เหมือนกันเลย แล้วเมื่อเข้าที่ถกกันหน้าดำเนินาแดงแม้กระทั่งคนที่ไม่เคยถกกันหน้าดำเนินาแดงก็ใส่กันเต็มเหนี่ยว

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

เมื่อเช้าเพราะเรื่องนี้ ผมก็ว่าเราเริ่มจากตรงนี้ดีไหม เพราะไม่อย่างนั้นถ้าไป ๒ ๓ มันก็จะเร็วไปหน่อยครับ

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ท่านประธานขออนุญาตครับ คือถ้าผมเข้าใจผิดต้องกราบขออภัย เพราะว่าในขณะที่เราป้องกันไม่ให้การเมืองเข้ามาเกี่ยวกับ ส.ว. แต่ผมเรียนอย่างนี้ในความรู้สึกของผมถ้าผมเป็นอดีตสมาชิกสภาไม่ว่าจะเป็นระดับชาติ ระดับท้องถิ่น กทม. อบต. อะไรก็แล้วแต่เขาสามารถจะอ้างได้ไหม เพราะว่าผมแปรรูปคดีในเรื่องกฎหมายบางเรื่องซึ่งทำในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเหล่านี้ก็ถือว่าผมมีประสบการณ์แล้ว เพราะฉะนั้นผมจะสามารถสมัครได้ในทุก category เลย อันนี้คือความห่วงใยว่าถ้าเขียนในเรื่องของประสบการณ์การทำงานคนที่เป็อดีตนักการเมืองสามารถเข้าได้ทุกกรณีในความคิดของผมนะครับอาจจะคลาดเคลื่อน แต่ในความรู้สึกว่าในขณะที่เราต้องการป้องกันการเมืองไม่ให้เข้ามาแทรกแซงแต่เราก็ไม่สามารถป้องกันนักการเมืองที่จะเข้ามา ซึ่งก็คงไม่ห้ามในกระบวนการถ้าคนที่มาเลือกกันเองทางอ้อมเขาประสงค์จะเลือกนักการเมืองมันก็เป็นสิทธิของเขา แต่ดูจากรูปการณ์ตรงนี้แล้วเราเหมือนกับจะเปิดกว้างขนาดที่จะให้เขาเข้ามาได้เกือบทุกช่องทางครับ

ประธาน : ไม่ครับ เพราะว่าคุณสมบัติเบื้องต้นต้องไม่เป็นสมาชิกพรรคการเมืองมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๕ ปีหรือ ๑๐ ปี เพราะฉะนั้นพวกนั้นก็คือหมายความว่าต้องวางมือจากทางโน้นมาแล้ว

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ท้องถิ่นได้ไหมครับ

ประธาน : ก็เหมือนกันครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับถ้าเราไม่วางเงื่อนไขว่าจะให้คนอาจจะที่สามารถจะเข้าได้ทุก category จะเป็นการเอาเปรียบหรือไม่ในการที่เขาบางคนอาจจะเข้าได้ไม่กี่ category แต่บางคนอาจจะเข้าได้หมดเลย ซึ่งเขาอาจจะมีการได้เปรียบเสียเปรียบกัน เราอาจจะวางเงื่อนไขไหมครับว่าคนหนึ่งอาจจะสมัครได้ไม่เกินกี่ประเภทอะไรบ้าง

ประธาน : ประเภทเดียวครับ จะเก่งมาก็ร้อยอย่างก็ไม่รู้สมัครได้อันเดียว

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : อย่างเช่นเมื่อปีที่สมมุติกันสตรีพิการค้าลือตเตอร์หรือว่าอาชีพพิเศษหรือว่านวดฝ่าเท้าอะไรต่าง ๆ เข้าได้ตั้งหลาย category

ประธาน : เขาก็เข้าได้อันเดียว เขาก็ต้องเลือกเอาว่าเขาจะเอาอันไหน

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : เลือกได้อันเดียวหรือครับ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ประธาน : เลือกได้อันเดียวครบถ้วนไว้ไม่ได้ให้เลือกหลายอันครับ ที่นี้ในประเด็นคำถามผมคิดว่าที่เราพูดกันมาเราพูดในหลักการอย่างนี้ว่าคนที่เข้ามาไม่ใช่ตัวแทนของกลุ่มอาชีพ เพราะฉะนั้นจะเห็นว่าเดิมทีแรกเขาบอกว่าทำงานด้าน ใช้อะไรคำแรกก่อนที่จะเปลี่ยนแล้วเราจึงให้ไปเปลี่ยนว่ามีความรู้ ความเชี่ยวชาญประสบการณ์ทำงานหรือเคยทำงาน คือเพื่อให้คนแต่ละกลุ่มมีมุมมองจากด้านที่เขาเคยเกี่ยวข้อง การที่คนเหล่านั้นจะมีมุมมองของคนที่เกี่ยวข้องด้านนั้น ๆ ได้มันเกิดขึ้นได้จาก ๑. เพราะเขามีความรู้ทางด้านนั้น ๒. เขามีความเชี่ยวชาญ ๓. เขามีประสบการณ์ หรือ ๔. เขาเคยเป็นคนทำงานนั้น ๆ มาเสียเอง เขาก็จะมองจากแง่มุมนั้นเราไม่ได้ต้องการตัวแทนอาชีพ เราต้องการมุมมองที่แตกต่างกันเพื่อให้ผิดแผกแตกต่างไปจาก ส.ส. ที่มีมุมมองด้านเดียวคือมุมมองจากนโยบายพรรค อันนี้เรามองจาก all walks of life เพื่อให้มองแตกต่างกันจะได้ผสมกลมกลืนกัน ถ้ามองแล้วติดขัดกับพื้นที่ใหม่ ที่เราพูดกันมาคือเราไม่ติดขัดกับพื้นที่ที่ไม่มี ส.ว. จากจังหวัด จะมีแต่ ส.ว. ของประเทศ แต่ ส.ว. ของประเทศนั้นอาจจะมาจากจังหวัดโน้นบ้าง จังหวัดนี้บ้างจังหวัดนั้นบ้าง สุดแต่ว่าเขาเด่นดังพอที่จะให้คนเลือกเขามาหรือไม่ เพราะฉะนั้นเวลาที่มาเลือกกันในส่วนกลางมันอาจจะออกมาปรากฏว่าเป็นคนจากจังหวัดแม่ฮ่องสอนหมดเลย ทั้ง ๑๐ คนหรือจากคนกรุงเทพมหานครทั้ง ๑๐ คนก็ได้ถ้าบังเอิญคนเหล่านั้นเขาเลือกกันนั้น จะไม่มีการติดพื้นที่ แต่ถามว่าทำไมที่รองเมธาโลมาตั้งแต่อำเภอ ก็บอกเพื่อเปิดโอกาสให้คนที่อยู่ทุกพื้นที่ของประเทศไทยมีสิทธิมาสมัคร แต่พอเวลาสมัครเสร็จเรียบร้อยถ้าแห่กันเข้ามาทีเดียวทั้งหมดมันก็ไกลาหล่นวายนายอาจจะกลายเป็นแสน เขาก็ค่อย ๆ สกัดมาทีละชั้น ตรงสกัดทีละชั้นตรงนี้ที่เขียนอ่านแล้วยังไม่ค่อยเข้าใจ แต่ผมเข้าใจว่าเป็นสกัดมาเป็นล๊อคจากอำเภอซึ่งอาจจะมียะเยะก็ไล่มาถึงจังหวัด พอจังหวัดทุกอำเภอมารวมกันก็เยะ เยะก็ไล่มาส่งมาจำนวนหนึ่งของจังหวัดแล้วจึงจะมาถึงส่วนกลาง ขนาดสกัดตรงนั้นแล้วมาถึงส่วนกลางยังมีทั้งหมด ๘,๖๐๐ ซึ่งผมคิดว่ามากไป ๘,๖๐๐ นี้กลุ่มละเท่าไร

นายเมธา ศิลาพันธ์ : คือจำนวนจะไม่เท่ากันเนื่องจากจะแตกต่างกันในระดับจังหวัด จังหวัดใหญ่เป็นกลุ่มละ ๑๐ ๗ และ ๕ แต่ ๘,๖๐๐ ถ้าพูดถึงปริมาณไม่เยอะจะอยู่ประมาณ ๑๑ หน่วยเลือกตั้งเท่านั้นเองครับ

ประธาน : เท่ากับกลุ่มละ ๔๓๐ ซึ่งผมคิดว่ามากไป ต้องไล่ลงมาให้เหลือกลุ่มหนึ่งเหลือสัก ๑๐๐ ๒๐ กลุ่มก็ ๒,๐๐๐ ตอนเลือกมันถึงจะไปคุ้ยได้ถนัดชัดเจนขึ้น เพราะถ้าเยอะมาก

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ปีหมา ๓/๘

มันดูไม่เอาไปลงคะแนนแบบนั้นไม่ได้หรือต้องนั่งจับตาดู คือต้องไปเลือกตอนที่มาแต่ละจังหวัด ให้เหลือน้อยลง เชิญครับ

นายอภิชาติ สุจริตานนท์ : ขออนุญาตครับคือคนที่มาสมัครเข้ามาอยู่ในกลุ่มต่าง ๆ ก็เหมือนกับสมัครเป็น ส.ว. ใช้ไหมครับ เพราะเขาก็มีโอกาสที่จะได้เป็น ส.ว. แล้วถ้าเกิดมีปัญหาอะไรขึ้นมาที่เขาจะโต้แย้งถ้าอย่างสมัคร ส.ส. อย่างนี้เราก็ต้องไปศาลฎีกาใช้ไหมครับเราควรจะต้องคิดไปถึงอันนั้น

ประธาน : ถึงตอนนั้นต้องคิด

นายอภิชาติ สุจริตานนท์ : เพราะผมคิดอย่างผู้พิการเมื่อกี้ด้วยความเคารพผมก็ยังไม่เห็นด้วยอย่างที่ว่าผู้พิการจะต้องมีเฉพาะอย่างตาบอด แต่หูหนวกผมมีประสบการณ์ตรงที่ผมนั่งคิดอยู่ที่นี่ผมลูกสาวนายอำเภอเรียนหนังสือสูงพอควรสมัยโบราณ แต่ว่าหูหนวกตอนเป็นสาวแล้วเด็ก ๆ ก็เรียนหนังสือมาไม่เป็นอะไร แต่รู้หมดเลยผมพูดเขานั่งมองปากเขารู้หมด เพราะเขาเข้าใจเขาเคยเรียนหนังสือในแบบคนหูดีมา เพราะฉะนั้นอย่างนี้ถ้าหากเขาเดินมาสมัครแล้วบอกว่าไม่ได้แก่เป็นคนหูหนวกไม่ได้เราจะมีหลักเกณฑ์ถึงขั้นนั้นไหมว่าเราจะประกันเอาแค่คนตาบอด ถ้าเขาเป็นผู้พิการเขาหูหนวกก็เป็นพิการอย่างหนึ่งแล้วเขาจะไปโต้แย้งกับใคร เขาก็จะต้องเข้าไปอยู่ในกลุ่มอื่น ๆ

ประธาน : ท่านกังวลไปแล้วเขาเพียงแต่ยกตัวอย่าง คราวนี้ในรัฐธรรมนูญห้ามมาโดยตลอด หูหนวกและเป็นใบ้เป็นลักษณะต้องห้าม

นายอภิชาติ สุจริตานนท์ : แต่อันนี้เราเปิดโอกาสให้เป็นผู้พิการก็ควรจะกว้างเป็นผู้พิการทั้งหมด

ประธาน : ก็ยังต้องห้ามอยู่นั่นเองหูหนวกและเป็นใบ้ก็ยังไม่ห้าม เพราะว่าคนที่หูหนวกแล้วไม่เป็นใบ้เขาสมัครได้ เป็นใบ้แล้วหูไม่หนวกเขาก็สมัครได้เพราะเขาสามารถเขียนได้ แต่ถ้าทั้งหูหนวกและเป็นใบ้ไม่ได้ยินอะไรใครเลย แล้วจะพูดเราก็ยังไม่ไปถึงขั้นที่จะสามารถส่งภาษามือให้คนอื่นฟังได้ ฉะนั้นในรัฐธรรมนูญเรา กกต. ก็ผ่านมาเยอะแล้วถ้าหูหนวกและเป็นใบ้ไม่ได้ครับ

นายอภิชาติ สุจริตานนท์ : แต่เรื่องหูหนวกและเป็นใบ้ก็อาจจะมียกเว้นที่มีกฎหมายเขียนไว้ชัด ถ้าหากว่าเราปล่อยสมมุติจะครับผมนั่งคิดอยู่ตลอดถ้าให้ท่านเมธาคนรับ สมมุติถ้าผมยังมีชีวิตอยู่เดินไปสมัครกับท่านเมธาแล้วบอกไม่ได้ อย่างนี้สมัครไม่ได้มันก็ต้องเกิด

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ปัญหาโต้แย้งว่าสิทธิสมัครจะสมัครได้ใหม่ ซึ่งก็ต้องมีก็ต้องไปศาลฎีกาหรืออะไรสักอย่างอีก ที่จะต้องให้ศาลเป็นผู้วินิจฉัย ที่นี้ก็ต้องเสียเวลาไปอีกผมคิดเลยต่อไปเพราะว่าเราอาจจะต้องไปพูดกันในด้านต่อไป แต่ตอนนี้ก็อดคิดไม่ได้ว่าจะอย่างไร ถ้าเกิดตัวอย่างของจริงที่เราเคยเห็นแล้วจะเป็นอย่างไร ถ้าเราไม่ได้กำหนดไว้ชัดว่าผู้พิการคืออะไรก็ยิ่งมากเขาก็มีโอกาสมากไปใหญ่มันกว้าง ๆ อยู่ เขาก็ต้องโต้แย้งขึ้นมา โต้แย้งท่านเมธาแล้วในที่สุดจะไปถึงใคร แล้วใครจะเป็นผู้วินิจฉัยต้องใช้เวลาเท่าไรขออนุญาตว่าต้องคิดเพื่อไว้ด้วยนะครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : กลไกพวกนั้นมันต้องเขียนเอาไว้แล้วครับ เชิญครับ

นายเมธา ศิลาพันธ์ : กราบเรียนท่านประธาน ท่านกรรมการครับ คือหุหนวก เป็นใบ้แต่เดิมมีแล้วก็ค่อย ๆ มาสู่กฎหมายเลือกตั้งท้องถิ่นคือ อบต. เทศบาล อบจ. ต่าง ๆ แล้วก็ค่อย ๆ หายไปสุดท้ายยกเลิกไปล่าสุดคือของ กทม. ครั้งหลังสุดนะครับ เพราะฉะนั้นคุณสมบัติลักษณะต้องห้ามเรื่องหุหนวกและเป็นใบ้ปัจจุบันจะไม่มีแล้วแต่เก่ามีครับ

ประธาน : แล้วทำอย่างไร

นายเมธา ศิลาพันธ์ : คือตอนนี้เรื่องของสิทธิคนพิการเขาก็มีการเรียกร้องแล้วค่อย ๆ ลดลักษณะต้องห้ามนี้ออกไปหมดเลย ตอนนี้คงเหลือแต่เพียงว่าวิกลจริต จิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบลักษณะนี้ครับ คือสมองใช้การไม่ได้เลยไร้ความสามารถ เสมือนไร้ความสามารถ ลักษณะนี้ครับ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ประธาน : แล้วทางราชการต้อง provide คนล้ามาให้ใหม่ ถ้าทางราชการ provide ล้ามาให้ได้เราก็รับได้ไม่มีปัญหา

นายภัทร คำพิทักษ์ : คือผมกับท่านประธานน่าจะเข้าใจตรงกัน เมื่อเข้าผมก็ไป defend อย่างนี้อยู่ในอนุกรรมการ ท่านชาติชายกับท่านอาจารย์อุดมไปคิดว่ากลุ่มมันมีนิยามอีกแบบหนึ่ง แล้วก็ไปเข้าใจว่ากลุ่มนี้ คือในความคิดของท่านท่านว่ามันจะต้องมีองค์ประกอบรับด้วย ฉะนั้นเข้ามันก็เลยจะเป็นอีกแบบหนึ่ง เมื่อเข้าก็เลยคุยกันอยู่นานมาก ที่นี้ผมก็เลยคิดว่าที่ผมเสนอตอนแรกเพราะว่าผมเห็นว่ากรรมการหลายท่านท่านยังมีความคิดอีกแบบหนึ่งอยู่ ถึงแม้ว่าเราจะเคย debate ในที่ประชุมใหญ่คือมันลงตัวไปพอสมควรแล้ว ที่นี้ผมเลยคิดว่าที่ผ่านมามันไม่ได้พูดจนจบ พอไม่ได้พูดจนจบก็เลย คือมันใกล้เคียงกันมากนะครับ คำว่า กลุ่ม แล้วกลุ่มอย่างไร เพราะเราไม่ได้พูดจำเพาะลงไปเยอะ ๆ อย่างเช่นว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ประสบการณ์ ความรู้ แล้วกลุ่มความเป็นตัวแทน แล้วเข้าเราก็เคยบอกว่าความเป็นตัวแทนมันทำได้ ๒ อย่างก็คือว่าจะเป็นตัวแทนโดยกลุ่มก็ได้ เช่นสภานายความจะส่งคนมา แพทย์สภาจะส่งคนมาก็ได้ แต่ถ้าคนไปขอใบรับรองคุณก็ต้องให้ใบรับรองเขาด้วย ที่นี้พอไปคุยกันลึก ๆ แล้วปรากฏว่าในความรู้สึกนั้นมันมีความต่างอยู่ มีความที่ยังไม่เข้าใจหรือพูดกันยังไม่สุดอยู่ ผมก็เลยเสนอตอนแรกว่ามันคงต้องการเวลามากกว่านี้มั้ง ที่จริง ๆ เราค่อยไล่ไปที่ละ step เลย แล้วพูดออกมาชัด ๆ เลยสิ แต่แต่ละคนว่าเราเข้าใจตรงกันใหม่ ถ้าเราเข้าใจตรงกันแล้วเราก็ค่อย ๆ ดีไซน์ไปได้ มันจะมีคำตอบอย่างที่ท่านอาจารย์ว่าว่า ส่วนหนึ่งมันมาจากอำเภอและพวกนี้มาอย่างไร อีกส่วนหนึ่งมาอย่างไรมารวมกันแล้วเราจะทำแบบไหนตรงท่อนกลาง อะไรอย่างนี้เป็นต้น ผมก็เลยรู้สึกว่ามันต้องใช้เวลานิดหนึ่ง เพราะเมื่อเข้าผมก็คุยกับท่านอาจารย์อุดมกับท่านอาจารย์ชาติชายอยู่นาน พอไปถึงคลาสหนึ่งแล้วท่านถึงบอกว่าอันนี้พอเข้าใจแล้วอย่างนี้ ผมเลยรู้สึกว่ามันต้องใช้เวลา

ประธาน : ไม่อยู่ทั้งคู่เสียด้วย ก็เอาแค่นี้ก่อนก็ได้เพราะคุณเมธาเขาไปแล้ว แต่ว่าอย่าเพิ่งไปแถลง เมื่อกี้คุณชาติชายแล้วบอกไปหรือยังว่าทางนี้อ่าไปโน้ตอะไร โน้ตไว้วันจันทร์ก็ไม่เอาละ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับ หัวเรื่องตรงที่เขียนว่า บุคคลผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ หรือประสบการณ์ เคยทำงานด้าน ... เราจะต้องใส่หรือเปล่านั้นต้องเป็นบุคคลผู้นั้นด้วย บุคคลหรือบุคคลผู้มีความรู้ เราเติมเข้าไปอีกคำหนึ่งได้ไหมครับว่า บุคคล ซึ่งเขาจะเป็นคนที่

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

อย่างนั้นจริง ๆ เป็นผู้พิการอย่างนั้นจริง ๆ ไม่ใช่ผู้มีประสบการณ์หรือมีความรู้ด้านนั้น ๆ แต่ว่าเป็นตัวของเขาเองอย่างที่ท่านประธานพูดเมื่อคืนนี้ว่าเรามีประสบการณ์ด้านตาบอดมา ด้านขายลอตเตอรี่มา แต่ว่าไม่ใช่ปี๊บหรืออะไรที่เป็นตัวแทนของผู้ขายลอตเตอรี่มาขาย เราจะต้องเพิ่มอีกคำหนึ่งไหมครับ บุคคลหรือผู้มีความรู้ มันจะได้คลุมไปหมดเลย ทั้งคนที่เป็นตัวของตัวเอง

ประธาน : คือมีประสบการณ์

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ใช้คำว่าประสบการณ์หรือครับ

ประธาน : ประสบการณ์ด้านพิการ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ก็คือตัวเอง

ประธาน : เพราะบางอันมันตัวเองไม่ได้ เช่นเด็ก เราไม่ให้เป็น เราให้แต่คนที่ไปยุ่งกับเด็ก

นายอัชพร จารุจินดา : ท่านประธานว่า ๘,๖๐๐ คนนี้มากไปหรือ จะได้ไปคิดตรงนี้ นิดหนึ่งว่ากรองมาอย่างไรให้มาถึง

ประธาน : ลองช่วยคิดดูที่

นายอัชพร จารุจินดา : เพราะตอนแรกที่คุยกับเขา ทาง กกต. เขาบอกว่าที่จัดเลือกตั้งนอกเขตเขาจัดเป็นหมื่น ๆ คนก็จัดได้ แต่ถ้าของท่านประธานก็คือเพื่อจะให้คนเลือกนั้น ได้ทำความเข้าใจของคนแต่ละคนอย่างชัดเจน

ประธาน : เขาคิดถึงกรณีไปหย่อนบัตร แต่อันนี้เรามันจะไม่ให้หย่อนบัตร มันจะต้องมีการพูดคุยอธิบาย แล้วจับตามอง ถ้าไปหย่อนบัตรเดี๋ยวมันเกิดปัญหา

นายอภิชาติ สุจริตานนท์ : ท่านประธานครับ ผมว่ามันต้องมีปัญหาตอนที่สมัครกันมาก ต้องไปถึงศาลแน่เลยครับ ที่ผมนั่งคิดอยู่ จนมันเถียงไปได้ทั้งนั้น อย่างถ้ามีข้อจำกัดว่า หูหนวกเป็นใบ้อย่างที่ว่า อย่างป่าผมก็ต้องบอกฉันไม่ได้เป็นใบ้ เขาพูดแบบคนธรรมดาเลย คนดูไม่ออกเลย ไม่มีอาการของคนเป็นใบ้อะไรเลย เพราะมาหูหนวกที่หลัง ผมว่าเราจะต้องเจอปัญหาข้อโต้แย้งที่เป็นอะไรกับหน่วยงานของเราเยอะทีเดียว ต้องถึงศาลแน่ครับ เราจะคิดอย่างไรว่า ก็มองไปในเรื่องนี่คือเรื่องสิทธิสมัคร เหมือนกับสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง เพราะฉะนั้นอย่างไรก็ต้องมีหน่วยงานอะไร ศาลอันไหนที่มาวินิจฉัย ก็คงจะต้องเป็นศาลฎีกาอีก ซึ่งจะทำอะไรระยะเวลา ก็ต้องเผื่อไว้หมด

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ประธาน : ไม่ต้องศาลฎีกา กต. นั้นแหละวินิจฉัย

นายอภิชาติ สุจริตานนท์ : เขาโต้แย้ง กต. อย่างไรครับ กต. เป็นผู้วินิจฉัย
เขาบอกฉันไม่เห็นด้วยกับ กต.

ประธาน : คำวินิจฉัย กต. เป็นที่สุดมันที่สุด

นายอภิชาติ สุจริตานนท์ : เว้นแต่เราจะเขียนให้ชัดไปว่า เพื่อตัดปัญหาไม่ให้ไปถึง
ศาลได้ ไม่อย่างนั้นก็ต้องมีไปฟ้องศาลแน่ ๆ ครับ ผมเชื่อว่าต้องมีเยอะด้วยครับ เพราะมัน
ทั่วประเทศ

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : ท่านประธานครับ ผมจะเรียนเสนอท่านนั่นเองครับว่า
ในเอกสารที่เป็นขั้นตอน เพื่อความสะดวกกับการที่จะอภิปรายกันวันนี้หรือทีหลัง ถ้าเขียน
หมายเลขไว้ อันนี้เป็นขั้นตอนที่ เอ ๑ เอ ๒ หรืออะไรอย่างนี้ เวลาหยิบมาดูเราจะ discuss กันได้
ง่ายขึ้น ไม่อย่างนั้นถึงเวลาแล้วมันจะไม่รู้ว่าเราพูดอะไรกันครับ ก็เลยอยากจะเรียนเสนอทาง
อนุกรรมการถ้าปรับเอกสารเวลาจะ discuss ถ้าเขียนขั้นตอนแล้วเขียนหมายเลขกำกับจะได้เห็นชัดขึ้น
เพราะบางขั้นตอนผมดูแล้วผมว่าอาจจะต้องมานั่งคิดเหมือนกัน เพราะว่ามันมีโอกาสยั่ว แต่ถ้าถามว่า
ตรงไหนผมก็จะชี้แล้วทุกคนก็ยังไม่รู้ว่าผมพูดอะไรอยู่ แต่ถ้าเราบอกว่าตอนนี้ให้ดูที่ ปี ๒ หรือ
ข ๒ เราจะได้ไปดูว่าตรงนั้นมันคืออะไร แล้วจะได้ discuss กันได้ง่ายขึ้น

ประธาน : ให้หมายเลขบล็อกไว้ เอาวันพุธหน้าอีกทีหนึ่งก็ได้เพื่อว่าอนุกรรมการ
ผมคิดว่าเพื่อประหยัดเวลาของอนุกรรมการ บอกเลิกเถียงเรื่อง ๑๐ กลุ่มกับ ๒๐ กลุ่มได้ เพราะเรา
ตกลงแล้วว่าเอา ๒๐ กลุ่ม ๒ category ที่แบ่งมาก็โอเค เราอาจจะปรับบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ เพื่อให้
สอดคล้อง ก็จะได้ไปเถียงกันด้วยเรื่องวิธี เข้ามาหาวิธีเลือกแต่ละขั้นตอน เพราะถ้าไปเริ่มต้นเถียง
นับหนึ่งใหม่อีกเดี๋ยวก็ไปอีก

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ท่านประธานครับ ยังมีอีก ๒-๓ เรื่องสั้น ๆ ครับ

ในเรื่องที่ ๒ ต่อจากเรื่องการจัดกลุ่ม ส.ว. ก็คือทางคณะอนุศึกษาโครงสร้างฝ่าย
นิติบัญญัติ ก็ได้ให้ทางรองเลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้ง คุณเมธาได้ดูร่างที่เราได้ร่างไป
เกี่ยวกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และให้เขาไปประชุมกับทีมงานแล้วก็เสนอแนะเพิ่มเติมมา เขาก็
เสนอมาให้แล้วในเอกสาร ๔ ซึ่งอันนี้คงยังไม่ต้องพิจารณาวันนี้ก็ได้ แต่ว่าก็คงมอบให้ทางคณะอนุ
ยกร่างไปดู เพราะว่าเขาก็เสนอพวกถ้อยคำต่าง ๆ บ้างอะไรบ้าง แล้วเราอาจจะมาดูในรายละเอียด

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ตอนที่ไปที่ชะอำก็ได้ ก็เป็นพวกรายละเอียดต่าง ๆ ที่เขาได้เสนอมา มันมีอยู่หลายมาตรามากคงจะไม่สามารถพิจารณาได้หมดในวันนี้

ประธาน : ไม่เป็นไร อันนี้เป็นเรื่องที่เขาเฝ้าสังเกต เพราะบางส่วนเขาแก้ไปแล้ว ให้ฝ่ายร่างไป แล้วเขาก็ไปดู แล้วถ้าอันไหนที่มันยังขาดตกบกพร่องก็เติมไปเลย แล้วถึงเวลาพอไปชะอำเราก็ไปดูตั้งแต่มาตรา ๑

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ก็ให้ทางคณะอนุกร่างไป

เรื่องที่ ๓ ก็คือเรื่องผลสำรวจความคิดเห็นนิด้าโพลเกี่ยวกับระยะเวลาการดำรงตำแหน่งของสมาชิกวุฒิสภา ในคำถาม อันนี้นิด้าโพลเป็นโพลที่เราให้เขาไปสำรวจเอง ในคำถามข้อที่ ๕ ท่านคิดว่าสมาชิกวุฒิสภาควรมีวาระการดำรงตำแหน่งนานเท่าไร ปรากฏว่าเห็นว่า ๔ ปี ๗๓.๘๔ เปอร์เซ็นต์ ๖ ปี มี ๑๐.๙๖ เปอร์เซ็นต์ ฉะนั้นก็เลยเรียนให้ที่ประชุมได้ทราบว่ามีผลสำรวจเป็นอย่างไร เราจะพิจารณาอย่างไรไหมว่ามันจะ ๔ ปี ๖ ปีอะไรพวกนี้ ซึ่งก็มีบางคนพูดว่า ส.ส. เลือกตั้งมาก็อยู่แค่ ๔ ปี ส.ว. สรรหาและเลือกตั้งทางอ้อมทำไม่ยาวนานกว่าเขา อยู่ยาวนานกว่าคนที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงอะไรอย่างนี้ แล้วผลสำรวจก็ออกมาว่า ๔ ปี ก็เลยต้องเรียนที่ประชุมเอาไปดูตอนทบทวนอีกครั้งหนึ่งก็ได้ เพียงแต่เราเสนอให้ได้ทราบว่ามีผลมันออกมาอย่างไร

ประธาน : เดิมเขา ๖ ปี เขาให้ใช้จับฉลากออกครั้งหนึ่งก่อนเมื่อครบ ๓ ปี แปลว่าทุก ๓ ปีจะมีการเปลี่ยนวุฒิสภาเข้ามาครั้งหนึ่ง แล้วก็เลือกประธานวุฒิสภาใหม่ ถ้ามว่าทำไมถึงจะต้องทำอย่างนั้น ก็เพราะว่าวุฒิสภาจะต้องอยู่ในเวลาที่สภาผู้แทนราษฎรถูกยุบ ถูกอะไรหมดสมัยเพื่อทำหน้าที่รัฐสภา ฉะนั้นเขาก็ต้องการที่จะให้วุฒิสภาอยู่ต่อเนื่อง เขาก็เลยจับสลับเสีย แต่จริง ๆ เข้าบังเอิญที่ผ่านมามันก็ไม่เคยอยู่คงกระพันจนกระทั่งถึงจะยาวนานขนาดนั้น มันมีครบสักหน ๒ หนเท่านั้นที่สมัยจับฉลากกัน ตอนหลังไม่ค่อยได้จับฉลาก เขาเลิกจับฉลาก อันนี้เราก็ลองมาคิดดูก็ได้ แต่ว่าเวลา มันคงจะต้องเหลื่อมกันกับ ส.ส. เพื่อว่าจะได้ไม่ต้องไปจัดการเลือกตั้งชนกันอีกอย่างหนึ่งก็คือมันจะได้มีใครยังอยู่ หรือไม่อย่างนั้นก็ต้องใช้เขียนลักษณะตรงกันข้ามกับ ส.ส. สมมุติว่าพวกที่พ้นไปให้อยู่ก่อนอย่าเพิ่งไป รอจน ส.ส. ชุดใหม่มาแล้วค่อยไป ซึ่งถ้าทำอย่างนั้นจะ ๔ ปีหรือ ๕ ปี ๖ ปี อะไรก็ไม่มีปัญหา

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับ ถ้าเราให้วุฒิสภาทำหน้าที่ที่ถ่วงดุลกฎหมาย คุณวุฒิจอง ส.ว. ควรจะสูงกว่า ส.ส. ไหมครับ เพราะว่าถ้าเขาทำหน้าที่ที่ถ่วงดุล

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

กฎหมายเขาอาจจำเป็นจะต้องมีอะไรที่เหนือกว่า ส.ส. ไหมครับ หรือว่าเราจะสรุปแล้วว่าเราไม่จำกัดเรื่องคุณวุฒิการศึกษา

ประธาน : เรายังไม่ได้พูดกันว่าจะเอาขนาดไหน

นายประพันธ์ นัยโกวิท : เคยคุยกันไปนิดหนึ่งบอกไม่ต้องจบปริญญาตรีก็ได้ที่พูดกันครั้งก่อน

ประธาน : คือถ้าเราจะเอามุมมองมันก็ต้องจบปริญญาตรี แล้วที่สำคัญก็คือว่าเมื่อเราไปเอาผู้ใช้แรงงานกับเกษตรกรมา ถ้าเราไปบังคับให้จบปริญญาตรีมันก็เหมือนกับปฏิเสธเขา น้อยนักคนที่ทำไร่ไถนาจริง ๆ จะจบปริญญาตรี ปราชญ์ชาวบ้านอย่างนี้ไม่ได้จบ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : คราวก่อนก็เห็นว่าไม่ต้องจบปริญญาตรี พอพูดเรื่องคุณสมบัติผมก็เคยเรียนถามที่ประชุมไปครั้งหนึ่งในรัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๐ คุณสมบัติ ส.ว. ในมาตรา ๑๑๕ (๖) ต้องไม่เป็นผู้บุพการี คู่สมรส หรือบุตรของผู้ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง คือเขาไม่ต้องการให้เป็นสภาผู้เฒ่า แต่รู้สึกที่ประชุมที่วันนั้นพูดกันเหมือนกับว่าอันนี้จะตัดออกไป ถ้าเกิดเขาไปเลือกตั้งทางอ้อมมา กลายปรากฏว่ามีหลายคู่เป็นสภาผู้เฒ่าอีก มันก็จะบอกว่าไม่เห็นต่างอะไรอย่างนี้ มันควรจะให้มีไหมครับ คุณสมบัติข้อนี้ว่าต้องไม่เป็นผู้บุพการี คู่สมรส หรือบุตรของผู้ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ซึ่งมันเคยมี ส.ว. ท่านหนึ่งปรากฏลูกชายท่านไปสมัครนายกเทศบาลได้ปรากฏ กกต. เลยต้องไปยื่นให้พ้นตำแหน่งไป เพราะว่าเข้ากรณีนี้ ลูกไปสมัครนายกเทศมนตรีอาจจะไม่ได้ตามกฎหมายให้ละเอียด

ประธาน : ซึ่งแปลกนะ พวกนักวิชาการไม่เคยโต้แย้งเรื่องนี้ พวกสิทธิมนุษยชนพวกศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ก็ไม่โต้แย้งเรื่องนี้ ทั้ง ๆ ที่มันขัดหลักพื้นฐาน ขัดสิทธิมนุษยชนขัดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์แท้ ๆ เลย แต่เนื่องจากเมืองไทยเรามันมีอะไรที่น่าเกลียด ก็เลยไม่มีใครว่าอะไร การเป็นพ่อลูกกัน ผัวเมียกัน มันก็ต่างคนต่างไปทำ ห้ามอะไรก็ไม่ได้ โดยทั่วโลกเขาเป็นอย่างนั้น แต่ของเรามันเอาเข้าไปเป็นตัวแทน เป็นนอมินี

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ตกลงก็ยังตัดออกไปเหมือนเดิมใช้ไหมครับ หรืออย่างไรเดี่ยวเกิดไปเลือกตั้งทางอ้อมมาปรากฏเป็นสภาผู้เฒ่าอยู่หลายคู่อย่างนี้ เราจะพูดว่าอย่างไร

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : คือบางที่นามสกุลเดียวกันอาจจะไม่ใช่ คนละสายกันก็ได้ มีตุลาการท่านหนึ่งก็นามสกุลเดียวกับ ส.ส. พรรคประชาธิปัตย์ทางภาคใต้ ท่านจะต้องถอนตัวจากคดีที่เกี่ยวข้องกับการยุบพรรค

ประธาน : ก็ลองค่อยดูอีกที

นายประพันธ์ นัยโกวิท : พอติดอนที่ไปชี้แจงที่สำนักงานสถิติแห่งชาติเรื่องการทำโพล แล้วปรากฏว่ามีผู้เข้าประชุมเขาถามว่า เป็นประเด็นข้อที่ ๔ กรณีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตเสียชีวิตก่อนการเลือกตั้งจะดำเนินการอย่างไร อาจจะเจ็บป่วยตาย ถูกยิงตาย เพราะว่าคราวนี้เราใช้บัตรเลือกตั้งใบเดียวใช้ไหมครับ ถ้าเป็นของเดิม ถ้าเป็น ส.ส. เขตถ้าตายก่อนก็หมายความว่าไม่มี คนนั้นก็พ้นไปเลย ก็เหลือเฉพาะคนที่มียิวที่อยู่ก็ลงสมัครกันไป แต่คราวนี้บัตรเลือกตั้งใบเดียวเอาไปรวมบัญชีรายชื่อด้วยใช้ไหมครับ ก็เลยว่าการนี้ก็จะดำเนินการอย่างไร ที่ประชุมของอนุกรรมการก็เห็นว่าก็ต้องให้เขาลงคะแนนไป แล้วคะแนนได้เท่าไรก็เป็นคะแนนพรรคไป ก็เป็นบัญชีรายชื่อยังน่าจะต้องให้เขาอยู่ แต่ว่าคนที่สมัคร ส.ส. เขตที่เสียชีวิตแน่นอนคนนี้ก็ไม่ได้อยู่แล้ว แต่ว่าคะแนนที่คนไปลงให้เบอร์นี้ของ ส.ส. เขตยังไปที่พรรคอยู่ไม่อย่างนั้นพรรคเขาก็ขาดไปเลย คนนี้ไม่สบายตายไปแล้วหรือถูกยิงตาย

ประธาน : ทำไมเราไม่ให้เขาส่งคนสมัครใหม่ล่ะ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : สมัครไปแล้วเดี๋ยวมันมีปัญหา

ประธาน : ก็เราเปิดให้เขาสมัครใหม่ก็ได้

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ให้พรรคส่งใหม่ ที่นี้มันจะเกิดการได้เปรียบเสียเปรียบกันไหมหรืออย่างไร เขาก็ดูตัวแล้วว่าคนนั้นส่งคนนี้มา เขาเลยส่งเบอร์ใหม่มา แข็งโป๊กเลยอะไรอย่างนี้ได้เปรียบกว่าคนสมัครก่อน

ประธาน : โดยฆ่าคนเก่าทิ้งเสีย หรืออย่างไร

นายประพันธ์ นัยโกวิท : คืออนุกรรมการก็คุยกัน ก็คิดว่าให้เขาลงคะแนนไปหมายความว่าคนนี้ไม่สบายตายหรือถูกยิงตายอย่างนี้ เคยมีของท้องถิ่นคนที่เด่น ๆ ถูกยิงตาย โอเค คนนั้นก็ขาดไป

ประธาน : คือถ้าเราให้ส่งคนสมัครใหม่ คู่ต่อสู้ที่มันจะยิงมันก็ไม่รู้จะยิงไปทำไม เพราะยิงแล้วก็มาใหม่ แต่ถ้ายิงแล้วได้ผลมันก็ยิง ที่นี้อย่างที่ท่านว่า มันกลายเป็นว่าพรรคของตัวเองยิงเพื่อจะส่งคนใหม่ ถ้ามันเทียมโหดอย่างนั้นเดี๋ยวมันก็ต้องจับได้

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ท่านประธาน จำได้ว่าเคยคุยเรื่องนี้กันในที่ประชุมอนุกรรมการ ผมเข้าใจว่าเขามีความรู้สึกว่ามันเป็นเจตนารมณ์ของประชาชน เพราะว่าคนที่ตายไปแล้ว เหมือนกับว่าเวลาโหวตกันจริง ๆ กลับกลายเป็นผู้ที่ได้คะแนนชนะ เหมือนกับมีคนพูดอย่างนั้น เพราะฉะนั้นก็เป็นการสั่งสอนพรรคคู่แข่งด้วย ว่าถึงจะยิงเขาตายคุณก็ไม่ชนะอยู่ดี เพราะฉะนั้นก็อาจจะอยากให้คงไว้ในลักษณะแบบเพื่อให้เป็นเชิงสัญลักษณ์อะไรอย่างนี้หรือเปล่า ขออนุญาตครับ

ประธาน : นั่นคิดอย่างปกติ ถ้าพรรคนั้นอยากได้คะแนนสงสารมันเลยยิงคนของมันตาย แล้วก็ป้ายไปว่าถูกคู่ต่อสู้ยิงคะแนนจะได้มา

นายประพันธ์ นัยโกวิท : อันนี้เลยต้องเรียนที่ประชุมพิจารณา เพราะว่าถ้าจะเอาอย่างใดต้องเขียนในรัฐธรรมนูญ เพราะไปเขียนกฎหมายลูกไม่ได้เพราะว่าอันนี้มันเป็นหลักใหญ่ ว่าตกลงแล้วผู้สมัครรับเลือกตั้งเสียชีวิตก่อนวันเลือกตั้งแล้วจะดำเนินการอย่างไร จะให้ว่าให้ลงคะแนนกันไปตามปกติ เพียงแต่ว่าคนนั้นไม่ได้ ส.ส. เขตเพราะว่าเสียชีวิตไปแล้ว แต่ว่าคะแนนยังให้พรรคนับตามปกติใหม่ หรือว่าจะเปิดรับสมัครใหม่ ให้เขาส่งคนใหม่มาได้ อันนี้ต้องเขียนในรัฐธรรมนูญ

ประธาน : มันก็ไม่น่าจะมีเหตุอะไรไม่ให้เขาส่งคนมาใหม่ละ เว้นแต่ว่าตายวันนั้นก็ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ตายก่อนหน้าวัน ๒ วันก็ส่งไม่ทัน

นายประพันธ์ นัยโกวิท : วันเดียวนี้เขาคงส่งทัน อยากรู้เขากี่วันเอาคนมา

ประธาน : กว่าจะรวบรวมเอกสารละ เว้นแต่มันรู้แล้วว่าพวกรุ่นนี้จะยิงก็เลยเตรียมไว้ก่อน

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ที่ประชุมก็คงต้องพิจารณา ไม่อย่างนั้นมันต้องเขียนในรัฐธรรมนูญประเด็นนี้ พอตีเขายกขึ้นมา อาจารย์ศุภชัยก็อยู่เหมือนกัน ก็บอกเดียวขอกลับไปหารือก่อน คิดไม่ทันเหมือนกัน

ประธาน : คือถ้าตายแล้วไม่ให้นับคะแนน คนนั้นถือเป็นบัตรเสีย คู่ต่อสู้ก็มีกำลังใจในการที่จะยิง ครั้นให้นับคะแนนเข้าพรรค พรรคตัวเองนะแหละก็จะเกิดกำลังใจในการยิงเพื่อให้ได้คะแนนสงสาร เลยไม่รู้ว่าจะใครยิง

นางอภิชาติ สุกัคคานนท์ : ขออนุญาตครับ ก็มีเยอะที่ในเขตนั้นมีผู้สมัครคนเดียว จะเป็นปัญหาอย่างที่อาจารย์ประพันธ์พูด และจะปล่อยให้ลงคะแนนกันไปไหม ถ้าเกิดตายคืนนี้ พวกรุ่นนี้เลือกตั้ง ดำเนินการอย่างอื่นไม่ทันเลย

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ประธาน : ความจริงชาวบ้านเขาคงจะดีใจถ้าเราบอกว่าไม่ให้ลงคะแนนแล้วไปเปิดรับใหม่ เพราะเขาได้สตางค์อีกรอบหนึ่ง คนนั้นได้ฟรีไปแล้วไม่ต้องลง

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ที่ประชุมก็ต้องพิจารณาว่าจะเอาอย่างไร เพราะถ้ามันเกิดเหตุขึ้นมาอย่างนี้จริง ๆ แล้วรัฐธรรมนูญไม่เขียนมันก็จะมีปัญหา

ประธาน : ต้องเขียน แต่จะเขียนว่าอย่างไรเดี๋ยวค่อยคุยกันดูว่าจะเอาอย่างไร

นายประพันธ์ นัยโกวิท : คือมีผู้ส่งหนังสือเสนอแนะในการยกร่างรัฐธรรมนูญมาถึงผม เข้าใจว่าเขาส่งไปให้บางท่านด้วย และบางท่านอาจจะได้ไม่ครบ ผมเลยให้แจกให้ครบ คือเป็นหนังสือของ นางสาวสรชา วีระชาติวัฒนา เป็นผู้สมัคร ส.ส. ที่สมุทรปราการ เขต ๑ ของพรรคประชาธิปัตย์ ซึ่งปรากฏว่าทางหัวคะแนนไปมีการแจกเงิน แล้วคณะกรรมการเลือกตั้งก็ดำเนินการสืบสวนสอบสวนไปตามขั้นตอน ก็มีมติให้ไม่ประกาศผลการเลือกตั้ง เขาได้รับเลือกนะครับ มีมติไม่ประกาศผลการเลือกตั้งแล้วก็ให้ใบแดงไป คือเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง ซึ่งตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ การให้ใบแดงก่อนประกาศผลเป็นมติของ กกต. เป็นที่สุด ฉะนั้นคนนี้ก็ถูกเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งไป ๑ ปี ต่อมาพอทาง กกต. มีมติให้เพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง อันนี้ก่อนประกาศผลก็ส่งไปให้คณะกรรมการกลั่นกรอง ซึ่งประกอบด้วยประธานคณะกรรมการกฤษฎีกาคณะต่าง ๆ ประชุมพิจารณาว่าจะเห็นชอบกับความเห็นของ กกต. หรือไม่ ที่ประชุมของคณะกรรมการ ประธานคณะกรรมการกฤษฎีกาก็ประชุมก็เห็นด้วยกับที่ กกต. ให้ใบแดง กกต. ก็มีมติให้ใบแดงไป ก็ปรากฏว่าในคดีอาญาเราสั่งดำเนินคดีอาญา ก็แจ้งพนักงานสอบสวนไป พนักงานสอบสวนก็ส่งพนักงานอัยการฟ้องไป ฟ้องไปเป็นคดีอาญาปรากฏว่า ที่ผมดูในคำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่ตัดสิน รู้สึกพยานที่เคยให้การกับ กกต. ไปเบิกความซึ่งทำให้คดีเสียหายหนักไปเลย อาจจะไม่ทราบเหตุผลอะไรของเขา ในที่สุดคดีอาญาศาลก็ยกฟ้องไป อัยการก็ไม่อุทธรณ์ คดีก็ถึงที่สุด ส่วนคดีแพ่งซึ่งทาง กกต. มีมติให้เรียกเงินค่าใช้จ่ายในการเลือกตั้งคืน ในที่สุดศาลฎีกาก็ยกฟ้องเพราะว่าทางโจทก์ที่สืบหลักฐานยังไม่พอ และคดีอาญาศาลก็ยกฟ้องไปแล้ว ทีนี้เขาก็เสนอเข้ามา เขาเกรงว่าทางคณะกรรมการร่างจะร่างอย่างไรไม่ทราบ เขาเลยเสนอแนะมาว่าบุคคลที่ถูกหรือเคยถูกสั่งเพิกถอนสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง เว้นแต่กรณีที่มีการพิสูจน์กันในชั้นศาลแล้ว ปรากฏว่าผู้นั้นไม่ได้กระทำความผิดก็ให้มีสิทธิสมัครได้ คือเขาเสนอแนะมา เพราะเขากลัวว่าถ้าเกิดเข้าไปสมัครคราวนี้ร่างรัฐธรรมนูญได้เขียนห้ามไว้ใหม่

ประธาน : เขาเข้าใจผิด

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

สุพิชชาลัย ๔/๙

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นายประพันธ์ นัยโกวิท : เข้าใจผิดครับ ซึ่งผมดูในร่างที่เราร่างไปแล้ว ในร่าง
มาตรา ๒๒ (๑๐) ต้องหรือเคยต้องคำพิพากษาว่ากระทำการอันทำให้การเลือกตั้งไม่สุจริตหรือ
ไม่เที่ยงธรรม อันนี้ต้องเป็นคำพิพากษาของศาล ไม่ใช่เป็นมติของ กกต. ฉะนั้นก็ไม่ต้องทำอะไร
ผมก็เลยนำเรียนที่ประชุมเพื่อทราบ

ประธาน : มันมีอีกอันหนึ่งคือถูกเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง อยู่ในระหว่างถูกเพิกถอน
สิทธิเลือกตั้ง ซึ่ง กกต. เป็นคนเพิกถอน ก็ถ้า กกต. เพิกถอนปีหนึ่งปีนั้นเขาก็เลือกตั้งไม่ได้ แต่เมื่อไร
ที่ กกต. คิดว่าเขาทำความผิดเป็นคดีอาญาด้วย กกต. ก็ต้องไปฟ้องศาล และถ้าศาลเห็นว่าเขาผิด
เราจึงให้เพิกถอนสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง สิทธิสมัครรับเลือกตั้งเมื่อถูกเพิกถอนแล้วนี้ ทั้งชีวิต
มาสมัครอีกไม่ได้ เพราะฉะนั้นคำสั่งที่จะบอกให้เพิกถอนสิทธิสมัครรับเลือกตั้งมันจะเป็นผลมาจาก
คำพิพากษาของศาล ไม่ใช่ กกต. กกต. จะมีสิทธิเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งเท่านั้น ไม่ใช่สิทธิสมัคร
รับเลือกตั้ง เราแยกเป็น ๒ อันแล้ว เพราะฉะนั้นเขาก็เข้าใจผิด

นายประพันธ์ นัยโกวิท : เรียนที่ประชุมเพื่อทราบครับ

ประธาน : ขอพักการประชุมครับ

พักการประชุมเวลา ๑๕.๔๐ นาฬิกา

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

เริ่มประชุมต่อเวลา ๑๖.๐๕ นาฬิกา

ประธาน : ต่อ คราวที่แล้วถึงไหน

เลขานุการ :

มาตรา ๑๕๓ ร่างพระราชบัญญัติใดที่รัฐสภาให้ความเห็นชอบแล้ว ก่อนที่ นายกรัฐมนตรีจะนำขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเพื่อพระมหากษัตริย์ทรงลงพระปรมาภิไธย ตามมาตรา ๑๔๖ หรือร่างพระราชบัญญัติใดที่รัฐสภาลงมติยืนยันตามมาตรา ๑๔๗ ก่อนที่ นายกรัฐมนตรีจะนำร่างพระราชบัญญัตินั้นขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายอีกครั้งหนึ่ง

(๑) หากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกของทั้งสองสภารวมกัน

ประธาน : ตรงนี้มันมาอย่างไร เกินมาใช้ไหม

เลขานุการ : เกินมาครับ ท่านครับ

หากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกของทั้งสองสภารวมกัน มีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภา เห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมีข้อความขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือตราขึ้น โดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ให้เสนอความเห็นต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานวุฒิสภาหรือประธานรัฐสภา แล้วแต่กรณี แล้วให้ประธานแห่งสภาที่ได้รับความเห็นดังกล่าวส่งความเห็นนั้นไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย และแจ้งให้นายกรัฐมนตรีทราบ โดยไม่ชักช้า

(๒) หากนายกรัฐมนตรีเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีข้อความขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือตราขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ให้ส่งความเห็นเช่นว่านั้นไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย และแจ้งให้ประธานสภาผู้แทนราษฎร และประธานวุฒิสภาทราบโดยไม่ชักช้า

ในระหว่างการพิจารณาวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ นายกรัฐมนตรีจะนำ ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเพื่อพระมหากษัตริย์ ทรงลงพระปรมาภิไธยมิได้

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ถ้าศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าร่างพระราชบัญญัตินั้นมีข้อความขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือตราขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ และข้อความดังกล่าวเป็นสาระสำคัญให้ร่างพระราชบัญญัตินั้นเป็นอันตกไป

ถ้าศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าร่างพระราชบัญญัตินั้นมีข้อความขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ แต่มีใช้กรณีตามวรรคสาม ให้ข้อความที่ขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนั้นเป็นอันตกไป และให้นายกรัฐมนตรีดำเนินการตามมาตรา ๑๔๖ หรือมาตรา ๑๔๗ แล้วแต่กรณี

อันนี้เดิมมีข้อสังเกตของท่านอาจารย์เชียรชัยนะครับว่า มันจะมีเรื่องระยะเวลา ๒๐ วัน ตามมาตรา ๑๔๖ นะครับ เมื่อวานท่านประธานให้แนวว่าให้ไปเพิ่มว่าภายใน ๕ วัน อะไรต่าง ๆ แต่ยังไม่ได้เพิ่มขึ้นมาครับ

ประธาน : คือต้องไปเพิ่มตรงนั้นว่าให้รอไว้ ๕ วัน แล้วก็หลังจาก ๕ วัน แล้วก็ให้นำความกราบบังคมทูลภายใน ๑๕ วัน รวมทั้งหมด ๒๐ วัน และพอมาถึงตรงนี้เราบอก ภายในระยะเวลาดังกล่าว ไม่ต้องพูดถึงเรื่องการนำความกราบบังคมทูล ก็แก้มาตรา ๑๕๓ เสียให้สอดคล้องกัน แล้วตรงนี้ก็ตามมาตรา ๑๔๖ หรือมาตรา ๑๔๗ ไม่ต้องไปทำความก็ได้

เลขานุการ : ล้อความเดิมของมาตรา ๑๕๔ ของรัฐธรรมนูญเก่าเขามาครับ ผมเลยยังไม่ได้ตัดออก

ประธาน : ไปแก้ให้สอดคล้องกันทั้ง ๕ วันนั้นด้วย หลักการนี้ก็คงไปได้ นะครับ

เลขานุการ :

มาตรา ๑๕๔ บทบัญญัติมาตรา ๑๕๓ ให้นำมาใช้บังคับแก่ร่างข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ร่างข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา และร่างข้อบังคับการประชุมรัฐสภา ที่สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา หรือรัฐสภา แล้วแต่กรณี ให้ความเห็นชอบแล้ว แต่ยังมีได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาด้วยโดยอนุโลม

อันนี้เป็นมาตรา ๑๕๕ ของรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ เดิมครับ

ประธาน : ที่เราพูดถึงเรื่องเวลาสภาพิจารณาเสร็จแล้วกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญที่จะให้องค์กรอิสระเขาตรวจดูและให้เขา challenge ต่อศาลรัฐธรรมนูญบอกไว้แล้วไปเติมแล้วใช่ไหม เชิญครับ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ท่านประธานขออนุญาตนิดเดียวครับ มาตราที่แล้วบอกว่า ถ้าเป็นเรื่องขัดต่อรัฐธรรมนูญ ผมก็เข้าใจครับ กฎหมายรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด แต่หมายความว่าถ้ามันขัดต่อเรื่องโบราณราชประเพณีหรือศีลธรรมอันดีอะไรก็ตาม ผมไม่รู้ว่าตรงนี้จะสามารถที่จะยื่นหรือว่าคัดค้านได้หรือเปล่า

ประธาน : ไม่ได้ ถ้าอันนั้นไม่ได้รองรับไว้ในรัฐธรรมนูญก็คัดค้านไม่ได้

เลขานุการ : ที่ท่านประธานได้ถามเมื่อสักครู่นี้เพิ่มไว้ในมาตรา ๑๓๗ ครับ ท่านครับ เรียบร้อยแล้วครับ

ประธาน : ไปต่อนะครับ

เลขานุการ :

ส่วนที่ ๗

การควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน

มาตรา ๑๕๕ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภามีสิทธิตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีในเรื่องใดเกี่ยวกับงานในหน้าที่ได้ แต่รัฐมนตรีย่อมมีสิทธิที่จะไม่ตอบ เมื่อคณะรัฐมนตรีเห็นว่าเรื่องนั้นยังไม่ควรเปิดเผยเพราะเกี่ยวกับความปลอดภัยหรือประโยชน์สำคัญของแผ่นดิน

การถามและตอบกระทู้ถามด้วยวาจาของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้กระทำได้ เฉพาะเรื่องเร่งด่วนที่เป็นปัญหาสำคัญของประเทศหรือประชาชน โดยต้องแจ้งคำถามก่อนเริ่มการประชุม ทั้งนี้ ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ประธาน : เราเขียนสั้น ๆ ได้ไหม เขาให้สภาผู้แทนราษฎรเท่านั้นหรือถามกระทู้ถามด้วยวาจา ถ้าเราเขียนอย่างนี้ได้ไหม

เลขานุการ :

มาตรา ๑๕๕ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภามีสิทธิตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีในเรื่องใดเกี่ยวกับงานในหน้าที่โดยถามเป็นหนังสือหรือด้วยวาจาก็ได้ตามข้อบังคับการประชุมสภานั้น ๆ แต่รัฐมนตรีย่อมมีสิทธิที่จะไม่ตอบเมื่อคณะรัฐมนตรีเห็นว่าเรื่องนั้นยังไม่ควรเปิดเผยเพราะเกี่ยวกับความปลอดภัยหรือประโยชน์สำคัญของแผ่นดิน

ประธาน : โยนไปข้อบังคับว่ากันเอง

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

รสรินทร์ ๕/๔

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นายสุภชัย ยาวะประภาส : ผมขออนุญาตเรียนถามครับว่า ถ้าเขียนแบบนี้ก็แปลว่า ข้อบังคับการประชุมแห่งสภานั้น ๆ ก็คือของแยกกันระหว่างสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภา ถ้าข้อบังคับไม่ได้เขียนเอาไว้ก็อาจจะแปลว่าถามไม่ได้หรือเปล่าครับ

ประธาน : ก็ถามไม่ได้

นายสุภชัย ยาวะประภาส : เพราะฉะนั้นจะถามได้หรือถามแบบไหนก็แล้วแต่ ข้อบังคับถูกไหมครับแบบนี้

ประธาน : คือวิธีการถาม แต่ว่าตรงนั้นไม่น่ากลัวหรอก เพราะสมาชิกเขาเป็นคนร่าง ที่น่ากลัวคือบอกให้ตอบทุกวันซึ่งอันนั้นก็ต้องไปดูเอา

นายสุภชัย ยาวะประภาส : ก็แปลว่าต้องตอบทุกวันหรือไม่ต้องตอบทุกวัน หรือจะตอบเมื่อไรก็ขึ้นอยู่กับข้อบังคับที่กำหนด คราวนี้อันหลัง ประโยคหลังนี้เขียนว่า รัฐมนตรีไม่ตอบก็ได้

ประธาน : ใช่

นายสุภชัย ยาวะประภาส : แล้วรัฐมนตรีก็หมายความรวมถึงนายกรัฐมนตรีด้วย แล้วถ้ารัฐมนตรีท่านหนึ่งมอบรัฐมนตรีอีกท่านหนึ่งตอบ อย่างนี้ก็ต้องเป็นไปตามข้อบังคับไหมครับ หรือว่าแล้วแต่ดุลยพินิจ อย่างเช่นถ้านายกรัฐมนตรีอาจจะไม่ประสงค์จะตอบก็มอบ หรือว่ารองนายกรัฐมนตรีไม่ประสงค์จะตอบก็มอบรัฐมนตรี อันนั้นก็คือเขามอบได้นะครับ

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ท่านประธานครับ ไม่ทราบว่าที่มันมีเรื่องในบ้านเราก็คือว่า เวลา ส.ส. ตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีเขาไม่มาสภามาตอบอย่างนี้ แล้วมันก็เป็นประเด็นเหมือนกับเคยมีมา แล้วไม่ทราบว่าเราสมควรจะเขียนอะไรตรงนี้ไว้ไหมครับ เพราะว่าถ้าตามข้อบังคับของสภาเขาก็บอกว่า เขาไม่ใช่สภาบังคับเขาไม่ได้รัฐมนตรี

ประธาน : ได้ เพราะว่าเขาต้องมา ถ้าเขาไม่มาก็เป็นเรื่องทางการเมืองที่สภาจะลงมติเล่นงานเขา ดำหนดเขียนหรืออะไรก็ได้ แต่เขาไม่ทำกันเอง

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ฟ้องประชาชน ไปออกหนังสือพิมพ์อะไรกัน

ประธาน : นั่นก็คือการเมือง

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : เราก็ไม่ต้องไปนี่เขา

ประธาน : ก็ไม่ต้องยุ่ง

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ขอบคุณครับ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นางกีระณา สุมาวงศ์ : ท่านประธานคะ ขออนุญาต จริง ๆ แล้วถ้าเขียนอย่างนี้มันก็เหมือนกับว่ามันก็เป็นหมัน ใช้นั่งบังคับไม่ได้ ในอังกฤษ question time เวลา question time มันมีความสำคัญมาก เราจะเห็นใน bbc เขาโต้กัน เขาถามรัฐบาล ทำไม you จะต้องส่งเครื่องบินไปตีซีเรีย ไปตีกลุ่มไอเอสอะไรนี้ รัฐบาลเขาต้องตอบ แต่อันนี้เป็นเรื่องมีความสำคัญนะคะ แต่ว่าคำถามอื่นเขาก็มี spirit ที่จะตอบ แต่คราวนี้ถ้าสมมุติเราเขียนอย่างนี้ไว้เหมือนกับว่ารัฐมนตรีบางครั้งเธอมีแผล เธอก็อาจจะใช้สิทธิตรงนี้ว่าฉันจะตอบก็ได้ ฉันไม่ตอบก็ได้หรือไม่ก็ได้ ซึ่งมันก็กลายเป็นว่าเราก็ไม่มีสิทธิจะไปควบคุมบริหารดูแลการบริหารบ้านเมืองที่เขาเป็นตัวแทนหรือ ส.ส.

ประธาน : ถ้าเขาจะไม่มา

นางกีระณา สุมาวงศ์ : ค่ะ ถ้าเขาไม่มา

ประธาน : มันไม่ใช่เขาเห็นเอง ต้องคณะรัฐมนตรีเห็น

นางกีระณา สุมาวงศ์ : ค่ะ แล้วยกไปจากนั้นนะคะ บางครั้งก็อย่างที่เคยเป็นตอน ส.ว. นี้นะคะ สมาชิกวุฒิสภาได้รับอนุญาต ๑๐ คน ๑๐ คนทุกเข้านี้ถามได้นะคะ ๑๐ คนทุกเข้าก็ถามได้ แต่ต้องมาตั้งแต่ตี ๕ ๕.๓๐ นาฬิกา มาเข้าลงชื่อไว้ แล้วก็ถาม ๑ คำถาม แล้วก็พอท่านมาปั๊บ ท่านรัฐมนตรีท่านนั้นก็ลุกขึ้นตอบ แต่บางครั้งก็จะมีรัฐมนตรีบางท่านพอมานั่งโดนถามอย่างนี้ ท่านก็เฉย แล้วท่านก็ไม่ตอบ แล้วท่านก็นั่งเฉย เราก็รู้สึกเหมือนกันนะคะว่าท่านคงอึดอัด ไม่ใช่เป็นเพราะประโยชน์หรือความปลอดภัยของประเทศอะไรหรอก แต่ว่ามันเป็นเรื่องของพรรคที่อะไรต่าง ๆ ที่มีปัญหา นะคะ นิดีฉันก็เลยอยากจะเรียนอย่างที่ท่านศุภชัยพูดว่าทำอย่างนี้เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาคุย เขาทำอะไรกัน รัฐบาลใช้ไหมคะ นี่มันเป็นปัญหาเหมือนกัน เพราะ question time นี้เป็นเวลาที่สำคัญในรัฐสภาของประเทศที่เขาเจริญแล้ว ที่เขาเป็นประชาธิปไตยจริง ๆ เขาจะต้องตอบ ตอบเพื่อให้ความกระจ่างกับ ส.ส. หรือ ส.ว. อันนี้พอถึงเวลานั่งเฉยไม่ตอบนะคะ หรือว่ามอบคนที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวมาตอบอย่างนี้มันก็ไม่ใช่วิธีการนะคะ ก็อยากจะเรียนท่าน

ประธาน : มันก็เป็นเรื่องระหว่างตัวต่อตัวที่เขาเองเขาก็ต้องปกป้องตัวเขาเอง ถ้าเขาไม่ตอบ ผู้ถามก็ยอมมีสิทธิจะกล่าวหาอะไรต่ออะไรเรื่อยเปื่อยไปเรื่อย ตัวเองก็เสียหาย เพราะฉะนั้นเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องทางการเมืองระหว่าง ส.ส. กับ ส.ว. กับรัฐมนตรี มันไม่มีเหตุอะไรที่เราจะต้องไปเขียนบังคับไว้ทางใดทางหนึ่งซึ่งมันจะทำให้มัน rigid เกินไป ตัวสภาผู้แทนราษฎรยังน่าเป็นห่วง เพราะว่าฝ่ายข้างมากเขาเป็นรัฐบาลเขาก็เขียนข้อบังคับอะไรป้องกันเขาไว้ได้

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

แต่ว่าวุฒิสภา ถ้าเป็นวุฒิสภาอย่างที่เรากำลังมุ่งหมายมันจะไม่ได้อยู่ในอาณัติของรัฐบาล เพราะฉะนั้นเขาก็จะเขียนอะไรที่อาจจะบังคับรัฐมนตรีหรือมีมาตรการอะไรว่า ถ้ารัฐมนตรีไม่มาตอบ ให้สมาชิกเข้าชื่อกันเพื่อเปิดอภิปรายทั่วไปก็ได้ ตอนนั้นเขาก็ต้องมา มันเป็นกลไกทางการเมือง ที่อังกฤษเขาตอบ เพราะเขาถือว่านั่นคือเป็นเวลาที่เขาจะได้โฆษณา ประชาสัมพันธ์งานของเขา แต่ของเราเนี่ยมันตรงกันข้าม มันเป็นเรื่องน่าเบื่อ เพราะส่วนใหญ่ถาม สะพานที่นั่นหัก ท่านซ่อมหรือยังอะไรอย่างนี้ จังหวัดนั้นฝนแล้งมา ถนนยังเป็นฝุ่นอยู่ มันก็ตอบ ทุกปี ทุกสมัยมันก็เบื่อ ๆ กันไป เชิญครับ

นายภัทร คำพิทักษ์ : ท่านประธานครับ คือผมเห็นด้วยนะครับว่า มันเป็นปัญหา ๒ ฝ่าย คือว่าด้านหนึ่งเป็นเรื่องคุณภาพของคำถาม ส่วนใหญ่จะตั้งคำถามก็จะเป็นเรื่องของการหาเสียงในพื้นที่โดยมากจะเป็นแบบนั้น อีกด้านหนึ่งทางผู้มีอำนาจ รัฐบาลก็ไม่อยากจะตอบ แต่ว่าการตั้งกระทู้มันเป็นหนึ่งในกลไกสำคัญที่จะทำให้เกิดการควบคุมกันในทางการเมือง ทีนี้พอเราเห็นแล้วว่ากลไกอันนี้มันใช้ไม่ค่อยได้ มันจะมีวิธีการอะไรไหมครับ ท่านอาจารย์ที่จะทำก็คือถ้าเขียนแล้วมันทำให้เกิดการพัฒนาได้ทั้ง ๒ ฝ่าย

ประธาน : ที่เราเขียน คือแปลว่าถ้าเมื่อไรสภาเห็นความสำคัญของมัน สภาจะไปกำหนดข้อบังคับ ต้องมาตอบด้วยตัวเองหรือจะมอบหมายให้ใครหรือจะอย่างไร อะไรนี้ไปอยู่ข้อบังคับหมดครับ

นายภัทร คำพิทักษ์ : อย่างนี้โดยธรรมชาติของมัน คือพรรคใหญ่ที่เป็นรัฐบาลก็ต้องไปเขียนข้อบังคับซึ่งจะทำให้ตรงนี้มันอ่อนลงไปหรือมันใช้ไม่ได้ผลหรือว่าเป็นหมันอย่างที่ท่านประธานว่านี่นะครับ

ประธาน : จริง ๆ เดิมมันก็เป็นอย่างนั้นแหละ แต่ว่าในทางปฏิบัติที่ผ่านมาเขาก็ไม่กล้าเขียนอะไรที่มัน ignore ไปเสียทีเดียว เพราะไม่รู้ตัวจะเป็นฝ่ายค้านเมื่อไรเหมือนกัน ข้อบังคับนั้นจะมาใช้กับตัว เพราะฉะนั้นเขาก็จะไปกลาง ๆ สภาผู้แทนราษฎรเขาก็จะนึกถึงชายขวาอะไรพอกกลาง ๆ ปัจจุบันนี้ก็กันไปตามข้อบังคับ แต่ว่าพอมาเขียนพรรคสองมันเขียนเรื่องกระทู้ถามสดที่ให้เป็นไปตามข้อบังคับ ความจริงกระทู้ถามก็เป็นไปตามข้อบังคับซึ่งจะไปอยู่ในหมวดที่ว่าด้วยเรื่องอำนาจในการตราข้อบังคับ คราวนี้เราก็เลยมาเขียนรวมกันเสียเลยเพื่อบอกให้รู้ว่า คุณจะทำอย่างไร คุณจะทำกฎเกณฑ์กันอย่างไรก็ไปเขียนกันเสียในข้อบังคับ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นายภัทร คำพิทักษ์ : ในช่องทางที่มันเป็น fast track มันควรจะมีไหมครับ ท่านอาจารย์ สมมุติว่ามันเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของ ส่วนมาการตั้งกระทู้ก็เป็นเรื่องของคนทีประชาชนสนใจหรือเป็นเรื่องที่เกิดเหตุการณ์สำคัญ ๆ ขึ้นในบ้านเมืองหรืออะไรกรณีอย่างนี้นะครับ เราน่าจะเขียนอะไรสักชนิดหนึ่งไว้ไหมครับว่า จำเป็นที่จะต้องตอบหรือว่าถ้าเกิดแบบนั้น

ประธาน : นี้อย่างไรที่เขาเขียน ข้อความที่ขีดฆ่าคือข้อความเดิม แล้วเขาก็ไปออกข้อบังคับว่ากระทู้ถามด่วนต้องตอบภายในวันรุ่งขึ้นหรือในวันเดียวกันนั้นเพื่อให้มายืน ซึ่งแปลว่าเขาที่รู้กันอยู่แล้วก็ไปออกข้อบังคับ ในตัวรัฐธรรมนูญจะไม่ได้บอกอะไรเลย คราวนี้เราก็ก็นำเอาไปรวมยอดกันเสียว่าออกข้อบังคับว่าด้วยกระทู้ถามจะได้เรียบร้อย จะลงโทษลงทัณฑ์กันอย่างไรก็เอา

นายอัชพร จารุจินดา : เรียนท่านประธานครับ ความจริงของเดิม รัฐธรรมนูญเดิม ๆ นั้น การตอบกระทู้เขาให้ตอบราชกิจจานุเบกษา เว้นแต่ผู้นำฝ่ายค้านในสภาถามต้องตอบในกลางสภา แล้วเขาก็ให้มีการกลั่นกรองเหมือนกัน เพราะว่าไม่อย่างนั้นแล้วก็ พอตอนหลังปล่อยรัฐธรรมนูญตอนหลังปล่อยให้ถามอะไรก็ได้ คำถามมันถึงได้เยอะไปหมด ถามในพื้นที่ซึ่งรัฐมนตรีไม่รู้หรือจะตอบอย่างไร ความจริงถ้ากลับอันเดิมมันดีเหมือนกัน แต่ว่าเขาจะยอมรับกันไหมแล้วมันก็จะสร้างความสำคัญให้ผู้นำฝ่ายค้านค่อนข้างมาก

ประธาน : เรื่องนี้มันไม่ได้กระทบถึงประชาชนมากนัก ก็ปล่อยให้เขาไปคิดกันเอาเอง กลไกทางการเมืองก็คิดกันเอง เพราะเขาเข้าใจจริง ๆ เวลาคนตั้งกระทู้ถามถึงจะถ่ายทอดแล้วก็ไม่มีใครดู จะได้เขียนสั้นลงหน่อย เชิญครับ

นายศุภชัย ยาวะประภาช : ท่านประธานครับ พอตีผมกำลังนึกต่อแล้วก็นึกไม่ออกครับ เมื่อสักครู่ที่ท่านประธานยกตัวอย่างมันจะเป็นสภาผู้แทนราษฎรซึ่งเขาเหมือนกับมีเขี้ยวเล็บอะไรอยู่พอสมควร แต่ถ้าเป็นวุฒิสภานี้ครับ แล้วโดยเฉพาะวุฒิสภาที่เราออกแบบใหม่แล้วก็อำนาจอะไรที่ไปเกี่ยวข้องกับฝ่ายบริหารก็ไม่ค่อยมีนะครับ เกิดเขาไปออกข้อบังคับแล้วก็ทางฝ่ายบริหารก็ไม่ค่อยสนใจเท่าไร คือมองเห็นที่ท่านประธานกรุณาบอกว่าผู้แทนทำอะไรได้บ้าง แต่คราวนี้วุฒิสภาเขาก็จะถูกเหมือนไม่ให้ความสำคัญหรือเปล่าครับ เพราะว่าวุฒิสภาเขาทำอะไรฝ่ายบริหารไม่ได้

ประธาน : เขาก็เปิดอภิปรายไม่ว่างใจโดยไม่ลงมติได้ เชิญครับ

นายภัทร คำพิทักษ์ : ท่านประธานครับ ผมว่าข้อเสนอท่านอัชพรน่าสนใจนะครับ คือไปนึกถึง ท่านอัชพรพูดแล้วนึกถึงท่านอาจารย์พูดวันก่อน คือว่าเราให้มีตำแหน่ง

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

รสรินทร์ ๕/๘

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ผู้นำฝ่ายค้านในสภา เสร็จแล้วเราไม่ได้ให้เครดิตหรือให้ favor อะไรพิเศษกับผู้นำฝ่ายค้านซึ่งเป็นตำแหน่งที่โปรดเกล้าฯ เลย ผมว่าประเด็นนี้น่าสนใจนะครับว่า ผมจำที่ท่านอาจารย์พูดได้ว่า แม้กระทั่งอำนาจในการอภิปรายซึ่งเมื่อก่อนพอเป็นผู้นำฝ่ายค้าน ประธานรัฐสภาหรือคนอื่นก็จะให้ favor นิดหน่อยว่า พูดได้ unlimit อะไรอย่างนี้นะครับ แต่หลัง ๆ แม้กระทั่งการอภิปรายในสภาของผู้นำฝ่ายค้านก็ถูกลดเครดิตไป เพราะฉะนั้นผมว่าถ้าเมื่อสักครู่ผมสนใจที่ท่านอัครพรเสนอเมื่อสักครู่ผมว่าไหน ๆ เมื่อเป็นตำแหน่งโปรดเกล้าฯ แล้วก็มีอะไรนี้ ผมว่าน่าจะให้อาวุชเขาอีกนิดหนึ่งจะดีไหมครับ ท่านอาจารย์ มันก็เพิ่มกลไกในการตรวจสอบให้ดูมัน smart ขึ้นมาอีกหน่อยหนึ่ง และเราก็อธิบายได้

ประธาน : เพราะโดยปกติที่เราเขียนไว้ มันแปลว่ามันต้องตอบของสมาชิกทุกคนอยู่แล้ว มันมีข้อยกเว้นแต่เฉพาะว่าเกี่ยวกับความปลอดภัยหรือประโยชน์สำคัญของแผ่นดินนี้ไม่ตอบ อันนี้ถ้าเราจะยกเว้นว่า เว้นแต่เป็นคำถามของผู้นำฝ่ายค้านนี้ให้ตอบ ประโยคนี้มันจะหายไปเลย มันจะเกิดเป็นปัญหาขึ้นมาเลย เพราะว่าพอเป็นประโยชน์สำคัญของแผ่นดินแล้วผู้นำฝ่ายค้านไปถามเขา มันต้องตอบ ถ้าเราบังคับว่าให้ตอบ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นายภัทร คำพิทักษ์ : ความจริงตัวท้ายที่ท่านอาจารย์ป้ายเมื่อสักครู่ครับ ผมเห็นว่าคุณจริงมันไม่น่าจะมีด้วยซ้ำไปนะครับ เพราะว่าในโลกการสื่อสารปัจจุบัน ต่อให้คุณไม่เปิดเผย คนมันก็พูดกัน เพราะฉะนั้นสิ่งที่คุณทำได้คือว่าคุณจะต้องพูด เมื่อการยื่นกระทู้นี้ นะครับ มันก็ถามได้ ๓ คำถามอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามก็หนีคำถามไม่ได้ และตอบอย่างไรก็ได้ คือเรื่องจะบอกว่าเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยมันขึ้นอยู่กับว่าเปิดเผยเป็นหลัก ผมว่านะครับ เปิดเผยเป็นหลักในโลกสมัยใหม่ เพียงแต่ว่าเปิดเผยนี้เปิดเผยขนาดไหน อันนี้ผมคิดว่ามันเป็นหลักที่เขาวางไว้ตั้งแต่ ๒๕๓๕ มาตรานี้ใช้ใหม่ครับ แล้วก็มาพัฒนาอีกที ๒๕๔๐ ผมว่าถ้อยคำข้างหลังมันไม่จำเป็นเลยในโลกสมัย ผมว่าเขาตอบอย่างไรก็ได้ เพราะว่ามันอยู่ใน ๓ คำถามนั่นเอง

ประธาน : ไม่ นี่มีมานานแล้ว ประโยคสุดท้ายมีมานานแล้ว ประโยคสุดท้ายที่รัฐมนตรีมีสิทธิไม่ตอบมีมานานแล้ว ไม่ใช่เพิ่งมี มันต่างกันกับการเปิดเผยโดย leak ออกมากับการเปิดเผยโดยเป็นคำพูดของรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรี เพราะมันจะไปผูกมัดประเทศเลย ยกตัวอย่างเช่นว่า เขมรขีดเส้นรุทมาเนี่เราจะดำเนินการอย่างไร สมมุติว่ารัฐบาลกำลังดำเนินการอยู่ รัฐบาลก็จะตอบว่า ยังตอบไม่ได้ เพราะถ้าขึ้นตอบไปทางโน้นเขารู้เลย อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นอันนี้จะมียู่มานานแล้ว ไม่ใช่เพิ่งมี

นายภัทร คำพิทักษ์ : ๒๕๓๕ ครับ เมื่อสักครู่ผมก็บอก ๒๕๓๕ ครับ แต่ว่าตัว wording นี้รู้สึก ๒๕๔๐ ตัวเดิมนี่นะครับ แต่ที่นี้ผมว่า

ประธาน : ตัวไหน ตัวข้างล่างนี้ใช้ใหม่ครับ อันนี้หรือเปล่า อันนี้เพิ่งมา

นายภัทร คำพิทักษ์ : เพิ่งมาใช้ใหม่ครับ

ประธาน : อันนี้เพิ่งมา มี กระทู้ถามด้วยวาจาเพิ่งมา

นายภัทร คำพิทักษ์ : ครับ ที่นี้ผมว่าอยู่ที่ลีลานั้นครับ ท่านอาจารย์ ผมเห็นอยู่ในต่างประเทศที่ท่านก็ระณาพูดถึง ลีลาของผู้นำที่จะตอบ ที่ท่านอาจารย์คิด คือเราคิดแบบชื่อ ๆ เราก็ตอบเขาแบบชื่อ ๆ ว่าเราอยู่ในระหว่างดำเนินการ แต่ผมเชื่อว่านักการเมืองเขามีลีลาที่เขาจะตอบแบบของเขาได้อยู่เหมือนกันนะครับ แต่ผมว่าน่าจะมี favor ให้ผู้นำฝ่ายค้าน ไม่ทราบปีที่เขียน ท่านอัครพจน์เขาเขียนว่าอย่างไรไม่รู้ครับ

นายอัคร จารุจินดา : คืออันนั้นหมายความว่า โดยปกติถ้าสมาชิกถามแล้ว เขาจะตอบ แต่ไม่ได้ตอบกลางสภา เขาจะตอบในราชกิจจานุเบกษา ตอบเป็นหนังสือ แต่ถ้าผู้นำฝ่ายค้านถามเมื่อไรต้องตอบกลางสภา แต่ข้อยกเว้นนี้ยังมีอยู่

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

รศมี ๖/๒

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

เลขานุการ : ผมขออนุญาตให้ข้อมูลครับ รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๓๔ มาตรา ๑๔๙ เป็นตัวอย่างครับ สมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทุกคนมีสิทธิตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีในเรื่องใดเกี่ยวกับงานในหน้าที่ได้ แต่รัฐมนตรีย่อมมีสิทธิที่จะไม่ตอบ เมื่อรัฐมนตรีเห็นว่าเรื่องนั้นยังไม่ควรเปิดเผย เพราะเกี่ยวกับความปลอดภัยหรือประโยชน์สำคัญของแผ่นดิน

การตอบกระทู้ถามตามวรรคหนึ่งให้ตอบในราชกิจจานุเบกษา เว้นแต่เป็นกระทู้ถามของผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรหรือเป็นกระทู้ถามที่ประธานวุฒิสภาหรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี เห็นว่าเป็นกรณีเร่งด่วนหรือเป็นประโยชน์ต่อประชาชนเป็นส่วนรวม หรือจะยังประโยชน์ให้เกิดแก่การบริหารราชการแผ่นดินจะกำหนดให้ตอบในที่ประชุมแห่งสภานั้น ๆ ก็ได้

ประธาน : คืออันนี้พอเขียนมาในปี ๒๕๓๔ แล้วก็พบว่าประธานสภาผู้แทนราษฎร ถูกบังคับให้ตัดสินใจว่ามันเป็นเรื่องกรณีเร่งด่วน เป็นประโยชน์สำคัญของแผ่นดินหมดทุกเรื่องเลย ที่เขียนไว้ให้ก็ไม่มีประโยชน์ ทุกคนก็กระทู้ ยกเว้นคุณนิยมคนเดียว นิยม วรปัญญา แกเอาสถิติของแก แกไม่สนใจอะไร แกถามแล้วพอถึงเวลา แล้วราชกิจจานุเบกษาของแกนี่เป็นเล่ม ๆ เลย กระทู้ ถึงเวลาแกไปเลือกตั้ง แกก็เอาอันนี้ไปพิมพ์แจกให้ชาวบ้านเห็นว่าผลงานแกขนาดไหน ส่วนพวกที่ตั้งกระทู้ถามมันหยดย่อยในสภา ถ่ายทอดเสร็จแล้วมันก็เลยไปแล้วไม่มีหลักฐาน ถ้าปล่อยให้เขาไปเป็นเรื่องของข้อบังคับเขาก็หมดเรื่อง แต่ว่าผู้นำฝ่ายค้านถ้าเราจะให้ favor อะไรนี้อาจจะต้องไปเขียนที่ไหนสักแห่งหนึ่งในเรื่องบางเรื่อง ที่ทำอย่างไรถึงจะให้ประธานสภาเข้าใจว่า สมาชิกสภาเขามีสิทธิจะพูดทราบเท่าที่เขามีเรื่องจะพูด ไม่ใช่ไปกำหนดว่าคุณต้องพูดแค่ ๕ นาที ต้องเขียนในเรื่องตรงข้อบังคับ ที่เราให้ออกข้อบังคับ แต่ว่ามันก็เป็นปัญหาอยู่เหมือนกัน ตรงที่ว่าบ้านเรา ชาวบ้านชี้ราคาพูดฟังเขาพูดกันมาก ๆ ทั้งวันไม่ได้อะไรนี่ก็ชักโกรธ มีไปทำไม ส.ส. พูดกันทั้งวันทั้งคืน ความจริงเขามีไว้ให้พูดแล้วไม่เข้าใจ เขาไม่เข้าใจเองว่า ส.ส. นั้น มีมาเพื่อที่จะให้มาพูด เดี่ยวลองโน้ตไปที่ตรงตามข้อบังคับดูสิ ไปมาตรา ๑๕๖

เลขานุการ : มาตรา ๑๕๖ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร มีสิทธิเข้าชื่อเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรี ญัตติดังกล่าวต้องเสนอชื่อผู้สมควรดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนต่อไป ซึ่งเป็นบุคคลตามมาตรา ๑๗๑ วรรคสอง อันนี้เป็นของเดิมนะครับ

ซึ่งต้องเป็น ส.ส. และเมื่อได้มีการเสนอญัตติแล้วจะมีการยุบสภาผู้แทนราษฎรมิได้ เว้นแต่จะมีการถอนญัตติหรือการลงมตินั้นไม่ได้คะแนนเสียงตามวาระสาม

การเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปตามวาระหนึ่ง ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของนายกรัฐมนตรีที่มีพฤติการณ์ร้ายว่ยผิดปกติ ส่อไปในทางทุจริตต่อหน้าที่ หรือจงใจฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย จะเสนอโดยมีการยื่นคำร้องขอถอนจากตำแหน่งก่อนมิได้ และเมื่อได้มีการยื่นคำร้องแล้ว ให้ดำเนินการต่อไปได้โดยไม่ต้องรอผลการดำเนินการ

เมื่อการอภิปรายทั่วไปสิ้นสุดลงโดยมิใช่ด้วยมติให้ผ่านระเบียบวาระเปิดอภิปรายนั้น ให้สภาผู้แทนราษฎรลงมติไว้วางใจหรือไม่ไว้วางใจ ซึ่งต้องไม่ลงมติในวันเดียวกันกับวันที่การอภิปรายสิ้นสุดลง มติไม่ไว้วางใจต้องมีคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร

ในกรณีที่มีมติไม่ไว้วางใจมีคะแนนเสียงไม่มากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งเข้าชื่อเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายนั้นเป็นอันหมดสิทธิที่จะเข้าชื่อเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีอีกตลอดสมัยประชุมนั้น

ในกรณีที่มีมติไม่ไว้วางใจมีคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร ให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรนำชื่อผู้ได้รับการเสนอชื่อตามวาระหนึ่ง กราบบังคมทูลเพื่อทรงแต่งตั้งต่อไป และมีให้นำมาตรา ๑๗๒ มาใช้บังคับ

ประธาน : ี่ระบบเราเปลี่ยนแล้ว พวกนี้คงไม่ต้องมีแล้วกระมัง นี่ก็ไม่ต้องมีแล้วมันไม่มีเรื่องถอนถอน

นายภัทร คำพิทักษ์ : ท่านอาจารย์ครับ ภาษามันกระโดด ๆ ไปไหมครับ

ประธาน : ตรงไหน

นายภัทร คำพิทักษ์ : ช่วงนี้ครับ พารากราฟที่ว่า ต้องไม่ลงมติวันเดียวกันกับวันที่การอภิปรายสิ้นสุดลง เมื่อการอภิปรายทั่วไปสิ้นสุดลงโดยมิใช่ด้วยมติให้ผ่านระเบียบวาระเปิดอภิปรายนั้น ผมว่ามันอ่านยาก

ประธาน : คือแทนที่จะลงมติ ถ้ารัฐบาลเขามั่นใจเสียง เขาจะเสนอบอกขอให้ผ่านระเบียบวาระนี้ไป พอผ่านระเบียบวาระนั้นไปปั๊บมันจบเลย ตก คือมันมีอีกอันหนึ่ง คือให้หยิบยกเรื่องอื่นขึ้นพิจารณา ญัตติใดที่กำลังพิจารณาอยู่ ถ้าสภามีมติให้ยกเรื่องอื่นขึ้นพิจารณา แล้วก็ญัตติ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ที่กำลังพิจารณาอยู่นั้นตกไป วันก่อนสภาเขากำลังลงมติเรื่องจะถอดถอนคุณสมศักดิ์หรืออย่างไร ประธานในระหว่างรอนี้ขออนุมัติสภาพิจารณาเรื่องอื่นไปก่อน แล้วก็พิจารณาไปเรื่อย ผมก็บอกกับสมาชิก พอดีเขามานั่ง ศักดิ์ขี้มานั่งอยู่ บอกคุณริบวิ้งไปบอก นั่นคุณทำให้ญาติของคุณสมศักดิ์ ตกไปแล้ว ก็หยิบยกเรื่องอื่นขึ้นมาพิจารณาแล้วก็ไม่ได้ยกเว้นข้อบังคับ เขาก็วิ่งไปแล้วกลับมาบอกว่า ไปบอกแล้ว เขาบอกทำอย่างนี้มาหลายหนแล้ว เพราะฉะนั้นอย่าพูด ถ้าพูดเดี๋ยวมันตกไปหมด ความจริงมันตก ถ้าสภายกเรื่องอื่นขึ้นมาพิจารณา เรื่องที่กำลังพิจารณาอยู่นี้มันตกไปเลย ข้อบังคับเขียนชัด

นายศุภชัย ยาวะประภาส : ท่านประธาน ผมเรียนถามนิดหนึ่งนะครับว่า อย่างกรณีที่ท่านประธานยกให้เห็นเป็นตัวอย่าง ถ้าเกิดมี คือใช้เสียง ๑ ใน ๕ ก็คือ ๗๐ คน ก็เปิดอภิปรายได้แล้ว เสร็จแล้วพอเปิดอภิปรายได้ พอเปิดอภิปรายสิ้นสุดลงแล้วยังไม่ได้ทันลงมติ แล้วก็ตอนนั้นเหลือคนนั่งอยู่ในห้องประชุมคนเดียว เกิดประธานก็บอกให้พิจารณาวาระอื่น ก็แปลว่าเรื่องนี้ก็จบไปเลยใช่ไหมครับ แม้ว่าในห้องประชุมอาจจะไม่มีคนเหลืออยู่ก็ไม่ใช่

ประธาน : เว้นแต่จะริบวิ้งเข้ามานับคะแนน นับใหม่หรือนับองค์ประชุม

นายศุภชัย ยาวะประภาส : เวลาจะให้มีการเบี่ยงวาระอื่นเป็นดุลยพินิจ เป็นวินิจฉัยของท่านประธานที่ประชุมใช่ไหมครับ

ประธาน : ต้องเป็นมติ

นายศุภชัย ยาวะประภาส : ต้องเป็นมติด้วยใช่ไหมครับ แต่มติก็คือว่าเป็นมติของ

ประธาน : เสียงข้างมากธรรมดา

นายศุภชัย ยาวะประภาส : เสียงข้างมากหมายถึงเสียงของคนที่อยู่ในที่ประชุม หรือเปล่าครับ

ประธาน : เสียงของคนที่อยู่ในที่ประชุม ที่เป็นองค์ประชุม สมมติ ๕๐๐ คน ใช้ไหม ถ้ามี ๒๕๐ คน ๑๒๖ คนก็ผ่านได้เลย แต่ว่าที่ผ่านมาเขาไม่ค่อยทำกัน มันก็จะเสียรังวัดทางการเมือง แต่ถ้าเมื่อไรถ้าเขาไม่แน่ใจ แล้วเขามั่นใจว่าจะคะแนนเสียงเขาพอ ซึ่งตามปกติมันก็พอ อยู่แล้ว พออภิปรายได้ ๒ คน เขาก็บอกว่าขอเสนอญาติให้ผ่านระเบียบวาระไปจบเลย

นายศุภชัย ยาวะประภาส : แต่คำว่า การอภิปรายทั่วไปสิ้นสุดลง ก็แปลว่า ต้องอภิปรายให้สิ้นสุดลงก่อนใช่ไหมครับ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ประธาน : เปล่า มันสิ้นสุดลงเพราะเหตุที่มันผ่านระเบียบวาระเปิดอภิปราย การสิ้นสุดลงมันสิ้นสุดได้ด้วยหลายเหตุ เหตุหนึ่งก็คือผ่านระเบียบวาระไปคือหยิบยกเรื่องอื่น ขึ้นพิจารณา หรือ ๒. การอภิปรายนั่นจบ

นายศุภชัย ยาวประภาษ : ถ้าอย่างนี้ก็แปลว่า นิดเดียววนะครับ ขอเรียนถามจะได้ เข้าใจ อันนี้ก็แปลว่าทางฝ่ายที่คุมเสียงข้างมาก ถ้าอยากจะให้ยุติเมื่อไรก็ยุติได้อยู่แล้ว เพราะว่าการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินก็ว่าไปแล้วเสียงข้างน้อยก็ทำไม่ค่อยได้เท่าไรหรอก

ประธาน : ทำไม่ค่อยได้ แต่ว่าในทางการเมืองที่เขาไม่ทำกัน เพราะว่าถ้าทำ แบบนั้นปีนีสื่อมันรุมเล่นงาน สื่อเอาตายเลย เพราะฉะนั้นเขาก็เสียจริต เขาก็เลยปล่อยให้ว่าไป

นายศุภชัย ยาวประภาษ : คือผมเรียนถาม เพราะว่าโดยความเข้าใจของผมเอง ก็มองว่าระบบการเลือกตั้งที่เราออกแบบกันนี้มันจะเป็นระบบการเลือกตั้งที่พรรคที่ได้เสียงข้างมาก คงจะต้องอย่างเก่งก็ประมาณสัก ๗๐ เปอร์เซ็นต์ ไม่น่าจะได้เยอะกว่านั้นเท่าไรหรอก ซึ่งก็แปลว่าที่เราเรียกกันว่าเผด็จการรัฐสภา ก็จะเกิดยาก แต่ขณะเดียวกันตรงนี้ก็คล้าย ๆ เป็นอาวุธ อีกอันหนึ่งของฝ่ายเสียงข้างมากเหมือนกัน เพราะว่าถ้าจะเปิดอภิปรายก็ให้เปิด แต่พออภิปรายไป ๒-๓ คนจะหมั่นไส้หรืออะไรขึ้นมาก็ไม่รู้ก็ขอไปก็จะจบแล้ว แต่นั่นก็แปลว่าเป็นเผด็จการโดยรัฐสภา แบบหนึ่งเหมือนกัน ผมถึงเรียนถามว่าตรงนี้ ถ้าเขาจะเปลี่ยนไปเป็นระเบียบวาระอื่น เขาต้องใช้ เสียงครึ่งหนึ่งของทั้งสภา หมายถึง ๕๐๐ คน หรือว่าครึ่งหนึ่งของคนที่อยู่ในสภา ณ วันนั้น

ประธาน : ครึ่งหนึ่งที่อยู่ในสภา เพราะมันจะเป็น simple majority

นายศุภชัย ยาวประภาษ : เพราะฉะนั้นก็แปลว่าตัวคนที่ค้าน คนที่ส่งเรื่องมา อภิปรายไม่ว่างใจหรืออภิปรายทั่วไปก็ต้อง pack กันดี ๆ ไม่ใช่เขียนเล่น ๆ เหมือนกัน เพราะ ถ้าเขียนเล่น ๆ ก็จะถูกย้อนศรแบบนี้ ก็เพียงแต่ยังรู้สึกเหมือนกันว่าการอภิปรายทั่วไปแบบนี้ จริง ๆ ข้อดีก็คือว่า คือมันมีกันไว้แล้วว่าลงชื่อได้สมัยประชุมหนึ่งได้แค่ครั้งเดียว เพราะฉะนั้นจะทำ บ่อย ๆ ก็ไม่ได้ จะทำก็ต้องทำด้วยตั้งใจที่จะทำจริง ๆ แล้วก็มีเหตุที่จะทำจริง ๆ แต่ขณะเดียวกัน รัฐบาลก็สามารถจะใช้เสียงข้างมากจัดการได้เหมือนกัน

ประธาน : แต่ว่าถ้าเราไม่ได้ห้ามอะไรไว้ บางทีฝ่ายค้านเข้าชื่อได้มากกว่า ๑ คน เพราะว่าคนที่ถูกห้าม เวลาเขาลงชื่อเขาจะลงเท่าที่ตามจำนวน ก็เหลืออีกส่วนหนึ่งไว้ เกิดอะไรขึ้นมาส่วนหลังนี้ก็ไปลงชื่อใหม่ ส่วนแรกไม่ลงชื่อเพราะห้ามไว้แล้วใช้ใหม่ แต่เขาก็ต้องมี เสียงมากพอ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : ผมดูตัวเลขแล้วถ้าเกิน ๑ ใน ๕ ก็ ๑๐๐ คน เพราะฉะนั้นถ้าลงครั้งที่ ๑ แล้ว พอลงอีกทีหนึ่งก็ได้สัก ๒ ครั้ง เพราะว่าครั้งที่ ๓ คงไม่ได้แล้ว ก็จะมีโอกาสแค่นั้นเอง แล้วก็ในโอกาสตรงนั้นถ้าฝ่ายรัฐบาลสามารถที่จะใช้ tactic แบบนี้ ก็สามารถที่จะ kill ข่าเรื่องการอภิปรายตรงนี้ได้เหมือนกัน เพียงแต่มันก็เป็นประเด็นทางการเมืองว่าคุณเห็นการอภิปราย แล้วก็คุณใช้ tactic แบบไม่ค่อยจะถูกต้องเท่าไร อันนั้นเขาคงไปว่ากันทางการเมือง

ประธาน : เชิญภักดิ์

นายภักดิ์ คำพิทักษ์ : ท่านอาจารย์ครับ คือแสดงว่าที่ผ่านมาทั้ง ๒ ฝ่ายก็ไม่ชำนาญในข้อนี้ ถ้าเกิดถ้าชำนาญก็เอาไปใช้ประโยชน์ในทางการเมืองได้ เพราะฉะนั้นทำไมเราไม่เขียนให้มันชัด ๆ ตรง ๆ ไปว่า ระหว่างการอภิปรายในกรณีนี้ห้ามไม่ให้เกิดการเสนอวาระอื่นหรืออะไรต่ออะไร คือเขียนให้กระบวนการนี้มันสั้น ให้มันสุดไปของมัน เขียนตรง ๆ แบบนั้นนะครับ อาจารย์ เพราะว่าถ้าเขียนอย่างนี้ก็แสดงว่ามันก็เป็นช่องว่างอย่างที่อาจารย์ศุภชัยว่าคือว่าถ้ารัฐบาลรู้ก็เอาเสียงข้างมากมาปิดปาก แล้วก็ทำแนบเนียนไปได้ ไปทำเหมือนปีนลั่นว่าเกิดเหตุอย่างนี้ปั๊บปิดปากฝ่ายค้านไปเลยใช้ไหมครับ โดยทำเป็นประธานสภาไม่รู้ไม่ชี้ขึ้นมาอะไรอย่างนี้ อย่างนั้นทำไมเราไม่เขียนให้มันตรง ๆ ไปเลยว่า ระหว่างอภิปรายไปจนถึงเหตุที่จะลงมติ ห้ามไม่ให้เกิดการเสนอวาระอื่นเข้ามาแทรก มาอะไรต่ออะไรอย่างนี้ เขียนอย่างนั้นได้ไหมครับ

ประธาน : เขียนก็ได้ แต่ว่ามันก็เท่ากับไปใช้ดุลยพินิจแทนสภา เพราะว่าเราก็ไม่รู้ว่าจะเหตุอะไรมันจะเกิดขึ้นได้บ้าง ในทางการเมืองคนที่เสียงข้างมากเขาจะไม่ค่อยกล้าใช้วิธีนี้ เพราะว่ามันเท่ากับปล้นกลางแดดหรืออะไรที่ชาวบ้านเขาจะรู้ประณามเลย ผู้เขานั่งทนฟังไปเรื่อย ๆ เต็มใจก็จบ จะเห็นว่าที่ผ่านมายังไม่มีใครเคยใช้ นอกจากในอดีตนานมาแล้วเมื่อ ๕๐-๖๐ ปีมาแล้วเคยมี สมัยใครสักคน

นายอัชพร จารุจินดา : พออภิปรายไปแล้ว ไปตกลงกันได้ก็โอเค จบไม่ลงมติ หรือบางทีข้อกล่าวหาที่นั่น กล่าวหาไปเสียแล้วเขาพิสูจน์ในกลางสภาเลยว่ามีใช่ และทุกคนก็ยอมรับว่ามีใช่หรือ บางทีก็จบไป ไม่ต้องลงมติ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ประธาน : คือมันมีเหตุอะไรได้หลายเหตุ แต่ในทางที่จะไปหักโค้นด้วยวิธีไม่ให้
อภิปรายโดยใช้วิธีนี้จะเสียรั้งวัดทางการเมือง ตัวการเมืองมันจะบังคับมันในตัว อันนี้เราก็เลย
ไม่ควรจะไปตัดสินใจแทนเขา

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขออนุญาตท่านประธาน อันนี้ที่เหตุผลที่ตัดเรื่อง
การเสนอชื่อนายกรัฐมนตรีออกไปนี่นะครับ ที่ว่าจะเสนอคนใหม่ออกไป รวมทั้งตัดเรื่อง
การถอดถอน ต้องยื่นถอดถอนก่อนออกไป เหตุผลที่จะอธิบายนี่นะครับ จะได้อธิบายได้ตรงกันว่า
เหตุผลที่ตัดไป เพราะอะไรนะครับ

ประธาน : เพราะเราไม่มีเรื่องถอดถอนแล้ว

นายประพันธ์ นัยโกวิท : แล้วที่นี้ถ้าเกิดเขามีข้อมูลเรื่องร่ำรวยผิดปกติอะไรนี้

ประธาน : เขาก็ต้องไปยื่นต่อ ป.ป.ช. อยู่แล้ว

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ให้เขาไปทางโน้นเลย

ประธาน : เขาไปทางโน้น นี่ไปบังคับว่าคุณจะยื่นได้ต่อเมื่อคุณได้ไปยื่นต่อ ป.ป.ช.
แล้ว ครั้นบางเรื่องมันคาบ ๆ เกี่ยว ๆ เขาก็ไม่ไปยื่น พอไม่ไปยื่น พูดเรื่องทุจริตก็ไม่ได้ เลยใช้คำว่า
ทุจริต คำเดียวเขาก็ประท้วง ๆ ซึ่งแทนที่จะป้องกันอะไรได้ มันก็กลายเป็นเครื่องมือในการที่ทำให้
กลไกเหล่านี้ไม่สะดวก จริง ๆ บทบัญญัติอันนี้มีมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ ซึ่ง design ไว้สำหรับให้
ฝ่ายบริหารแข็งแกร่งมาก ๆ แล้วเราพบแล้วว่าพอมันแข็ง ๆ มากมันหักกลางคัน แต่มาปี ๒๕๕๐
ก็ยังไม่ไหว ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ตั้งใจให้แข็งแล้วแต่ก็ยังใส่ พอมาถึงตอนนี้เราเลิกแล้ว เรื่องถอดถอน
เราก็ไม่มีแล้ว เขาก็จะได้อภิปรายได้สะดวก ได้ทุกเรื่องทุกราว ไม่จำเป็นจะต้องไปอยู่ที่ใ้เงื่อนไข
ส่วนพรรคสุดท้ายที่ตัดออก เดิมเขาไม่มีรายชื่อ แล้วเขาก็เสนอขึ้นมาก่อนเลย ก่อนจะอภิปราย
คนอื่นเขาบอกเอาคนนี้ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่รู้ว่าจะอภิปรายสำเร็จหรือไม่สำเร็จ พอเกิดสำเร็จเขาก็บอกว่า
ไปกราบบังคมทูลโดยไม่ต้องผ่านสภา ซึ่งผมก็คิดว่ามันเป็นกลไกที่ไม่น่าจะถูกต้อง ของเราที่เราบอก
อย่างไรก็ต้องไปผ่านสภา สภาที่ต้องไปว่ากันไป เพราะฉะนั้นก็ต้องตัดตัวนี้ออกเสียด้วย เชิญครับ

นายอภิชาติ สุขัคคานนท์ : ท่านประธาน ผมขออนุญาตครับ เรื่องถ้อยคำในนี้
ที่เขียนว่า มติไม่ไว้วางใจต้องมีคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่
ของสภาผู้แทนราษฎร ถ้ามีอยู่ ปกติมี ๕๐๐ คน แล้วก็เกิดลาออกไปเสีย ป่วยเสีย ลาออกก็แล้วกัน
นะครับ เอาเท่าที่มีอยู่ก็เหลือ ๔๙๐ คนอย่างนี้ ผมเข้าใจถูกไหมครับ ต้องได้ครึ่ง เกินครึ่งของ
๔๙๐ คน

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ประธาน : ไข่

นายอภิชาติ สุขัคคานนท์ : ไม่ใช่ของที่มาประชุมนะครับ

ประธาน : ไม่ใช่

นายอภิชาติ สุขัคคานนท์ : อันนี้ก็จะยากกว่าที่มาประชุม

ประธาน : นี่ absolute majority ครับ คือทั้งหมดของที่มี

นายอภิชาติ สุขัคคานนท์ : ขอบพระคุณครับ

ประธาน : ถ้า simple ก็ทั้งหมดของที่มาประชุม เชิญครับ

นายศุภชัย ยาวะประภาส : ขออนุญาตขอความรู้ว่า ที่กำหนดว่าไม่ลงมติในวันเดียวกับวันที่อภิปรายสิ้นสุดลง เหตุผลคืออะไรครับ

ประธาน : ให้ใจเย็น ให้กลับไปคิดสักคืนหนึ่ง กำลังประชุม ต่อกันมาสด ๆ ร้อน ๆ ถ้าลงเดี๋ยวนั้นเดี๋ยวมัน ก็ให้ไปนอนคิดสักคืนหนึ่ง

นายอัชพร จารุจินดา : ในทางปฏิบัติ อภิปรายจนถึง ๖ ทุ่ม ก่อน ๖ ทุ่ม มันจะได้ลงมติวันรุ่งขึ้นได้

ประธาน : ความจริงที่ทำกันยุ่งเครียดหนัก นอนก็ไม่ได้นอน ความจริงที่เขาทำคือเขาไม่ได้ต้องเร่งรัดถึงว่าวันรุ่งขึ้นหรืออีก ๒-๓ วันก็ได้ รัฐบาลก็คงกลัว ถ้าหลายวันนักคนเรียกร่องมันจะเยอะ ซองขาวมันจะมากขึ้น โอเคนะครับ

นายนครชิต สิงหเสนี : ขออนุญาตครับ พวกมองโลกในแง่ร้ายเขาบอกให้เวลา lobby ของขาวมาได้ทั้ง ๒ ทางครับ

เลขานุการ :

มาตรา ๑๕๗ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในหกของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร มีสิทธิเข้าชื่อเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีเป็นรายบุคคล และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๕๖ วรรคสอง วรรคสามและวรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

รัฐมนตรีคนใดพ้นจากตำแหน่งเดิม แต่ยังคงเป็นรัฐมนตรีในตำแหน่งอื่น ภายหลังจากวันที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเข้าชื่อตามวรรคหนึ่งหรือพ้นจากตำแหน่งเดิมไม่เกินเก้าสิบวันก่อนวันที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเข้าชื่อตามวรรคหนึ่ง แต่ยังคงเป็นรัฐมนตรีในตำแหน่งอื่น ให้รัฐมนตรีคนนั้นยังคงต้องถูกอภิปรายเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจต่อไป

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

รศมี ๖/๙

ประธาน : นี่เรายังคงรูปรอยของปี ๒๕๔๐ อยู่ คือให้อภิปรายไม่ไว้วางใจ นายกรัฐมนตรีแล้วก็รัฐมนตรีเป็นรายคน ไม่ยอมให้อภิปรายคณะรัฐมนตรีทั้งคณะ เราจะยังคงยืน อย่างนั้นอยู่หรือไม่

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : เรียนถามท่านประธานจากประสบการณ์ครับ ถ้าหากให้อภิปรายทั้งคณะกับให้แยกอย่างที่โครงเดิม อันไหนมีประสิทธิภาพในการควบคุมที่สภา มีต่อฝ่ายบริหารมากกว่ากันครับ

ประธาน : คือถ้าเป็นเรื่องนโยบายของรัฐบาลทั้งหมด มันควรต้องอภิปราย คณะรัฐมนตรีทั้งคณะ เพราะเป็นคนรับผิดชอบ และเมื่ออภิปรายคณะรัฐมนตรีทั้งคณะนี้มันพูดได้ ทุกเรื่องเลย แต่ถ้าอภิปรายรัฐมนตรีเป็นรายบุคคล มันรวมทั้งนายกรัฐมนตรีด้วย มันก็จะพูดได้ แต่เฉพาะงานที่เขารับผิดชอบ เดิมปี ๒๕๔๐ ที่เขาคิดอย่างนี้และเขาคิดว่า นายกรัฐมนตรี รับผิดชอบทั้งหมด เวลานั้นนายกรัฐมนตรีถูกอภิปรายไม่ไว้วางใจและพ้นไป คณะรัฐมนตรีมันพ้นไป ทั้งคณะอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นนายกรัฐมนตรีในฐานะที่เป็นหัวหน้ารัฐบาลจึงยอมต้องตอบคำถาม ในทุกเรื่องได้ แต่เราพบแล้วว่าคราวที่แล้วพอถูกอภิปราย นายกรัฐมนตรีอภิปราย นายกรัฐมนตรี ก็จะไม่ตอบ และบอกเรื่องนี้ได้มอบให้คนอื่นแล้ว เรื่องนั้นมอบให้คนอื่นแล้ว เรื่องนี้มอบให้คนอื่นแล้ว เพราะฉะนั้นไม่ได้อยู่ในความรับผิดชอบของตัวเองก็ไม่ตอบก็จบ ฝ่ายค้านก็ได้แต่ตีกอกหัว ไม่รู้จะทำอย่างไร คือความตั้งใจของคนที่เขาทำเรื่องนี้ เขามองจากรูปแบบฝรั่ง นายกรัฐมนตรี ต้องรับผิดชอบ ต้องรู้หมด ไปถามอะไรนายกรัฐมนตรีก็ต้องตอบได้ แต่พอเราเจอแบบของไทย ตูมปั๊นนี่ไปไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเราจะต้องมาคิดว่าแล้วเรายังจะคงแบบนี้หรือว่าจะเอากลับไป ของเดิมของเรา

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ท่านประธานครับ ถ้าหากเราให้มันมีทั้ง ๒ อย่าง
ได้ไหมครับ

ประธาน : เดิมมันก็มีอย่างนี้ อย่างไรก็ตาม คณะรัฐมนตรีทั้งคณะหรือรัฐมนตรีเป็น
รายบุคคล คำว่า รัฐมนตรีเป็นรายบุคคล มันรวมนายกรัฐมนตรีด้วย

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ครับ ก็เพิ่มรัฐมนตรีทั้งคณะเข้าไปครับ จะทำให้สภา
เขามีทางที่จะดักไม่ไหวก่อน ทางรัฐบาลหลบซ้ายหลบขวาได้ ก็มาเพิ่มในมาตรานี้ก็ได้ครับ
ขอบคุณครับ

ประธาน : เอาไหม

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ผมว่าเอาครับ เพราะว่าคนไทยมันอย่างว่า มันสิ้น
มันไหลเยอะ

ประธาน : กลับไปที่เดิม ถ้ากลับไปก็ไปเขียนใหม่ วรรคแรกก็คณะรัฐมนตรีทั้ง
คณะ วรรคสองก็เป็นรัฐมนตรีเป็นรายบุคคล แล้วไม่ต้องพูดถึงนายกรัฐมนตรี แต่พอตรงที่ความเป็น
รัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลงใส่ตรงนี้ด้วย ถูกไม่ไว้วางใจตามมาตรานี้เพื่อให้รู้ว่าคำว่า
รัฐมนตรี หมายถึงนายกรัฐมนตรีด้วย เชิญครับ

นายศุภชัย ยาวะประภาส : ผมเห็นด้วยที่จะเพิ่มแบบที่ท่านอาจารย์ชาติชาย
เสนอ คราวนี้จะเรียนถามท่านนั่นเองครับว่า แล้วการลงชื่อจะเป็น ๑ ใน ๕ ๑ ใน ๖ เหมือนกัน
ไหมครับ ๒ กรณี

ประธาน : เหมือนกันครับ

นายศุภชัย ยาวะประภาส : ก็คือถ้าเป็นรายบุคคลนี้ก็คือใช้ ๑ ใน ๖ หรือครับ
คือในนี้จะมี ๑ ใน ๕ กับ ๑ ใน ๖ คือถ้าเป็นนายกรัฐมนตรีเป็น ๑ ใน ๕ เมื่อสักครู่นี้ผมเห็นอะไรมี
๑ ใน ๖ อันนี้ ๑ ใน ๕

ประธาน : ถ้านายกรัฐมนตรี ๑ ใน ๕

นายศุภชัย ยาวะประภาส : ครับ แล้วก็มี ๑ ใน ๖ ก็เลยจะเรียนถามว่าเราควร
จะเอาเท่ากันไหม ๒ กรณีนี้ครับ

นายอภิชาติ สุขัคคานนท์ : อันนี้รู้สึก ขอโทษครับ ขออนุญาตท่านประธานครับ
รู้สึกในคณะบริหารเราเคยพูดกันใช่ไหมครับว่าควรจะเป็นเท่า ๆ กันให้ประชาชนไม่สับสน
เป็น ๑ ใน ๕ หรือ ๑ ใน ๖ ก็ให้เป็นอย่างเดียวกันครับ ขอบพระคุณครับ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

เลขานุการ : ให้ข้อมูลท่านประธานครับ ในรัฐมนตรี ๒๕๓๔ ใช้ ๑ ใน ๕ นะครับ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของ สภาผู้แทนราษฎรมีสิทธิเข้าชื่อเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีเป็น รายบุคคลหรือทั้งคณะ ก็ใช้ทั้ง ๑ ใน ๕ ทั้งคู่

ประธาน : เขารวมเขียนในที่เดียวกัน ก็กลับไปเขียนรวมกัน เอา ๑ ใน ๕ ก็ ๑ ใน ๕ ๑ ใน ๖ ก็น้อยไป ทีนี้เมื่อวานนี้ผมไปเห็นข้อสรุปของฝ่ายเลขาเขาไปสรุปมาจากไหน ไม่รู้บอกว่า เราตกลงกันว่าให้อภิปรายได้ทุกสมัย คือเปลี่ยนเป็น ๒ สมัย แล้วก็ให้อภิปรายได้ ทุกสมัย แล้วก็มาถึงตอนหลังมี ๒ พรรค ผมก็จำไม่ได้ แต่รู้สึกไม่ใช่ อันนั้นสมัยละครั้ง ไม่ได้ปีละครั้ง ที่เขียนไว้ ผม question mark ไว้ เขามาให้ดูหรือยัง เผยแพร่ไปหรือยังไม่รู้ ยังใช้ไหม

เลขานุการ : มติเมื่อวันที่ ๓๐ เราคุยกันว่า

ประธาน : ปีละครั้ง

เลขานุการ : ปีละครั้ง ใช่

ประธาน : แต่ในนั้นเขียนว่า สมัยละครั้ง ผ่านคุณไปแล้วด้วย พอดีผมเปิดมาพอดี ทำไม เชิญครับ

นายศุภชัย ยาวะประภาส : ท่านประธานครับ ผมพยายามคิดตรงนี้ว่า คือถ้าเป็น ๑ ใน ๕ แล้วก็เรามีสมัยประชุมเดียว บางทีก็อาจจะเป็นไปได้ว่าคงเปิดได้ครั้งเดียว เนื่องจาก มันเปิด ถ้าลงชื่อแล้วมันลงช้าไม่ได้ คือถ้าเปิด ๒ ครั้งก็แปลว่าฝ่ายค้านต้องมี ๒๐๐ คน ฝ่ายรัฐบาล ก็ ๓๐๐ คน แต่ถ้าใช้ ๑ ใน ๖ ถ้ารัฐบาลมี ๓๐๐ คน ๓๒๐ คนอะไรอย่างนี้ ฝ่ายค้านก็ยังเปิดได้ ๒ ครั้ง อันนี้ก็เลยพยายามนั่งคิดว่าเราจะเปิดโอกาสให้ฝ่ายค้านทำหน้าที่ในเรื่องการควบคุม ฝ่ายบริหารให้เต็มที่หน่อย ก็จะเหมือนกับเปิดได้ ๒ ครั้ง แต่ถ้าให้เปิดได้ ๒ ครั้งควรจะเป็น ๑ ใน ๖ คือถ้า ๑ ใน ๕ ดู ๆ แล้วตัวเลขที่มีอยู่ ที่เรากำหนดน่าจะสงสัยต้องใช้ ๒๐๐ คนถึงจะเปิดได้ ๒ ครั้ง ซึ่งจะยาก แต่ถ้า ๑ ใน ๖ จะใช้ประมาณ ๑๖๘ คนก็อาจจะมีโอกาสมากขึ้น คราวนี้ผมไม่แน่ใจ เหมือนกันครับว่า โดยหลักการแล้วเราควรจะให้เขามีโอกาสเปิดได้สัก ๒ ครั้งไหม หรือว่าครั้งเดียว ก็พอ อันนี้ผมไม่มีคำตอบให้ตัวเอง เพียงแต่ลอง raise ขึ้นมาเฉย ๆ เพราะตัวเลขมันไปสัมพันธ์กับ โอกาสในการที่จะเปิดอภิปรายครับ

ประธาน : คือเดิมที่เขามี ๒ สมัย แล้วเรียกสมัยหนึ่งว่าสมัยนิติบัญญัติ อีกสมัยหนึ่งเรียกว่าสมัยสามัญ ก็เพราะไม่ต้องการให้เปิดอภิปรายทั่วไปฟุ่มเฟือย เขาก็เลยเรียก

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

สมัย ๑ ว่า สมัยนิติบัญญัติเพื่อให้ทำกฎหมาย ตอนหลังเขาบอกกระทู้ก็ควรจะได้ด้วย ต่อมาเขาบอกญัตติอื่นก็ได้ด้วย ยกเว้นอย่างเดียวคือญัตติอภิปรายไม่ไว้วางใจ ก็แปลว่าความตั้งใจที่ set กันออกมาก็คือว่า ปีหนึ่งเอาสักครั้งหนึ่งอย่าไปเอาหลายครั้ง เพราะไม่อย่างนั้นรัฐบาลเขาจะไม่มีเวลาการทำงานไปเจอฝ่ายค้านเกรงเขาก็ลำบาก เพราะฉะนั้นก็เป็นทีที่ตกลงกันมาว่าเอาปีละครั้งเวลานี้เราเลิกสมัยนิติบัญญัติกับสมัยสามัญ เราให้มี ๒ สมัย เพื่อไม่ให้เสียความตกลงเดิมเขา เราก็บอกว่าปีหนึ่งให้เอาครั้งเดียว ครั้งเดียวก็คือในสมัยเดียว สมัยหนึ่งสมัยใดจะเอาสมัยไหนก็ได้ ฉะนั้นโอกาสจริง ๆ ที่ไปเขียนว่า หมดสิทธิเข้าชื้อกัน ในสมัยนั้นอีก ความจริงก็เกินไปแล้วไม่จำเป็นต้องเขียน เพราะถ้าเราไปกำหนดว่าสมัยเดียวมันก็ไม่ต้องไปเข้าชื้อ ก็ไม่ต้องกังวลตรงนั้น เพราะฉะนั้นตรงนี้เดี๋ยวก็ไปตัดออกเสียได้ ไม่จำเป็นต้องเขียนก็สั้นเข้าไปอีกหน่อย แล้วก็ช่วยกันจำไว้ก็แล้วกันว่าเวลาไปอธิบายว่า ทำไมเราถึงตัดออกก็บอกว่า เดิมเขียนเอาไว้ เพราะมันเปิดก็เหิน ๆ ก็ได้ เขาก็เลยไม่ให้เปิดอีก แต่ว่าพอไปบอกว่าให้เปิดได้สมัยนิติบัญญัติแล้วก็ไม่ได้ตัดความตรงนี้ออก มันก็เลยทิ้งค้างอยู่ เพราะไม่รู้ว่าจะเขียนไว้ทำไม

เลขานุการ : ผมขออนุญาตกราบเรียนท่านอาจารย์ศุภชัยเป็นข้อมูลครับ จริง ๆ แล้วไม่ใช่ตัวท่านรัฐมนตรีที่เดือดร้อนสักเท่าไร คนที่เดือดร้อนจริง ๆ เวลาอภิปรายไม่ไว้วางใจคือข้าราชการประจำครับ พวกผมต้องอยู่กัน ๕-๖ ทุ่มคอย support ข้อมูลไม่ได้หลับได้นอนกัน มันจะอยู่กันตรงนี้ครับ เพราะฉะนั้นจะมีปัญหาในการบริหารและในการทำงานมาก เพราะว่าถ้าเปิดอภิปรายกันได้บ่อย ๆ ไม่ต้องทำงานกันเลยครับ คือทุกวันนี้ นอกจากเกณฑ์ของ ก.พ.ร. แล้วนี้พวกผมถ้าถูกฝ่ายค้านเกรงไม่ต้องทำงานเลย

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : ที่ผมเรียนถามเพราะว่าบางที concept ของการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินโดยสภา ถ้ามองว่าการมีโอกาสได้ ๑ ครั้งก็น่าจะสะท้อนให้ประชาชนได้เห็นภาพการทำงานแล้วก็โอเค เพียงแต่เมื่อสักครู่นี้เผชิญมีมาตราเมื่อสักครู่นี้มันถูกเตะตัดขาได้ครับ ยังไม่ทันจะเลี้ยงลูกเข้ายิงเลยครับ อ้ายนั้นก็บอกว่าขอเปลี่ยนอะไรเสนอญัตติใหม่ปุ๊บมันจบไปเลยครับ และที่นี้ตอนที่ท่านประธานกรณ้อธิบาย ผมก็ยั้ง ๆ นึกบางทีการเมืองไทยมันก็ไม่ค่อยนึกอะไร ถ้ามันอยากจะปิดเกมเร็วก็ใช้วิธีนั้นไปเลย ก็แปลว่าเราก็จะไม่ได้เห็นภาพการทำงานของรัฐบาลจริง ๆ เพราะว่ายังไม่ทันได้อภิปรายอะไรเลย มันก็รีบปิดเกมไปแล้ว จริงครับ ชาวบ้านตา แต่ว่าก็ตาแป็บเดียว แต่มันปิดเกมไปได้แล้ว มันคุ้มกว่าที่จะให้อภิปรายไปนาน ๆ ก็เลยรู้สึกว้าว๊ะ มันพอไหม อะไรอย่างนี้ ผมต้องเรียนท่านเลขาปกรณว่า

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ไม่ได้นึกถึงข้าราชการประจำ นึกถึงเรื่องการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินเท่านั้นว่า มันพอหรือเปล่าแค่นั้นเองครับ

ประธาน : ผมคิดได้แล้ว ตอนที่เราไปเขียนว่า มาตรา ๑๕๘ เวลาคุณเขียนให้กระทำได้ปีละ ๑ ครั้ง คุณเขียนยกเว้น ยกเว้นการเปิดอภิปรายทั่วไปนั้นสิ้นสุดลงเพราะเหตุผ่านระเบียบวาระอภิปรายนั้นไป เปิดได้อีก ก็แปลว่าถ้าคุณใช้กลไกนั้นฝ่ายค้านเปิดได้อีก ใส่ไว้ในมาตรา ๑๕๘ อาจารย์ศุภชัยก็จะได้นอนตาหลับ

นายศุภชัย ยาวะประภาช : ผมว่าดีครับ

เลขานุการ : ผมขออนุญาตแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับท่านประธาน คือจริง ๆ แล้วกรณีนี้ผ่านระเบียบวาระนั้นไป จริง ๆ ผมก็คิดว่ามันเป็นความรับผิดชอบของฝ่ายค้านด้วย ในกรณีที่ท่านเสนออภิปรายไม่ไว้วางใจแล้ว แต่ว่ายังอุตสาห์ตันปล่อยให้มีอย่างนี้หลุดรอดลงมาได้

ประธาน : ถ้ามันสู้ไม่ได้

เลขานุการ : มันก็ช่วยไม่ได้

ประธาน : มันสู้ไม่ได้ พูดได้ ๒ คำ เขาบอกขอยกเรื่องอื่นขึ้นพิจารณา อ้ายนั้นก็โวยวายไป โหวตแพ้เขา เสียงมันไม่พออยู่แล้ว ก็ไม่รู้ ถ้าคุณเล่นไม่นี้ ข้าราชการก็ไม่ได้ลำบากมาครึ่งวันแล้วกลับบ้าน เพราะมันปิดเสียก่อน สภาที่เขาจะเดือดร้อน เขาเลยไม่ได้เบียดเบียนตอนกลางคืน ได้หรือเปล่า เบียดเบียนกลางคืนได้ไหม ได้หรือ ที่กฤษฎีกาไม่มีค่า overtime ค่าทำงานเสาร์ อาทิตย์ ไม่เคยมี

นายอัชพร จารุจินดา : ไม่มีครับ เพราะเราถือว่าเราทำงาน ๒๔ ชั่วโมง

ประธาน : ผมจำได้ว่าตั้งแต่ทำงานมาเสาร์ อาทิตย์ก็ไม่ค่อยได้หยุด แต่ไม่เคยได้เลย วันละ ๒๐ บาทใช้ไหม สมัยก่อนนั้นไม่เคยได้ วันละ ๒๐ บาทไม่เคยได้

เลขานุการ : ทุกวันนี้ก็ยังไม่ได้นะครับ

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ท่านประธานครับ จริงหรือเปล่าครับ บอกว่าเวลานี้กฤษฎีกานี้เงินเดือนค่าตำแหน่งอะไรเท่าผู้พิพากษา อัยการ

ประธาน : ยังไม่จริง ใกล้เคียง ๆ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ตอนนี้องค์กรตามรัฐธรรมนูญเขาพยายามดูเงินเดือนของกฤษฎีกา พยายามเอากฤษฎีกาเป็นตัวตั้งเลยนะครับ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นายอชพร จารุจินดา : มันติด เพราะว่าเลขากฤษฎีกานั้นเงินเดือนจะเกินกว่า ปลัดกระทรวงไม่ได้ในระดับเดียวกัน เพราะฉะนั้นมันก็ลดหลั่นลงมา ข้าราชการก็ไม่สามารถ ได้เท่าศาล

ประธาน : แต่ก็ได้อยู่

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขออนุญาตท่านประธาน ตกลงจะอภิปรายรัฐมนตรีเป็น รายบุคคลนี้ต้องใช้เสียงเท่าไรครับ ๑ ใน ๕

ประธาน : ๑ ใน ๕ เท่ากัน

นายประพันธ์ นัยโกวิท : เหตุผลเพราะอะไรครับ เพราะว่าของเดิมนี้ ๑ ใน ๖ เพื่อเปิดโอกาสให้กรณีที่ฝ่ายค้านเขามีจำนวนน้อย อย่างน้อยเปิดอภิปรายนายกรัฐมนตรีไม่ได้ก็ยัง อภิปรายรัฐมนตรีได้

ประธาน : เรามีอีกอันหนึ่งมาตรา ๑๕๙ ไขใหม่ ถ้ามีไม่ถึง เดียวก็มีมาตรา ๑๕๙ อีกอันหนึ่ง

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ต้องรอถึง ๒ ปี

ประธาน : ๑ ใน ๖ มันเท่าไร

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : ๑ ใน ๖ ต้องใช้ ๘๔ คน คือ ๘๓.๓๓ ต้องเป็น ๘๔ คนครับ

ประธาน : ๘๔ คน คือถ้าเราใช้อันเดียวกันหมด คือทั้งคณะรัฐมนตรีและรายบุคคล เป็น ๑ ใน ๕ ๑๐๐ ใน ๕๐๐ ผมว่ามันก็สมน้ำสมเนื้อ ๑ ใน ๖ ก็คำนวณยาก

นายประพันธ์ นัยโกวิท : เวลาเขาถามนี้ก็บอก อย่างนี้ก็เท่ากับเสียสิทธิ แทนที่เขา จะสามารถอภิปรายรัฐมนตรีได้ใช้เสียง ๑ ใน ๖ อะไรอย่างนี้

ประธาน : มันก็เหมือนกับค่าดูโชน ๑๐๐ บาท แล้วเรามีอยู่ ๘๐ บาท แล้วเรา บอกเราเสียสิทธิ ก็ไม่ถึงทำอย่างไรได้ เพราะถ้าสมมุติเรา ๑ ใน ๖ แล้วก็บอกเขาได้มา ๘๐ ก็ไม่ถึง อยู่ดี แล้วทำอย่างไรก็เสียสิทธิอีก

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : ท่านประธานครับ ผมคิดว่า argument ที่เขาจะถาม เราก็คือว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้การควบคุมฝ่ายบริหารโดยสภาทำยากขึ้นหรือง่ายขึ้น เมื่อเทียบกับ รัฐธรรมนูญฉบับที่ผ่านมา และถ้ามันควบคุมได้ยากขึ้น ทำไมเราถึงปล่อยให้ควบคุมได้ยากขึ้น ผมว่าคำถามจะออกมาในแนวนี้ครับ เมื่อกี้ผมลองให้คำตอบกับตัวเองดูก็คือสิ่งที่เราเติมไป

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ก็คือที่ท่านประธานนีก้อออกและกรุณาเติมลงไป ก็คือว่าประเภทที่ปล้นกลางแดดนี้ทำไม่ได้แล้ว ซึ่งอันนี้เป็นอะไรที่ดีกว่า หมายถึงว่าควบคุมได้ดีกว่ารัฐธรรมนูญฉบับที่ผ่านมา แต่อันที่จับควบคุมได้ยากกว่าก็คือเรื่อง ๑ ใน ๖ กับ ๑ ใน ๕ เพราะว่าพอเราเอาไปรวมกัน คือมันดีกว่าในแง่ที่ว่า รัฐธรรมนูญฉบับที่ผ่านมาไม่สามารถที่จะอภิปรายทั้งคณะได้ เพราะมันเป็นรายบุคคล แต่อันใหม่ของเราได้ทั้ง ๒ แบบเลย เมื่อได้ทั้ง ๒ แบบเลย ก็เลยกำหนดจำนวนคนเอาไว้ที่ ๑ ใน ๕ คือถ้า Argument แบบนี้ก็ยิ่งแปลว่ารัฐธรรมนูญฉบับที่เรากำลังร่าง เราได้ป้องกันปัญหาหลายอย่างเอาไว้แล้ว แล้วเราก็ให้โอกาสมากขึ้นก็ดูน่าจะไปได้นะครับ แต่ถ้าใช้ ๑ ใน ๖ มันก็ยิ่งชัดใหญ่ เพียงแต่ ๑ ใน ๖ ก็คำนวณยากกว่านิดหนึ่งครับ

ประธาน : เราก็บอกว่าไม่ยากกว่าเก่า เพราะว่าของเก่าจะเอานายกรัฐมนตรี ก็ต้อง ๑ ใน ๕ แต่เอารัฐมนตรีคนเดียวลง ๑ ใน ๖ นี้เราบอกว่า ไม่ต้องไปเอาคนเดียว เอาทั้งคณะเลยก็ ๑ ใน ๕ เพราะฉะนั้นเฉลี่ยไปเฉลี่ยมาเท่ากันคิดง่าย ๆ ไปนะครับ มาตรา ๑๕๘

เลขานุการ :

มาตรา ๑๕๘ การเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจตาม มาตรา ๑๕๖ หรือมาตรา ๑๕๗ ให้กระทำได้ปีละหนึ่งครั้ง แล้วก็เติมช้อยกเว้น ยกเว้นการเปิดอภิปรายทั่วไปนั้นสิ้นสุดลงเพราะเหตุมีมติให้ผ่านระเบียบวาระอภิปรายนั้นไป เดี่ยวผมไปเติมครับ

ประธาน : มาตรา ๑๕๙

เลขานุการ :

มาตรา ๑๕๙ ในกรณีที่มาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มีได้อยู่ในพรรคการเมือง ที่สมาชิก

นายศุภชัย ยาวะประภาช : ท่านประธานครับ ตรงนี้นะครับ ผมลองนึกอีก ไม่รู้มันจะเยอะไปหรือเปล่าครับ คือครั้งที่ ๒ ถ้าจะเขียนเอาไว้เลยว่า ครั้งที่ ๒ ห้ามใช้แบบ ครั้งแรกอีก มันจะเยอะไปไหมครับ

ประธาน : ไม่เป็นไร ถ้าใช้ครั้งแรก เดียวก็เปิดใหม่ได้อีก

นายศุภชัย ยาวะประภาช : โอเคครับ

เลขานุการ :

มาตรา ๑๕๙ ในกรณีที่มาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มีได้อยู่ในพรรคการเมือง ที่สมาชิกในสังกัดของพรรคนั้นดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีมีจำนวนไม่ถึงเกณฑ์ที่จะเสนอญัตติขอเปิด

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

อภิปรายทั่วไปตามมาตรา ๑๕๖ หรือมาตรา ๑๕๗ ให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรดังกล่าวทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ มีสิทธิเข้าชื่อเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีเป็นรายบุคคลตามมาตรา ๑๕๖ หรือมาตรา ๑๕๗ ได้ เมื่อคณะรัฐมนตรีได้บริหารราชการแผ่นดินเกินสองปีแล้ว

ประธาน : นี่มันแปลว่าอะไร กึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรดังกล่าว

นายอัคร จารุจินดา : คือมาตรานี้ไปแปลกเหมือนกัน คือมาตราที่ผ่านมา มาตรา ๑๕๖ มาตรา ๑๕๗ นั้น เงื่อนไขในการยื่นอภิปรายนั้นเราไม่ได้ผูกพันอยู่กับพรรคการเมือง เรานับจำนวน ส.ส. ว่าถ้า ๑ ใน ๕ ๑ ใน ๖ ก็เปิดได้ แต่อันนี้เขาต้องไปเขียนถึงพรรคการเมือง ซึ่งเข้าใจว่าพรรคฝ่ายค้านซึ่งมีจำนวนน้อย แล้วก็ถ้าเข้าชื่อมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนพรรคฝ่ายค้านคือข้างน้อยนั่นแหละ ก็เปิดได้ คือน้อยกว่า ๑ ใน ๕ ๑ ใน ๖ ได้

ประธาน : มี ๒ คน คนเดียวเปิดได้

นายอัคร จารุจินดา : ครับ ซึ่งความจริงมาตรานี้มันไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ และมันก็ดูเงื่อนไขมันขัดแย้งอยู่กับมาตรา ๑๕๖

ประธาน : แล้วมันเกิด แล้วมันก็ไม่รู้จะไปทำอะไร มันทำให้การบริหารราชการแผ่นดินมันลำบาก

นายอัคร จารุจินดา : อาจจะต้องเขียนใหม่ว่า ถ้าเป็นกรณีที่ปรากฏว่า การเลือกตั้งครั้งใดนั้นสมาชิกฝ่ายค้านมีไม่ถึง ๑ ใน ๕ หรือ ๑ ใน ๖ จะให้สิทธิเขาเปิดอภิปรายได้เลยไหม ขอเปิด ถึงแม้จะน้อยกว่า ๒ มาตราที่ผ่านมา

ประธาน : การเปิดอภิปรายเพื่อไม่ไว้วางใจ มันไม่ใช่เปิดอภิปรายเพื่อตำหนิใหม่ ก็ถ้าเพื่อเปิด มันไม่พออยู่แล้วจะไปเปิดได้อย่างไร เชิญครับ

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : ผมคิดว่าถ้าใช้แบบท่านอัครว่าน่าจะดีนะครับ คือใช่ครับ ถึงแม้ว่าสมมุติว่าถ้าพรรคฝ่ายค้านเขามีอยู่ประมาณสัก ๑๒๐ คน และ ๑๒๐ คน นี่มันก็ไม่ pack กันได้เท่าไร แต่มันต้องการ ๑๐๐ คนที่จะยื่น หรือถ้ามีน้อยกว่า ๑๐๐ คน ถ้าเขียนคล้าย ๆ กับที่ท่านอัครว่า อย่างน้อยมันมีเครื่องมือในการที่จะ voice ครับว่า รัฐบาลทำงานดีหรือไม่ดี มันอาจจะไม่มีประสิทธิภาพสักเท่าไร แต่มันเป็นเครื่องมือหนึ่งในการที่จะบอกว่า รัฐบาลจะทำอะไรตามอำเภอใจตลอดไม่ได้ คือมันใช้เป็นเครื่องมือที่อาจจะเหมือนเพียงแค่วุ่น ๆ ให้เจ็บ ๆ ครับ แต่ไม่ได้ทำให้เกิดบาดแผลอะไรมาก แต่ว่าถ้าไม่มีเครื่องมือนี้เลย การจะไปจัดการ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

กับเผด็จการรัฐสภาหรือว่าการที่จะไปอะไร มันก็จะดูลำบาก ก็เลยยังคิดว่าถ้าเขียนแบบ ท่านอัครพรว่า คือเอามาตรานี้ออกไปและเขียนแบบท่านอัครพรว่าก็น่าจะดีนะครับ มันอาจจะ ไม่ค่อยได้ใช้มาตรานี้สักเท่าไร แต่ว่ามันก็ยังให้เครื่องมือครับ

ประธาน : จะเป็นเครื่องมือที่มันมองเห็นถึงความล้มเหลว แล้วมันก็กลายเป็นโจ๊ก เพราะฉะนั้นถ้าจะให้เครื่องมือ มันต้องเป็นเครื่องมือที่ไม่ผูกพันอยู่กับความสำเร็จหรือล้มเหลว เป็นเครื่องมือที่จะ voice ออกมาให้ประชาชนทราบ ผมกำลังดูว่าเราเขียนเรื่องผู้นำฝ่ายค้านไว้ที่ ร้อยละเท่าไร ก็เปอร์เซ็นต์ มีไม่น้อยกว่าเท่าไร ลองดูสิ

เลขานุการ : ใช้สมาชิก ที่มีจำนวนสมาชิกมากที่สุดและมีได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี

ประธาน : ไม่มีจำนวน

เลขานุการ : ไม่มีจำนวนครับ ตัด

นายอัครพร จารุจินดา : อาจจะต้องดูรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ นั้นเขามีจำนวนอยู่ แต่ร่างของเราที่เราตัดจำนวนออก

ประธาน : แต่ของเรานี้ต้องไม่ได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีและประธาน รองประธาน ด้วยใช่ไหม

เลขานุการ : ใช่ครับ ไม่ได้เป็นรัฐมนตรี ประธานสภาหรือรองประธานสภา

ประธาน : แล้วของปี ๒๕๕๐ เขาใช้เท่าไร

เลขานุการ : ปี ๒๕๕๐ ใช้ ๑ ใน ๕ ไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๕ ครับ

ประธาน : ๑ ใน ๕

เลขานุการ : ของจำนวนสมาชิกเท่าที่มีอยู่ทั้งหมด

ประธาน : มันมีอีกวิธี มาตรา ๑๕๙ แทนที่จะเขียนอย่างนี้ เราเขียนไปว่า สมาชิกของพรรคของผู้นำฝ่ายค้าน ผู้นำฝ่ายค้านกับพรรค สมาชิกของพรรคมีสิทธิเข้าชื่อกัน ขอเปิดอภิปรายทั่วไปโดยไม่มีการลงมติไว้วางใจ อย่างนี้เป็นทางออกได้ แล้วก็ไม่ใช่โจ๊ก เพราะไม่ได้ลงมติก็อภิปรายไปเพื่อให้คนรู้ ถ้าไม่ถึงจำนวน มาตรา ๑๕๗ ที่จะเปิดอภิปราย ไม่ไว้วางใจ ถ้าเขาถึง เขาก็ไปใช้กลไกนั้น แต่ถ้าไม่ถึง มีไม่ถึงก็ให้เขาสามารถเปิดอภิปรายทั่วไปได้ อภิปรายทั่วไปโดยไม่ลงมติเราใช้คะแนนเท่าไร ต้องใช้เสียงเท่าไร ของสภาผู้แทนราษฎรไม่มีหรือ เราก้เพิ่มของผู้แทน ถ้าอย่างนั้นผมคิดว่าก็เป็นการเปิดไอน้ำไม่ให้มันนั้น เชิญครับ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นายธิตีพันธ์ เชื้อบุญชัย : ในมาตรา ๑๕๙ พูดถึงเรื่องพรรคที่มีสมาชิกไม่อยู่ในพรรคที่ไปดำรงตำแหน่งนะครับ สมมุติในกรณีที่มีประเภทงูเห่าในช่วงนั้น พรรคนั้นก็หมดสิทธิในการที่จะยื่นขออะไรเลยหรือเปล่าครับ

ประธาน : คือถ้าข้ามไปเป็นรัฐมนตรี เขาเข้าชื่อไม่ได้

นายธิตีพันธ์ เชื้อบุญชัย : แม้ว่าจะเป็นแบบงูเห่าอะไรก็ตาม

ประธาน : งูเห่าเป็นอย่างไร งูเห่ามันย้ายพรรค มันย้ายข้าง

นายธิตีพันธ์ เชื้อบุญชัย : คือมันเคยมีพรรคหนึ่ง ช่วงหนึ่งที่แบบไม่ย้าย แต่ว่าก็ทำอะไรไม่ได้ครับ

ประธาน : พวกนั้นเขาจะถูกนับมาเข้าอายุนี้ แต่ว่าเมื่อมันไปแอบใต้ดินจับมือกับรัฐบาลแล้ว มันก็ไม่มาเซ็นให้ เพราะฉะนั้นถ้าเรามีผู้นำฝ่ายค้านแล้วต้องการจะให้เครดิตผู้นำฝ่ายค้าน และเมื่อผู้นำฝ่ายค้านพรรคมีไม่พอที่จะเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจก็ขอเปิดอภิปรายทั่วไปโดยไม่มีการลงมติได้ ผมว่าอย่างนี้น่าจะ แล้วก็ไม่ต้องรื้ออะไรกับรัฐบาลเท่าไร รัฐบาลก็ไปนั่งฟัง

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ก็ดีครับ ผมเห็นด้วยครับ มันเท่ากับฟ้องประชาชนครับ

ประธาน : เท่ากับฟ้อง

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : ผมเห็นด้วยครับ แล้วก็ยังคิดว่า คือถ้าไม่เขียนเอาไว้ นักข่าวอาจจะถามว่า แปลว่าเราให้อาการเมืองไปนอกสภาหรือเปล่า อันนี้ก็แปลว่าเรายังสนับสนุนให้คุยกันในสภาซึ่งมาตรานี้ก็จะช่วยตอบคำถามนี้ได้ครับ

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ก็ดีครับ

ประธาน : อย่างนั้นเอามาตรา ๑๕๙ ไปเขียนใหม่ ก็ต้องบอกว่า ในกรณีที่พรรคของผู้นำฝ่ายค้านไม่สามารถเปิดอภิปรายนั้นได้ เพราะมีจำนวนไม่พอ ให้มีสิทธิเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจได้ แล้วก็เอามาตรา ๑๕๘ มาใช้บังคับ คือปีละหน

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ท่านประธานครับ ที่ผ่านมานั้นผมเรียนหาความรู้ นะครับว่า ที่ผ่านมาเวลาเขาขัดแย้งกันระหว่างฝ่ายค้านกับฝ่ายรัฐบาล แล้วก็เหมือนกับคราวที่แล้วนี้ครับ ที่ฝ่ายรัฐบาลก็มีเสียงข้างมาก เขาไม่ฟังอะไรสักอย่าง แล้วก็ไปได้แย้งกันเองเรื่องข้อบังคับบ้าง เรื่องอันนั้นอันนี้บ้าง และสุดท้ายก็ออกไปนอกถนน ไปชวนชาวบ้านมา กลายเป็นประชาชนมาทะเลาะกับรัฐบาลอย่างนี้ เราจะทำอย่างไรให้มีกลไกในสภาในตึกนี้เพิ่มขึ้นเพื่อให้

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

มันจัดการกันเองในครัว ไม่ต้องไปชวนเอาคนกินมาอยู่ด้วยกัน ทะเลาะกัน ทะเลาะกันในครัว
นี่แหละ อันนี้คือกลไกเมื่อสักครู่ที่ท่านเพิ่ม อันนี้ก็จะช่วยเป็นส่วนหนึ่งนะครับ มันจะมีอะไร
อีกไหมครับ

ประธาน : มันยากตรงนี้ว่าเรื่องเหล่านั้นจะอยู่ในข้อบังคับ แล้วข้อบังคับนี้จริง ๆ
มันก็เปิด มันก็ปิดหนทางที่จะเกิดปัญหาอย่างที่เกิดขึ้นอยู่แล้ว แต่ประธานสภาไม่ได้ใช้กลไกของ
ข้อบังคับในการดำเนินการ เอียงแล้วก็ฝักใฝ่เสียจนกระทั่งอีกข้างหนึ่งมันรู้สึกเลยว่า ท่านไม่ได้
ทำหน้าที่ประธาน มันถึงได้ทะเลาะเบาะแว้งกัน แล้วก็ประธานเองจะโดยจงใจหรือเปล่าไม่รู้
ก็โดยอาศัยพรรคพวกของตัวเองขึ้นมาคอยตอบโต้ มาค้านมาอะไร แล้วก็ไม่ได้ดับท ไม่ทำอะไรที่
มันเฉียบขาด มันก็เลย เมื่อคนหนึ่งทำได้ อีกคนก็ทำ ในที่สุดมันก็รู้ว่าโอเค กลไกที่นี้ช่วยอะไรไม่ได้
ก็ต้องออกไปนอกถนน ซึ่งตรงนี้เราก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ที่เราเขียนไว้ก็คือว่าประธานต้องเป็นกลาง
แล้ว so what มันก็ไม่เป็นกลางจริง ไม่รู้จะทำอย่างไร

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ในโลกนี้เขามีวิธี sanction ประธานที่ไม่เป็นประธาน
นี้ใหม่ครับ

ประธาน : ในโลกนี้ไม่มี แต่เคยมีเมืองไทยทำทำจะ sanction

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : มันจะ Thailand only

ประธาน : เพราะว่าโดยปกติมันจะไม่ค่อยมี ประธานเขาก็จะว่าของเขาไปตาม
ข้อบังคับ เขาก็ต้องแมน แต่ของเราบางที่ตัวเลขาธิการหรือรองเลขาธิการก็ไปแนะนำผิด ๆ
เหมือนกัน อย่างเรื่องกำหนดเวลาอย่างนี้ strict มากเลย ซึ่งความจริงมัน fix ไว้หมดแล้ว
เมืองนอกมี filibuster ถูกไหม มันสู้ไม่ได้มันก็ยืนพูด พูดถ่วงเวลาไปเรื่อย ถ้าบ้านเราตายนะ ถึงตาย
ถ้ายืนพูดถ่วงเวลา ฝ่ายรัฐบาลเอาตาย อ้ายนั่นมันก็เฉย ๆ รัฐบาลเขา เอ็งพูดได้ ชำร่อได้ พูดสักกี่วัน
ก็พูดไป อย่างมากก็แค่ ๒ วัน ๓ วันก็หมดแล้ว ไปห้องน้ำไม่ได้ นั่งไม่ได้ นอนไม่ได้ แล้วมันจะพูด
ไปได้นานเท่าไร

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : มาตรการที่เพิ่มไปก็จะใช้แบบอภิปรายโดย
มีการลงคะแนน คือไม่ตกไปเพราะเสนอญัตติอื่น เราจะต้องเขียนไว้ใหม่ครับ

ประธาน : เราจะเอามาตรานี้มาใช้บังคับ

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : เอาแบบมาตรา ๑๕๘ เลย

ประธาน : คือเขาให้ปีละครั้ง แต่ว่าถ้าผ่านไป เพราะเอาระเบียบวาระอื่นขึ้นมา
ก็ได้อีกอะไรนี้ มาตรา ๑๖๐

เลขานุการ : มาตรา ๑๖๐ สมาชิกวุฒิสภาจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสาม
ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่วุฒิสภา มีสิทธิเข้าชื่อขอเปิดอภิปรายทั่วไปในวุฒิสภา
เพื่อให้คณะรัฐมนตรีแถลงข้อเท็จจริงหรือชี้แจงปัญหาสำคัญเกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดิน
โดยไม่มีการลงมติ

การขอเปิดอภิปรายทั่วไปตามมาตรานี้ จะกระทำได้ครั้งเดียวในสมัยประชุมหนึ่ง
ถ้าพรรคสองจะแก้เป็น ให้นำมาตรา ๑๕๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม เดี่ยวผมไป
แก้ครับ

ประธาน : มาตรา ๑๖๑ ห้ามใช้เสียงเยาะนั้ก ๑ ใน ๓

เลขานุการ : อันนี้ของเดิมมาตรา ๑๖๑ เขาใช้เสียงเท่านั้น

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

มาตรา ๑๖๑ ในกรณีที่มีการประชุมสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาเพื่อตั้งกระทู้ถามในเรื่องใดเกี่ยวกับงานในหน้าที่ หรือการอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีหรือผู้ใด ให้เป็นหน้าที่ของนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีผู้นั้นต้องเข้าร่วมประชุมสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาเพื่อชี้แจงหรือตอบกระทู้ถามในเรื่องนั้นด้วยตนเอง เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอันมีอาจหลีกเลี่ยงได้ทำให้ไม่อาจเข้าชี้แจงหรือตอบกระทู้ แต่ต้องแจ้งให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรหรือประธานวุฒิสภาทราบก่อนหรือในวันประชุมสภาในเรื่องดังกล่าว

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีอิสระจากพรรคการเมืองในการตั้งกระทู้ถาม การอภิปราย และการลงมติในการอภิปรายไม่ไว้วางใจ

ประธาน : นี่มันเป็นการเขียน เพราะเอาความเจ็บช้ำในอดีตที่เพิ่งผ่านมา มาเขียนในรัฐธรรมนูญ ต้องคิดกันดูให้ดี ๆ เพราะว่ามันก็ขึ้นอยู่กับกลางเนื้อชอบกลางยา ถามว่าถ้า สนช. ตั้งกระทู้ นายกรัฐมนตรีมาใหม่ ก็ไม่ค่อยมาเหมือนกัน มันไม่ใช่ไม่เห็นความสำคัญ แต่ว่าเขามีภาระกิจอื่นสำคัญกว่า แต่บังเอิญที่เราไปเจอ อ้ายนั่นมันตอบกระทู้ไม่เป็นก็ไม่มา ธรรมดาสมัยป่าเปรมก็ไม่เคยตอบกระทู้ ป่าเปรมก็ไม่เคยตอบเอง อ้ายนี่มันเป็นเรื่องประเพณีปฏิบัติที่เอาไว้กระแนะกระแหนกันเล่นว่า ไม่ให้ความสำคัญกับสภา แต่ถ้าถึงขนาดจะเขียนกันในรัฐธรรมนูญ ลองมาหาทางแก้ใหม่ มันลำบากกับการทำงานของฝ่ายบริหารเหมือนกัน นี่ใน ๒๕๕๐

เลขานุการ : ๒๕๕๐ ครับ มาตรา ๑๖๒

ประธาน : ๒๕๕๐ ใช้ใหม่ นายกบู้ ใช้ ๒๕๕๐ หรือเปล่า ก็ไม่เห็นมา เขียนแล้วก็ไม่เห็นมา

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : แต่เขาไม่เคยมานะครับ ถ้ามาบ้าง ไม่มาบ้างก็ยังมี แต่ว่าเขาไม่เคยมาเลย ก็เหมือนกับไม่ให้เกียรติแก่สภา

ประธาน : แล้วก็ไม่เห็นทำอะไรได้ เขาก็แจ้งให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรทราบ เขียนเอาไว้แล้วไม่ได้ทำ แล้วก็ไม่ได้เกิดอะไรขึ้น มันเท่ากับเขียนกฎหมายเพื่อไม่ให้ปฏิบัติแล้วยังรัฐธรรมนูญ อะไรที่รู้ว่ามันไม่ปฏิบัติ ผมว่าเขียนแล้วทำให้รัฐธรรมนูญกลายเป็นความศักดิ์สิทธิ์

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับ แต่คนประเภทนั้นอาจจะไม่ได้มีทุกสมัย

ประธาน : ถ้าไม่มีทุกสมัย เราก็ยังไม่ต้องเขียน เขาก็มาเอง คนประเภทนั้นเขียนมันก็ไม่มา ถ้าไปเจอคุณชวน คุณอภิสิทธิ์ ท่านถือว่าสภานี้เป็นบ้าน ท่านก็มา ใครจะนัดแนะอย่างไร

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ท่านก็ต้องบอกว่ามาที่สภา เพราะสภาคือบ้าน คนมันชอบ คนบางคนเขาไม่ชอบ เขาทำเนียบ
เป็นบ้าน เขาก็อยู่ทำเนียบ

นายภัทร คำพิทักษ์ : ท่านประธานครับ คือผมว่ามันไม่มีผล เพราะมันไม่มีเรื่อง
sanction แต่ว่า ส.ส. เองถ้าไม่มาประชุมขาดก็ครั้ง ๆ ไม่รายงานต่อประธานรัฐสภานี่ถือว่า
หลุดออกจากตำแหน่งใช่ไหมครับ ในทางเดียวกันผมว่าประเด็นที่เรื่องนี้่น่าคิด ก็คือมันจะใช้ได้
ในกรณีที่อาจารย์ชาติชายถามเมื่อสักครู่นี้ไหมครับ คือผมเห็นด้วยนะครับว่า ถ้ามันมีอยู่
และมันไม่ได้ผลอะไร เราก็ไม่ต้องไปใส่มัน แต่ว่าสิ่งที่น่าคิดคือจะทำให้ปัญหาหรือว่าประเด็นที่
มันควรจะถกเถียงกัน มันอยู่ในสภาไหม ผมว่าคำถามของอาจารย์ชาติชายประเด็นนี้น่าสนใจ
ถ้าเกิดว่ามันไม่ได้ช่วยอะไรมา ผมว่าก็ตัดทิ้งไป แล้วถ้าเกิดมันช่วยได้บ้าง อันนี้น่าสนใจนะครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : เป็นความรับผิดชอบทางการเมืองอย่างหนึ่ง เรียกว่า
เขาจะต้องมีความรับผิดชอบในการที่จะต้องมาทำหน้าที่ของเขาในบางเรื่องบางอย่าง เพื่อให้
ความมั่นใจว่าเขาได้สนใจติดตามกิจการบ้านเมือง แล้วก็สามารถตอบคำถามให้แก่สมาชิกสภาได้
มันก็เป็นความรับผิดชอบทางการเมืองที่เขาจะต้องพึงปฏิบัติ

นายอัชพร จารุจินดา : คือในทางความเป็นจริงที่เขาไม่มาเพราะคำถาม เพราะ
คำถามที่ตั้งกระทู้กันนั้น จริง ๆ แล้วก็ไม่รู้จะตอบอะไรมากกว่า เพราะคำถามประเภท
ก็ต้องยอมรับความเป็นจริงว่าที่ ส.ส. เขาตั้งกระทู้ เพราะว่าเขาต้องการถ่ายทอดไปให้ชาวบ้าน
ที่เลือกเขามาว่า เขาพูดในกลางสภาเท่านั้นเอง แล้วก็เสียเวลาในการบริหารราชการแผ่นดิน
ค่อนข้างมากจริง ๆ เพราะรัฐมนตรีต้องมานั่งประจำอยู่ เพราะฉะนั้นมันก็ควรจะให้อยู่ที่เขา
ทางรัฐบาลบ้างเหมือนกันที่เลือกดูว่าคำถามอะไรที่จำเป็นที่จะต้องมาตอบคำถามสัพเพเหระ
ทั่ว ๆ ไป ความจริงแล้วซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนั้น ก็ไม่น่าจะต้องเสียเวลาให้เขาทำงาน มัน ๓ วัน
นะครับ อาทิตย์หนึ่ง ๓ วันที่จะต้องมานั่งอยู่กลางสภา มีเวลาทำงานจริง ๆ แค่ ๒ วันของรัฐบาลนี้
มันไม่พอ มันก็ต้องชั่งน้ำหนักอยู่เหมือนกันครับ

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ท่านประธานขออนุญาตครับ เรื่องที่บอกว่าอะไรที่
มันปฏิบัติไม่ได้นี่ไปอยู่ในรัฐธรรมนูญก็คงมีปัญหา อย่างกรณีเรื่องของการกำหนดเวลาที่จะต้องมา
ประชุมก็ครั้ง ขาดก็ครั้ง ผมจำได้ในสมัย สปช. มันก็เป็นกฎนะครับ แต่ว่าในทางปฏิบัติเราก็มาได้
ลาแล้วมันก็พันผิดไปหลายคนก็ พูดตรง ๆ เจ้าหน้าที่ก็ช่วยเราในการเอาใบลามาให้ด้วยเข้าไปบอกว่า
ท่านขาด บางทีเราไม่รู้ครับว่าเราขาดไป เขาบอกวันนั้นท่านลิมเซ็นชื่อ ท่านช่วยเซ็นย้อนหลังได้

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

เพราะฉะนั้นมันก็เหมือนกับกติกา อันนี้ไม่ได้เป็นความผิดของเจ้าหน้าที่ แต่หมายความว่า ในทางปฏิบัติก็ปฏิบัติไม่ได้เหมือนกันนะครับ ท่านประธานครับ

ประธาน : เจ้าหน้าที่ผิด ไม่ใช่ไม่ผิด แต่เจ้าหน้าที่เขาอยู่กับสิ่งแวดล้อมแบบนั้นมา คือ ส.ส. นี่เมื่อเวลานั้นเขาก็จะไปบังคับเจ้าหน้าที่ ทำไมเอ็งไม่เตือน ทำไมไม่เอามา เขาก็ถูกฝึกมา จนกระทั่งชิน พอเขาเจออาจารย์เขาก็ต้องรีบไปทำมาให้ก่อนที่อาจารย์จะต่อว่า ความจริงผิด เพราะว่าเมื่อไม่มาแล้วจะมาลาหย่อนหลังมันก็ผิดแล้ว เพราะฉะนั้นตอนเขียนรัฐธรรมนูญชั่วคราว ถึงลงไปถึงขั้นว่า ถ้าไม่ได้ลงคะแนนเป็นจำนวนเท่านั้นเท่านี้ ไม่ให้จ่ายเงินเดือน แล้วก็ไปถึง ขั้นออกด้วย ก็เห็น สนช. ครบเลย วิ่งกันวุ่นเลย พอเวลาเสียงออกมาที่วิ่งกันวุ่นเลย เพราะว่า กฎหมายแต่ละฉบับลงคะแนนตั้งเท่าไร ถ้า ๑๐๐ มาตรา ก็ ๑๐๐ ครั้ง

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : ท่านประธานครับ มาตราในหลักการนี้มันเป็น เครื่องมือ แต่มันเป็นเครื่องมือที่ใช้ไม่ได้ผล คราวนี้เมื่อสักครู่นี้คือสมมุติ ถ้ามีคนถามว่าทำไมเราตัด เอามาตรานี้ออกไป ทั้ง ๆ ที่มันเป็นเครื่องมือหนึ่งในการที่จะควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน อันนี้ถ้าเราตอบว่า ที่เราตัดออกไปเพราะว่ามันเป็นเครื่องมือที่ใช้ไม่ได้ผล เขาก็จะถามต่อคล้าย ๆ กับท่านภักดิ์ถามตอนนี้ว่า เมื่อมันเป็นเครื่องมือที่ใช้ไม่ได้ผล แล้วเราทำไมไม่ออกแบบให้มันเป็น เครื่องมือที่ใช้ได้ผล ก็คือเรื่องของ sanction สมมุติถ้าสื่อถามอย่างนี้ว่า ๑. มันเป็นเครื่องมือ ๒. ถ้าดีมันใช้ไม่ได้ผล เราก็น่าจะต้องออกแบบให้มันเป็นเครื่องมือที่ใช้ได้ผล แล้วถ้าจะให้มันเป็น เครื่องมือที่ใช้ได้ผล มันจะต้องเขียนอย่างไร มันก็เป็นประเด็นที่ถ้าเกิดสื่อถาม เราก็ต้องมีคำตอบ คือถ้าเราตอบเพียงแค่ว่า มันเป็นเครื่องมือก็จริง แต่มันใช้ไม่ได้ผลหรอก แล้วเราก็ไม่อยากจะ ใช้ไม่ได้ผล เราก็มองอยากใส่ไว้ แต่เราจะถูกถามครับว่า แล้วทำไมไม่เขียนให้มันใช้ได้ผล จะตอบต่ออย่างไรดีครับ

ประธาน : ถ้าเราตอบแต่เพียงว่ามันเป็นเครื่องมือที่ใช้ไม่ได้ผล มันก็จะถูกตั้ง คำถามแล้วจนตอบไม่ได้ สิ่งที่เราจะต้องตอบคือมันผิดธรรมชาติของการเมืองไทยที่ฝ่ายบริหารกับ ฝ่ายนิติบัญญัติ ไม่ว่าจะตั้งใจอย่างไร แต่มันก็แยกกันทำงาน และเมื่อมันแยกการทำงานต่างฝ่าย ต่างมันก็มีภาระหน้าที่ เพราะฉะนั้นการที่มันจะมาหรือไม่มา มันก็ขึ้นอยู่กับว่า มันถูกผูกมัดอีก ตามหน้าที่ของตัวมันน้อยแค่ไหน ถ้ามันว่าง ๆ ไม่มีอะไรทำก็มา หรือจำเป็นจะต้องมีใครมาชี้แจง เขาก็ต้องให้คนนั้นมาชี้แจง ที่เหลือจะได้ไปทำงานได้ ถ้ามานั่งรอกันอยู่เสียที่นี้หมด บ้านเมือง ก็เสียหายได้ เพราะฉะนั้นที่ไปเขียนบังคับไว้จึงไม่เคยมีการเขียน sanction เพราะรู้ว่า

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

มันทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อรู้ว่าทำไม่ได้และมันฝืนธรรมชาติก็จะไปเขียนมันทำไม่ ก็เป็นเรื่องทางการเมืองที่จะต่อว่าต่อขานกันเอาเอง เป็นสีสันอย่างหนึ่งในทางการเมืองก็แล้วกัน ก็ไปต่อว่ากันไป เราก็ต้องตอบอย่างนั้น คือกำลังนี้กว่ามีมาตราหนึ่งที่ว่า รัฐมนตรีมีสิทธิเข้าประชุมสภา ตัวนั้นเราเปลี่ยนเป็นสิทธิเป็นว่า สิทธิและหน้าที่ในการเข้าประชุมสภาเสียดีไหม แล้วก็เรื่องเล็กน้อยอย่างนี้ก็ให้เป็นสำนึกของเขาเอง เขาควรจะต้องมาหรือจะไปเขียนไว้ในจริยธรรมทางการเมืองว่า ควรจะต้องมาไม่น้อยกว่าเท่านั้นเท่านั้นในยามหน้าสิ่วหน้าขวานอะไร จะว่าอย่างไรก็ไปว่ากันเสียตรงจริยธรรมทางการเมือง แล้วก็ถ้าไม่ปฏิบัติตามก็จะมีทั้งโทษ ปิดประกาศเรียกจับคนหายหน้าสภาอะไรก็ว่าไป มีอยู่มาตราหนึ่งใช้ไหม

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ท่านประธานครับ พอท่านประธานยกว่า น่าจะเขียนว่าเป็นหน้าที่ของรัฐมนตรีที่จะต้องมาประชุมสภา ผมคิดว่ามันน่าจะ set standard .ใหม่ นะครับ เพราะคนไทยร่วมสมัยก็จะเห็นรัฐมนตรีมาก็ได้ ไม่มาก็ได้แล้วแต่ แล้วก็สังคมที่รู้ร้อนรู้หนาวก็รู้สึกว่าจะไม่ชอบใจ แต่คนทั่วไปก็ไม่อายนี่ แต่ถ้าเราไปเขียนเป็นหน้าที่ มันเหมือนกับการให้เคารพซึ่งกันและกันด้วย ที่ผ่านมามันเหมือนกับไม่แยแสครับ ความรู้สึกเป็นอย่างนั้นแล้วคนก็เบื่อครับ มาถึงก็มาเถียงอะไรกันก็ไม่รู้ ผมคิดว่าถ้าหากว่าลองดูอีกที ถ้ามันไม่ไปบีบคั้นจนเกินไป เขียนเป็นหน้าที่น่าจะดูดีกว่าครับ

ประธาน : คือเราอาจจะเขียนอย่างนี้ว่า สิทธิที่เขาจะมาประชุมเมื่อไรก็โอเคมา แต่ว่าเมื่อใดที่สภาพิจารณาเกี่ยวกับงานในหน้าที่ของตน รัฐมนตรีก็มีหน้าที่ต้องมาประชุมสภา เขียนไว้แค่นั้น แล้วเขาก็ไปว่าของเขาเอง เราก็ไม่ต้องไปเขียนยาวเหยียด มาตรา ๑๖๑ มาตราอะไรที่สิทธิ

เลขานุการ : อยู่ในหมวดคณะรัฐมนตรีครับ มาตรา ๑๖๘ ยังมาไม่ถึงครับ

ประธาน : ยังไม่ถึงหรือ

เลขานุการ : ทำร่างไว้แล้วครับ แต่อย่างไม่ได้พิจารณา

ประธาน : เชิญครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ท่านประธานครับ ร่างมาตรา ๑๖๑ นี้ความจริงเขาเขียนหน้าที่ของนายกรัฐมนตรีกับรัฐมนตรีอยู่แล้วนะครับว่า จะต้องมาชี้แจงหรือตอบกระทู้ อันนี้เป็นหลักอยู่แล้ว แต่เขาก็เขียนข้อยกเว้นให้เพื่อว่ามีเหตุจำเป็น ที่นี้เราจะไปเขียนตรงนั้นให้เป็นหน้าที่และไม่มีข้อยกเว้น อันนี้น่าจะยังดีกว่า คือมีตรงนี้ไว้ที่น่าจะดีกว่าอย่างน้อยที่สุด

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ประธาน : นี่มันเฉพาะกระทู้ คือจริง ๆ หน้าที่ในการมาประชุมสภามีหลายอย่าง เช่น กฎหมายอย่างนี้ กฎหมายของตัวและตัวไม่มาได้อย่างไร ตัวก็ต้องมา เราก็ไปเขียนไว้ตรงนั้น แล้วเขาก็ไปว่าในทางการเมืองกันเอาเอง นี่มันเจาะจงเกินไป มาตรา ๑๖๑

นายประพันธ์ นัยโกวิท : เป็นหน้าที่แล้วไม่มาก็ถือว่าเป็นการกระทำฝ่าฝืนรัฐธรรมนูญ ก็เป็นเหตุที่จะต้องไปยื่นให้ ป.ป.ช. สอบตามขั้นตอน

ประธาน : ก็นี่อย่างไร นี่เราก็เขียนหน้าที่ ไม่เห็นมีใครสอบได้

นายประพันธ์ นัยโกวิท : เพราะว่ามันมีข้อยกเว้นอย่างไรครับ เขาเขียนข้อยกเว้น อันนี้อาจหลีกเลี่ยงได้

ประธาน : ถึงตรงนั้นเราก็ต้องไปเขียนอย่างเดียวกัน

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ครับ อันนี้คืออย่างน้อยที่สุดเขียนทิ้งไว้แบบนี้ ในหลักการนี้คล้าย ๆ ว่ารัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีจะต้องมา เพราะข้อยกเว้นนี้ พุดง่าย ๆ มีอาจหลีกเลี่ยงได้ เหมือนกับบังคับโดยกลาย ๆ อยู่ในตัว ที่นี้เราตัดไปเลยแล้วไปเพิ่มตรงนั้น มันจะดีกว่าอันนี้ไหม ทิ้งไว้ตรงนี้ไหม อย่างไร

ประธาน : เตี่ยเราไปเพิ่มตรงนั้นแล้วก็ดู ถ้าไม่รู้สีกว่าถูกใจกว่าค่อยกลับมา เชิญ

นายภัทร คำพิทักษ์ : ท่านประธานครับ ผมไม่แน่ใจว่าผมรู้สึกไปเองหรือเปล่า นะครับ ผมคิดว่าเราออกแบบคราวนี้มันน่าจะทำให้สภามันอ่อนลง ความรู้สึกผมนะครับ แล้วเราไปเพิ่มอำนาจให้ฝ่ายบริหารมากขึ้น ผมว่าคือมันน่าจะมื่ออะไรใส่เข้ามาให้ทางสภาหน่อยหนึ่ง คือเราทำไปหลายเรื่อง เช่น เรื่องงบประมาณ เราก็ตัดอำนาจของ ส.ส. ในการที่จะตัดออกมา กองรวมกันซึ่งมันมีเหตุให้เราทำอย่างนั้นอยู่เหมือนกัน แล้วก็อำนาจในการตั้งกระทู้ถามเราก็ลดลง ไข่มุขครับ ที่เราเพิ่มขึ้นมานิดหน่อย ก็มีเรื่องของพรรคฝ่ายค้านกรณีที่เป็นเสียงข้างน้อย อันนี้เพิ่มขึ้นชัดเจนและมีอำนาจในการอภิปรายโดยที่ไม่ลงมติ แต่โดยรวม ๆ แล้วเท่าที่ผมจำตัวบทที่เราทำกันมา ผมรู้สึกว่าเราให้น้ำหนักของทางสภาน้อยลง และเหตุอันหนึ่งที่ผ่านมาก็คือว่าเราไปยอมรับมันว่า สภากับทางฝ่ายบริหารมันเป็นเนื้ออันเดียวกันซึ่งมันเป็นหลักที่ มันเป็นข้อเท็จจริงที่พอเรายอมรับมันตั้งแต่นั้นแล้วเราก็เลยไม่พยายามที่จะใส่อะไรมันเข้าไปอย่างนั้นหรือเปล่าครับ คือผมไม่แน่ใจนะครับ ผมรู้สึกว่าถ้าเราถอยมาและมองภาพรวมนิดหนึ่ง ผมว่าเราอาจจะจำเป็นที่เราต้องใส่อะไรให้ทางสภาเขาหน่อยหนึ่งได้ไหมครับ

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

ประธาน : ไม่ใช่ลด ที่ทำมาแล้วยังไม่ได้ลดอะไร เรื่องกระทุ้งนั้นไม่ได้ลด เปลี่ยนวิธีเขียนให้กลายเป็นของปกติของสภา ไม่ใช่เป็นข้อยกเว้น ของเดิมเขียนเป็นข้อยกเว้นว่ากระทุ้งด้วยวาจาเป็นข้อยกเว้น แต่อันนี้เขียนเป็นปกติว่าถามได้ทั้งวาจา ถามได้ทั้งตัวหนังสือ ตอนนั้นที่เรามาพูดกันว่าจะเปลี่ยนเป็นว่าให้ถาม ตอบในราชกิจจานุเบกษา ยกเว้นของฝ่ายค้านเราก็ไม่ได้เอาใช้ใหม่ เราไม่ได้เอา เพราะฉะนั้นเราเพิ่มให้ว่าถามได้ทั้งด้วยวาจาและเป็นหนังสือ แล้วก็จะเป็นกระทุ้งสุด กระทุ้งอะไรก็เป็นเรื่องของสภาเป็นคนออกข้อบังคับ เพราะฉะนั้นอำนาจจะยังอยู่ในมือเขา ส่วนเรื่องการเปิดอภิปรายเราก็เพิ่มขึ้นให้ว่า ถ้าฝ่ายค้านไม่พอก็เปิดได้ แล้วเปิดได้ทั้งคณะรัฐมนตรีทั้งคณะ เพราะฉะนั้นที่เราโล่มาเราค่อย ๆ เพิ่ม ๆ มาเรื่อย ยังไม่ได้ตัดอะไร เว้นแต่เรื่องงบประมาณซึ่งก็ไม่ใช่เป็นของใหม่ เพราะของเดิมก็ห้ามอยู่แล้ว แต่ว่าเมื่อมันห้ามแล้ว มันไม่ได้ผล เพราะไปเพิ่มได้ เราถึงกำลังคิดว่าเราจะตัดไม่ให้ไปเพิ่ม ให้เพิ่มเหมือนกัน แต่ให้ไปเพิ่มเฉพาะที่ใช้หนี้ ใช้หนี้ได้ ถามว่าแล้วสภาผู้แทนราษฎรจะเสนอแนะอะไรได้ไหม ก็ตอบว่าได้ เมื่อรู้แล้วว่ารัฐบาลมีเงินเหลืออยู่คงคลังใช้ได้ สมาชิกก็จี้รัฐบาลให้ทำงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมกลางปีก็ทำได้ ก็เท่ากับเป็นกลไกที่สร้างเพิ่มให้ ไม่ได้ลด ถาลดตรงไหน เดียวก็ต้องคอยช่วยกันดูไว้

นายภัทร คำพิทักษ์ : ท่านประธานครับ พอพูดถึงเรื่องนี้ต้องหันไปหาอาจารย์ศุภชัย ผมขอคิดว่าของใหม่ ก็คือว่าผมว่าเอ๊ะ ถ้ามันมี ผมยังคิดไม่ออกนะครับ ถ้ามันมีกลไกอะไรสักอย่างที่ทำให้ ผมกำลังมองว่าถ้าทำให้ระหว่างรัฐบาลกับฝ่ายนิติบัญญัติ เขามีปฏิสัมพันธ์กันในทางที่บวกมากขึ้น ซึ่งเราก็กลับไปหลายข้อที่ท่านอาจารย์ช่วยกรุณาชี้แนะ เช่นว่าอะไรที่มันจะกระทบกระทั่งกันก็ลบออกไป ซึ่งผมว่าอันนั้นเวลาเราอธิบายภาพใหญ่ เราต้องจำเป็นที่อธิบายท่อนพวกนี้ให้ชัดเจนครับ ผมว่าเราลดบางส่วนที่ทำให้มีโอกาที่จะเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน แล้วก็ทำให้เกิดการขัดแย้งทางการเมืองโดยไม่จำเป็น ผมจำไม่ได้ แต่มีหลายข้อที่ท่านอาจารย์ได้พาพวกเราแก้ไขตรงนั้นไป ทีนี้ระหว่างความสัมพันธ์ของ ๒ อันนี้ซึ่งผมคิดว่ามันเป็นปัญหาใหญ่ที่ทำให้เกิดปัญหาทางการเมืองขึ้นมาขึ้นมานี้ครับ เพราะมันเป็นเนื้อเดียวกันจนเกินไป มันจะทำอะไรที่ให้ความสัมพันธ์อันนี้มัน smart ขึ้นมา เราก็เคยพูดถึงข้อเสนอหลายอันของทางการเมือง เช่นว่าประชาธิปไตยเสนอให้มีรองประธานฝ่ายค้าน ซึ่งเราก็คุยแล้วว่ามันไม่น่าจะ work แต่ว่าเรายังหาโลกอื่นไม่ได้ ถัดลงมาในสภา ผมว่าเราชัดแล้วว่าเราเพิ่มกำลังให้ฝ่ายค้านในกรณีที่คะแนนเสียงไม่ถึง อันนี้ชัดมากซึ่งผมว่าอันนี้น่าจะเป็นข้อดีของรัฐธรรมนูญเรา ในส่วนขององค์กรอิสระที่จะมาคุมพวกนี้ เราคุมเข้มข้น และผมว่าเราน่าจะมีมาตรการในทางบวก

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

อะไรสักอย่างหนึ่งกับทางสภาที่ทำให้คนเห็นว่า สภาน่าจะทำอะไรที่ในเชิงสร้างสรรค์ได้ ไม่ใช่แค่ว่ามองเขาติดลบอย่างเดียว ผมยังนึกไม่ออก แต่ว่าถ้ามันมีอะไรสักอย่างหนึ่งตรงนี้ เพราะองค์กรอิสระเรามีแล้ว แต่ทางสภาเราจัดระบบเข้าไปแล้ว ทางตุลาการพอมือแล้ว และจากความสัมพันธ์ตรงนี้อีกนิดหนึ่ง และเพิ่มอะไรให้เขาอีกอย่างหนึ่ง ผมว่ามันน่าจะดี แต่ผมยังนึกไม่ออก

ประธาน : นึกออกได้อย่างหนึ่ง ผสมผสานกับที่คุณอยากได้อันแรก เราลองสร้างกลไกว่าในยามที่เกิดปัญหาบ้านเมืองสำคัญ ให้ผู้นำฝ่ายค้านมีเอกสิทธิ์ มีสิทธิในการเสนอแนะต่อรัฐบาลในที่ประชุมสภา และให้รัฐบาลรับข้อเสนอแนะนั้นไปพิจารณาแล้วนำกลับมาตอบ มาบอกภายในกี่วันว่า พิจารณาแล้วสมควรเป็นอย่างไร คือเขียนอะไรให้มันรู้สึกว่าย้อยที่ถ้อยอาศัยซึ่งกันและกัน อัยนี้ก็ไม่ต้องไม่ไปเที่ยวได้ไปด่าเขา ก็เสนอแนะว่าควรจะทำอย่างนั้น ๆ แล้วก็อัยนี้ก็รับไปพิจารณาแล้วก็กลับมาบอกว่าทำได้ ทำไม่ได้อย่างไร บางทีมันอาจจะเป็นช่องหายใจ แต่ว่าต้องเขียนให้ดี ๆ ว่า ไม่ใช่กลายเป็นการผสมโรงในการเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจโดยคนคนเดียวกัน ก็อาจจะเป็นเรื่องใหม่ แต่ถามว่าที่ไหนมีในโลก คำตอบว่าไม่มี

นายอัชพร จารุจินดา : เรียนว่ามันมี แต่มันไปเขียนอยู่เป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรีที่จะขอหารือต่อสภา ซึ่งรัฐบาลโดยทั่วไปจะไม่ใช้ ถ้าใช้ก็เฉพาะในทางการเมืองอะไรเพื่ออะไรสักอย่างหนึ่ง ความจริงอันนี้มันน่าจะเป็นอย่างที่คุณภักดิ์ที่ว่า มันเป็นมาตรการที่ดีคือระหว่างรัฐบาลกับสภามาเจอกันเพื่อคุยกัน แก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ก็อาจจะเอาจากสิ่งที่อำนาจที่รัฐบาลมีมาเขียนให้เป็นของฝ่ายค้านได้ด้วยว่า อยากจะขอหารือในปัญหาอันนี้เพื่อหาข้อสรุปอะไรพวกนี้ ดีเหมือนกัน อันนี้ดี

ประธาน : คืออาจจะบอกว่าให้ผู้นำฝ่ายค้านเสนอเรื่องต่อประธานสภา ให้นัดประชุมเป็นพิเศษ และให้คณะรัฐมนตรีมา นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องมาฟัง และผู้นำฝ่ายค้านก็บอกให้รู้ว่าเรื่องอะไรบ้าง แล้วก็รับไปพิจารณา นักรัฐศาสตร์จะว่าเราหรือเปล่า

นายธิตินันท์ เชื้อบุญชัย : ในลักษณะอย่างนั้นต้องเป็นผู้นำฝ่ายค้านพูดคนเดียวไหมครับ แล้วก็ในแต่ละสมัยประชุมนั้นครั้งเดียว ๒ ครั้ง ๓ ครั้งหรือว่าแล้วแต่ถ้าเกิดเหตุที่คิดว่าจำเป็นต้องมีก็ต้องมี

ประธาน : มันก็จะเป็นได้รับการพิจารณาจากประธานสภาด้วยว่าเป็นเรื่องสำคัญขนาดไหน

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

รศมี ๘/๙

นายอัชพร จารุจินดา : ท่านประธานครับ แสดงว่าเราจะไม่ได้ไปบอกว่าเหตุนี้
คืออะไรใช่ไหมครับ

ประธาน : แต่ว่าต้องเป็นปัญหาวิกฤติ เป็นปัญหาสำคัญของบ้านเมืองอะไรอย่างนี้

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขออนุญาตครับ ในร่างมาตรา ๑๖๖ สองเรื่อง
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีอิสระจากมติพรรค อันนี้เราตัดไปด้วยใช่ไหมครับ หรือจะไปไว้ที่ตรงไหน
หรือเปล่าครับ

ประธาน : คือมันควรจะไปอยู่ในที่เอกสิทธิ์อะไรของสภาสักแห่งดีไหมครับ
กระตุกถามนี้มันไม่ต้องไปบอกความเป็นอิสระหรอก การอภิปรายและการลงมติตรงนั้นที่จะต้องเอาไป
หาที่อยู่ที่เหมาะสม ๆ เวลาพูดถึงสมาชิกกัน แล้วก็ลองเขียนอันนั้นดู แต่ต้องเขียนดี ๆ
นี้หมดแล้วหรือ ได้เวลาพอดี จบหมวด วันนี้เอาเท่านี้ครับ

นายอัชพร จารุจินดา : หมดแล้วจะต่อด้วยคณะรัฐมนตรีในอาทิตย์หน้าครับ

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ท่านประธานครับ ผมคิดว่าเดี๋ยวอย่างไรขอฝ่ายเลขา
ช่วย list นิดหนึ่งว่าในมาตราต่าง ๆ ที่พูดถึงการควบคุมฝ่ายบริหาร เรามีกลไกอะไรบ้าง มีทั้งใหม่
ทั้งเก่าอย่างนี้จะได้เข้าใจตรงกัน แล้วก็จะได้ดูอีกที เพราะว่าเราอยากจะทำให้ฝ่ายนิติบัญญัติเขา
โดยเฉพาะฝ่ายค้านได้ประណอมกันอยู่ในนั้น มันจะได้ไม่ต้องออกมานอกถนนนี่นะครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : ถ้านั้นไม่ได้ก็บอกว่า เรากำลังดูกลไกที่จะทำให้ ๒ ฝ่ายประណอม
ออมขอมกันไปได้ แต่อย่าถามรายละเอียด เพราะตอนนี้ยังไม่ได้

นายธิตินันท์ เชื้อบุญชัย : ท่านประธานครับ ที่คุณภัทรเคยพูดถึงเรื่องการที่จะ
เปิด คือหมายความว่าอะไรที่เราทำมาทั้งหมดนั้น ในสัปดาห์หน้าเราคิดว่าเราจะสรุปอะไร
อย่างไรไหมครับ ที่เคยบอกว่าหลังจากนี้ไปนี่นะครับ กลางเดือน

ประธาน : สรุปอย่างไรครับ

นายธิตินันท์ เชื้อบุญชัย : เหมือนกับท่านภัทรเองพูดถึงเรื่องการที่จะเอาข้อสรุป
บางเรื่องที่เราได้เรียบร้อยหมดแล้วนี้เผยแพร่ออกไป ที่เหมือนกับทำเป็นสรุปย่อพวกนั้น เล่มที่เรา
ทำลักษณะอย่างนั้นครับ

ประธาน : เดี่ยวเอาฝ่ายเลขาดีกว่า ฝ่ายเลขานัดเรื่อง ไม่ใช่มาตรา เรื่องที่เรา
เปลี่ยนแปลงไปจากของเดิม โดยเฉพาะในเรื่องหลักใหญ่ ๆ ไม่ใช่วิธีเขียน เรื่องหลักใหญ่ไล่ไป ๑ ๒
๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ มา แล้วก็เอามาแจก จะเขียนสั้น ๆ ก็ได้อาจจะไม่จำเป็นต้องอธิบายยาว

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

รศมี ๘/๑๐

วันพุธที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

เพราะแต่ละคนอาจจะมีวิธีอธิบายที่กินใจแตกต่างกัน แล้วถ้าสงสัยอย่างไร เดี๋ยวเราก็ช่วยกัน
อธิบายในที่ประชุมให้ทุกคนฟังจะได้เข้าใจตรงกัน พรุ่งนี้เรา ๑๐ โมงเจอกัน ก่อน ๑๐ โมง
แล้วมีกล้องใหม่ ของสภามีกล้องใหม่ มีกล้อง เอากล้องมาถ่าย

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ขออนุญาตครับ พรุ่งนี้ชุดเข้มนะครับ สากลเข้ม เสื้อขาว
เชิร์ตขาวแล้วก็เนคไทสีเหลืองสดนะครับ

นายนาถ ดวงวิชัย : พรุ่งนี้ประมาณ ๙.๕๐ นาฬิกาครับ เจอกันที่ห้องโถง ชั้น ๑
ตึก ๑ ครับผม

ประธาน : ห้องประชุมข้างล่าง

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๐๕ นาฬิกา

กลุ่มงานชวเลข ๓

สำนักรายงานการประชุมและชวเลข